СОТВОРЕНИЕ

Сотвореннє

Докази з св. Письма про твореннє річей видимих і невидимих, показуючи розвій Божого пляну від Льоґоса аж до викінчення небесної царської родини і привернення чоловіка.

Написав:

Й. Ф. Рутерфорд

Автор

Гарфи Божої
Потіха для Жидів
Миліони Твпер Живучих Ніколи не Помруть
Де Знаходяться Померші?
Визволенне
і. т. д.

Виданнє 2,505,000

Creation, - Ukrainian

Видавці

International Bible Students Association
Watch Tower Bible & Tract Society
Brooklyn, New York, U. S. A.
London, Toronto, Strathfield, Cape Town, Berne, Magdeburg.

ЯК СВІДОЦТВО ДЛЯ ІМЕНИ

БОГА ВСЕДЕРЖИТЕЛЯ

ДАТЕЛЯ ВСЯКОГО ДОБРА І ДОСКОНАЛОСТИ

ся книжка є присвячена

„Господь создав небеса і напяв їх; Він розпростерив землю з усім, що вона родить, та що дав дихання людям на ній і дух ходячим по ній." — *Ісаї 42:5.*

Copyrighted 1927 by

J. F. Rutherford

Made in U. S. A.

Передмова

З великою приємностю видавці випускають у світ нову книжку з під пера Суддї Рутерфорда. Протягом минувших пять років його книжки, видані в трийцяти ріжних мовах, розійшлися в числі поверх двайцять сім міліонів примірників. Правдоподібно, що жадного иншого писателя у світі книжки не були поширені до такої міри. Ся книжка є видана в тій цілі, щоби помочи людям прийти до кращого вирозуміння пляну великого Творця. Отже яко свідоцтво для імени Єгови, і з тою надією, що вона принесе дійсну користь людству, випускаємо її у світ.

ВСТУПНЕ СЛОВО

Єгова є Сотворитель неба і землі. Від Нього походять усі добрі і совершенні річи. Його імя було зневажене, але приходить час і Його сотворіння пізнають Його краще. Ся книжка є видана в тій ціли, щоби помочи людям прийти до яснійшого зрозуміння великого Творця і Його доброти до людей. Знання Бога і Його відношення до сотворіння піднесе ученика по над буденні річи сього лукавого світа і дасть йому видінне благословеньств, що мають сплинути з Божої ласки. Мир, добробут, житте і щастя є вже як би в обсязі чоловіка. Однак пізнання правди про сі так вельми бажані річи залежить від кождої одиниці.

Автор

Сотвореннє

СОТВОРЕННЄ

ГОЛОВА І.

Духові Істоти

ВЖЕ самий краєвид і окруженне Палестини застановляє подорожного до урочистого думання. Переходячи горби Юдеї, осінної пори, можна скоро завважити чистійшу атмосферу як де інде, як і надзвичайно ясний небо звід. У ночі зьвізди видаються так численні, що здається наче небо переповнене ними. Мабуть астрономи не розминулись далеко із правдою, коли обчисляють на трийцять тисяч міліонів сих небесних тїл у нашім всесвітї. Розуміється, що людський ум не може в повні зрозуміти сього числа, але коли уважно застановимося, то з певностию астрономи не помилилися. Приглядаючися сим численним світлам на небі, мимоволі приходить питанне, хто зробив ті міріяди чудних зьвізд, котрі кидають своє легке світло на стежку утомленого паломника?

З спевностию, що ти читачу є розумний чоловік і тому шукаеш розумної відповіди на твоє питанне. Без сумніву що ти чув про теорію еволюції, але тому, що її відповідь не годиться здоровим розсудком, тому ти понехав її яко негідну до застановлення ся. Чиж є се мудра відповідь, що ті численні звізди повстали самі із себе, або так собі виринули припадково? Ні! їх істнованне се голосне свідоцтво,

що десь істнує більший по над них Сотворитель, котрий уложив їх розумно у просторі.

Знаючи, що маєш щире і чесне бажанне довідатися про сі вельми чудові річи, питаємо: Хтож дав бажанне твоїй думці? Хто дав силу твому розумі шукати інформації? Єсли є розумний Сотворитель, що сотворив сі численні небесні тїла і тебе, то чи не дасть Він розумної відповіди на твоє питаннє? Тож єсли маємо записки, котрі дають правдиву історию про початок сих видимих річей, тоді ті записки мусять бути в гармонії з собою і великим Творцем.

Всі книжки написані людьми не дають вдоволяючої відповіди тому, що в них находиться лише висказана опінія упавшого чоловіка. Вони не є сталі ані згідні самі з собою ані також з Творцем, котрий посїдає безграничну силу і мудрість. Одинока книжка котра відповідає на питання розумно і гармонійно, є Біблія. Вона не перечить собі коли її зрозуміти. Її наука походить від того, що посїдає совершенну мудрість, силу, справедливість і любов. Вона одна відповідає на твої питання, і її відповідь годиться із здоровим розсудком. Вона є слово самого Творця.

Біблія учить, що імя Творця, котрий сотворив усе своєю силою, є Бог. Він ще має инші іменна, про котрі говорить Біблія, і всї вони мають глибоке значіння для його сотворінь. Досліджуючи пильно св. писаннє, ученик скоро подивляє її чудовий скарб мудрости. Він є присилуваний заключити, що лише найвисший ум предвічного Бога міг диктувати слова сеї книги. Вона не лише доказує істнованнє ве-

ликого Бога, і що Він є автором життя, але вона відкриває також Його чудовий плян після котрого Він виконує свою волю для остаточного добра всіх сотворінь і для слави імени Його.

Коли побожний ученик пильно застановиться над словом Божим, його ум зачинає постепенно бачити широке видінне Божого пляну і тоді мимоволі вириваються з його уст слова: „О, глибино богацтва і премудрости і розуму Божого!" Єсли упавший чоловік перше робить плян а опісля будує, то оскілько більше можна сподіватися, що всемогущий Творець всеї вселенної установив свій плян од почину. Біблія учить, що Бог має такий плян і що з бігом часу події точно виповняються після Його постановлення.

За виповненєм ся Божого пляну слідить щиро шукаючий знання, „щоб мудрий вислухав і став ще мудрійшим, а розумний щоб знайшов мудрі ради" (Прип. Сол. 1:5). „Коли премудрість ввійде в серце тобі, а знанне над усе душі твоїй любійше буде, тоді обачність оберегати ме тебе, й розум буде на сторожі у тебе, щоб від стежок тебе, ледачих уратовати й від чоловіка кривоязикого." Прип. Сол. 2:10-12.

Як же можу научитися мудрости? питає де хто. Св. Письмо відповідає: „Почин мудрости — Господень страх". (Прип. Сол. 1:7; Псал. 111:10) Всі, що шукають пильно зрозуміти Божу тайну, таких Він нагорожає, бо „Довірність Господа для тих, що Його бояться, а заповіт його на те, щоб звістити їм." — Псал. 25:14.

Мати віру в Бога значить, дістати правдиве

знанне фактів о Бозї і опісля сполягати здовіреєм на Нього. Щоби отримати благословенъства від Бога, треба конечно вірити, що Він істнує і нагороджає тих, що шукають Його. (Жид. 11:6) Ніхто не може мати віри без знання. Отже, щоби чоловік міг мати знанне, Бог дав йому здібність до розсудку. Самий Бог накликує до чоловіка, щоби він розсуджував над великими правдами, відкриті у св. Письмі. (Ісаії 1:18) Чинячи се, ви знайдете, що розсудок і писанне є в цілковитій гармонії.

Тепер вернемося до питання: Хто сотворив зьвізди? Слово Боже відповідає: „І сотворив Бог два світила великі: сьвітло велике правити днем, і сьвітло меньше правити ніччю, і зорі." (1 Мойс. 1:16) Та Він не лише сотворив їх, але „Він перелічує безліч зьвізд і кожну імям називає." (Псал. 147:4) Божество і його силу можна бачити і розуміти через зроблені Ним річи. (Рим. 1:20) Обсервація сих чудових тіл у просторі з конечности заставляє чоловіка до твердого думання.

ПОЧАТОК СОТВОРЕННЯ

Напевно мусів бути колись час, що Бог був самий. Також і мусів бути час початку його творення. І хотяй Біблія не зазначує нам дати, коли Він зробив початок, зате ясно учить хто і що були початком Божого творива. Не є се конечним для чоловіка знати скільки міліонів літ уплило від початку творення. Що чоловік вдійсности бажає дізнатись, то се є о фактї початку Божого творива. Ми знаємо, що коли предвічний Бог, Сотворитель вселенної, дав за-

писану історію, тоді можемо бути певні, що сі інформації є правдиві.

Біблія, що є слово Боже, містить у собі абсолютну правду і нема найменьшої причини підозрівати її о фальш. Люди, котрих Він уживав до писання Біблії, були порушені Його безграничною силою і мудростию так, що записки в ній маємо правдиві і добрі. „Діла руки його правда, і право судде; всї заповіді його вірні установлені на віки вічні в правді і правотї виповнені." (Пс. 11:7,8) „Ти бо над імя твоє возвеличив слово твоє" (Псал. 138:2) Предвічний Бог ніколи не зміняєся і то, що Він виповів своїми устами є правдою раз на всегда. „Допоможи менї по слову твоєму, щоб жити менї, недай осоромитися в надії моїй." (Псал. 119: 116) Слово Боже є абсолютний авторітет правдивої інформації про сотворіння, і ученик може в повні сполягати на її твердження.

Біблія учить, що довго перед сотвореннєм землі, коли ще не було моря, ні жерел, нім повстали гори і горби, ба навіть перед сотвореннєм сонця, місяця і зьвізд, Бог зачав свою роботу творення; і що початком діла рук його був возлюблений Його син, знаний у св. Письмі Логос. Слово Логос є титул наданий тому першому синови і се імя містить у собі глибоке значінне. Коли Бог надає якому сотворінню імя або титул, то в сім імени є велике значінне. Імя Логос значить представитель або той, що промовляє в імя великого Творця. Сей титул Логос, є часто переложений на **СЛОВО** тому, що Логос висказував прикази Єгови.

Як бачимо, то уподобалось Богу промовля-

ти через свого сина Логоса, щоби Його велінне було передане і другим розумним сотворінням. (Жид. 1:2) Для того се є властиво називати сего сильного і любого сина Єгови **Словом Божим.** Про него є так написано: „У почині був Логос, і Логос був з Богом і Логос був богом. Сей був у почині з Богом." (Йоан 1:1,2. Даяглот) Сей Логос, промовляючи яко уповажнений представитель великого Бога Єгови, так сказав про почин сотворення:

„Господь мав мене перед розпочатком путей своїх, перш ніж що сотворив, з правіків; од вічности мене помазав, від почину, перед настанєм землі. Я родилась, як ще не було безодень, як ще нїде жерела водою не дзюрчали. Родилась як ще з землі не воздвиглись гори, перше нїж горби повстали; як іще він не сотворив нї землі, ні степу, нї грудок тих, що з них зліпивсь круг земний. Як розпростирав він небо, була я там, як він закруглював кружило безодні, як хмари в горі згущав, як замикав жерела безодні (над земної), як давав морю приказ, щоб води не переступали границь його, як він підвалини землі закладав." — Прип. Сол. 8:22-29.

Сей возлюбленний син, початок Божого творива, був великою радостию для Бога; тому Отець, його Сотворитель, мав його за порадника, і всї творива були зроблені через него. „Все Ним сталося; і без него не сталося ніщо, що сталося." — Йоан 1:3.

В назначенім Богом часі, той Логос був перенесений із неба на землю і стався чоловіком. „Слово сталося тїлом і пробувало між нами" (Йоан 1:14). Тоді Бог дав йому імя Ісус, що оз-

начує снаситель. (Маттея 1:21) Коли Він розпочинав свою місію на землі він був помазаний св. духом; і від тоді був званий Христос, тому, що слово Христос значить помазанець. (Мат. 1:16) Той Ісус Христос через три і пів роки, підчас своєї місії на землі, представляв Єгову вірно, для того Бог дав Йому ще один титул, „Вірний і Правдивий" — Одкр. 19:11.

В Одкриттю 3:14 є сказано також, що Логос був початком сотворення Божого. Опісля Він стався живим чинником, через котрого Бог виконував всї свої прочі діла; і був у позиції великого довіря. Апостол про него так пише:

„Котрий єсть образ невидимого Бога, первородень усякого творива. Бо ним сотворене все, що на небесах і на землі, видиме й невидиме, чи престоли, чи паньства, чи князіства, чи власті, — все Ним і для него сотворене. Він єсть перш усього, і все в ньому стоїть" Колосян 1:15-17.

Нема найменьшого сумніву, що Логос був тим довірним чинником через котрого Бог все творив. (Еф. 3:9) Се значить, що Бог по сотворенню Логоса, вже самий впрост ніщо не творив, лише посередно через свого сина, Логоса.

Тут маємо уповажнений доказ, що зьвізди видимі і невидимі були сотворені Богом Єговою, через свого чинного аґента, Логоса, котрий всегда був вірним представителем Його.

Бог є дух. (Йоан 4:24) Се значить, що Він є невидимий для людського ока. Слово „дух", переложене на нашу мову походить із кореня

грецького слова вітер. Вітер є невидимий для чоловіка, хотяй є сильний. Бог є також невидимий хотяй всесильний. „Один що має безсмертте, і живе в сьвітлі неприступному, котрого не бачив нїхто з людей ані бачити не може; Йому ж честь і держава вічна". — 1 Тим. 6:16.

Бог не є духове сотворінне, а радше духове-Іство. Лоґос є духове сотворінне, котрий був сотворений великим Духом Єговою. Лоґос все пробував з Єговою і був Його радостию. Тепер Він є знаний імям Ісус Христос, котрий, після св. писання, є духовою істотою.

Нїяке сотворінне не може жити без форми або орґанізму тїла. Кожде духове іство мусить мати тїло відповідне до обставин. Написано: „Є тїла душевні (земські) і є тїла духові." (1 Кор. 15:44). Земське тїло складається з мяса, крови і костї. Духове тїло не має сего. (Луки 24:39; 1 Кор. 15:50). Чоловік не може описати форми ані складників духового тїла, тому, що „ще не явилось" як виглядає духове іство. — 1 Йоан 3:2.

Зьвізди символічно представляють духові іства. (4 Мойс. 24:17; Йов 38:7; Псал. 148:3; Ісаії 14:13; Дан. 12:3; Одкр. 2:28) Як зьвізди, котрі ми бачимо, кидають свої лучі світла і сим відбивають славу великого Творця, так духові сотворіння, в небесних дворах, своєю красотою і мудростию відбивають славу Єгови.

Між многими духовими істотами, сотвореними Єговою, через Лоґоса, був сотворений Люцифер. Його імя значить, „Несучий світло" або досвітная зоря. (Ісаії 14:12) Про него так написано: „Тебе помазав я, щоб, наче херувим,

розпростерав охоронні крила; тебе поставив я наче на святій горі Божій, і ти ходив серед огнистого каміння." (Езек. 28:14) Огнисті каміння символічно є уособленне инших духових сотворінь в небі. (Жидів 1:7; Псальма 104: 4). Знов на іншим степені були сотворені Єговою, через Логоса, Херувими. Св. Письмо показує, що херувими занимають почесне місце довіря і, що Єгова пробуває по серед херувимів. 1 Самуїлова 4:4; 2 Самуїл 6:2; Псал. 99:1.

Серафими знов инший степень духових істот, сотворені Єговою, через Логоса. Сі сотворіння відзначаються світлостию і також відбивають славу Єгови." Ісаії 6:2-4.

Архангел є титул духового сотворіння і означує „першої рангі." (1 Сол. 4:16) Сей титул або імя архангел відноситься часом до Логоса, коли він виконував в деяких часах службу для Єгови. Логос також часом носить титул Михаїл, що значить „Хто яко Бог." Юди 9. Дан. 10:13; Одкр. 12:7) Сей титул належить до головного післанця Єгови, котрого Він висилав зголовним припорученнєм в особливших случаях. — На доказ сего, читаємо як написано: „Аж ось Михаїл, найвизначнійший князь, прийшов мені до помочі." Сей особливший титул відноситься до великого і возлюбленого Сина Божого. — Даниїла 12:1.

Ангели се знов инші небесні істоти сотворені Богом, через Логоса. Св. Письмо говорить про них: „Ангели твої в тебе послами, слуги твої огонь пожираючий." (Псальма 104:4) Ангели се післанці, котрих Бог висилає з особлившою задачою до виконання. Сї післанці

всегда радуються виконувати волю Божу. Вони є духові істоти і для того є невидимі. Час від часу їм було дозволено являтись людям у матеріяльних тїлах для виконування певної місиї, а потім зникали. Много випадків є занотовано в Біблії, де ангели являлись в людських тілах, в ціли щоби виконати певне припорученнє дане їм Єговою.

Коли Авраам сидів у дверях свого шатра, на рівнині Мамриї у полудневій частї Палестини, нечайно перед ним стало три мужі. Сі мужі були ангели, а один із визначнійших між ними був Лоґос. Вони явилися Авраамові у людськім тїлі, щоби сповістити йому вельме важну вість. — 1 Мойс. 18:2-20.

І знов коли Авраам, будучи послушним Богу, приносив в жертву свого сина Ісаака, тоді ангел закликав до него з неба. (1 Мойс. 22:11). Се показує, що ангели є післаньці Бога Єгови, котрі розносять Його вість або приказ і часто бувають присутні хотяй невидимі задля сего, що мають духові тїла. Небо означає се, що є високе і взнесле і котре є невидиме для людського ока. Ангели є висший степень життя і сильнійші від чоловіка. Сей ангел був більшим і висшим як Авраам, а рівнож невидимим для Авраама; сей ангел котрий до него говорив був післаньцем великого Бога.

Сі духові сотворіння, Божі післаньці, часто являються в инших формах чим людських. Мойсей бачив горючого корча, котрий не спалювався, і коли він приглядався сему зявищу явивсь йому ангел Господень в огнистому поломї із серед куща тернового. Побачив, що

кущ горить огнем, горить і не згоряє. І каже Мойсей до себе: Зайду лишень збоку та подивлюсь на сю велику появу, чом не згорить купина. І побачив Господь, що зайшов збоку дивитись, і кликне його зсеред колючого куща і рече: Мойсею, Мойсею!" 2 Мойсея 3:2-4.

Ангели бували невидимеми проводарями для людей. Бог, приказуючи Мойсейові вести Ізраїля через пущу до Ханаан землі, сказав: „Се я посилаю мого ангела перед тобою, щоб оберегав тебе в дорозї і привів тебе до того міста, що на готовив я про тебе." — 2 Мойс. 23:20.

Сі духові істоти, ангели, були часто висилані Богом за воєнних післаньців; вони мали виконувати прикази проти ворогів Божого народу. Коли Йозея мав увести Ізраїля у землю Ханаан, Бог післав свого ангела котрий став на чолі армиї Йозея.

„Як же стояв Йозея під Єрихоном, зняв він раз очі та й бачить, що стоїть навпротив його чоловік із голим мечем у руці. І приступив до него Ісус і питає: Чи ти наш чи з ворогів наших? А той відказав: Ні, я гетьман війська Господнього, і прийшов тепер сюди. І впав Йозея палице своє та й поклонивсь йому; тоді питає в його: Пане, що ж повелиш ти слузї своїому? Рече тоді гетьман війська Господнього до Йозея: Іззуй обуву твою з ніг твоїх бо місце, де стоїш, сьвяте. І вчинив так Йозуя." — Книга Ісуса Навина 5:13-15.

В небі е величезне число сих духових сотворінь, ангелів. „Тисячі і знов тисячі ангелів; Господь між ними." (Псальма 68:17) Господь Бог часом висилає їх як хоронителі слуг своїх. „І

Яков те ж верстав путь свою, і зустріли його ангели Божі. Каже ж тоді Яков, зуздрівши їх: Се Божий полк, урочище те Маганаїм. — 1 Мойсея 32:1,2.

Ангели часом є названі силою Бога Єгови. Вони є зорґанізовані в ріжні віддїли, як на примір в леґіони і т. п. Коли Лоґос, опісля Ісус, був на землі і мав бути убитий ворогами, Він сказав до своїх учеників так: „Або думаєш, що не мігби нині вблагати Отця мого, й приставив би менї більше дванайцяти легионів ангелів?" — Мат. 26:53.

Бог сотворив сї духові істоти для своєї цїли і слави. Нема найменьшого сумніву, що вони є надзвичайно красні і славні, чого не можна описати людськими словами. Коли вони обявлялися в людській формі вони все були над звичайно гарні, тож о скільки більше вони є красші у своїх духових тїлах. Даниїл пророк, описуючи про них, так пише:

„І підвів мої очі і побачив: от один муж одягнутий в лняну одежу, а стан його підперезаний золотом із Уфазу. Тїло в него наче топаз, а вид у нього, неначе блискавка, очі в нього неначе горючі сьвічники, руки ж у нього й ноги його на вид неначе лискуча мідь, а голос мови його, нїби голос багатьох людей." Дан. 10:5,6.

Того ранку, коли Ісус воскрес, декотрі вірні послїдувателї Його пішли до гробу, щоби намастити тїло Ісуса. Як же вони зближились, „І ось трус великий стався, ангел бо Господень зійшов з неба, прийшов, відкотив камінь від дверей, і сїв на нїм. Був же вид його як блис-

кавиця, й одежа його біла як сніг." — Маттея 28:2,3.

Колиж сї меньші ангели є так красні і славні то скількож краснійший і славнійший був Логос! Про него так написано: „Ти красотою понад синами людськими; люба врода розлилась на губах твоїх, тому благословив тебе Бог по віки." (Псал. 45:2) По вознесенню Ісуса на небо, Саул з Тарсус мав видїннє в чім він побачив славу Ісусову, але ясність така була сильна, що він упав і осліп; бо світло було яснійше над сонце в полудне. — Дїян. Ап. 9:3-8.

Про ширшу славу і красу Його дальше описує св. Письмо так: „Любий мій—білий і румяний, красший за десять тисяч инших; голова в його—чисте золото; кучері филясті, а чорні як ворон; очі в Його—чисті, мов голуби, що припотоках водних, наче в молоцї скупані, седять щасливі. Щоки Його — цвітник пахущий, грядочки принадного зілля; губи—мов ті лілії, що капле з їх мирра; Руцї його—мов з золота уточені, в хризолити оправлені; тїло його—наче слоновая кість у сапфирах; нозї стовпи мармурові поставлені на золотих підніжках; вид же його, як Ливан; величен як кедри; уста його — се самі солодощі, а ввесь він — любощі. От, хто мій милий, от хто друг мій, дочки ви Єрусалимські." Пісня Пісень 5:10-16.

Довгі віки перед розпочатєм будовання землі, великий Бог Єгова мав чудову і сильну орґанізацію, котра складалась із сил духових сотворінь, з сих пригарних ангелів, архангелів, серафимів, херувимів, Люцифера і Логоса. Сі два, нарешті згадані, були знані як „ранні зорі."

Можемо бути певні, що великий Творець не сотворив їх надармо, для безчинности; тому можемо заключити, що всї вони мають важну задачу до виконання. Коли їх сотворено, вони були всї святі, всї були віддані цілковито на службу Єгови. Сї славні сотворіння, в гармонії Божій, становлять небо.

Найвисший по над усїма творивами є великий Єгова Бог; всї ті святі творива славили і радувалися перед предвічним Богом. „Сьпівайте Богу, величайте імя Його! Зробіть дорогу тому хто проходить крізь пустині—Господь імя Його—радуйтеся перед ним! ... Котрий сидить на небесах, небесах одвічних; ось він гремить голосом своїм, голосом сильним." (Псальма 68:4,33) Всі до тепер небесні жителі були послушні, всї співдїлали з Богом і славили Його. Св. Письмо каже що Бог сидить на небесах небесних і вони сьпівають пісь на славу імени Його.

До сего часу ще не було нашої землі і розуміється не могло бути чоловіка. Без сумніву, що Бог обявив своїм небесним сотворінням про Його замір, що Він постановив сотворити чоловіка, котрий мавби бути царем на землі. І ось остаточно прийшов час закладати основи землі. Ся церемонія, заложення углевого каміння під величавий дім для будучого царя, принесла велику радість для всїх сотворінь у небі. Обі досвітні зорі сівали дует і всї сини Божі викликували з радости. — Йова 38:7.

Напевно можемо припускати, що до того часу вже були сотворені міліярди зьвізд і планет котрі функціонували і рефлєктували славу свого Творця. Але землі ще тоді не було. То-

ді, так сказати, ранок сотворіння землі засїрів коли церемонія відбувалась в небі, підчас котрої сі славні сотворіння віддавали честь великому і всемогущому Творцю.

До сего часу в небі не було жадного гріху, котрийби плямив мир, красоту і радість. Ми знаємо се тому, що всї творива Єгови були сотворені совершенно. (5 Мойс. 32:4) Св. Письмо не згадує ніц щоби щось, до сего часу, плямило чистоту сих духових сотворінь. Велика сила сих небесних істот, під проводом Логоса і инших визначнійших сотворінь, жили в гармонії і прославляли Творця, котрий ніколи почину не мав. Тому вони вельми радувалися довідавшись, що Бог замірив сотворити ще один степень життя на образ і подобіє Бога Єгови, що значить, що воно буде посїдати силу, мудрість, справедливість і любов, і буде царем місця де мав замешкати.

ГОЛОВА 2

Земля

КУЛЯ земська є одна з найбільших планет в орбіті Юпітера, котрий в розмірі є много раз більший від нашої землі. Земля є третою планетою від сонця і яко планета належить до соняшної системи. Вона кружить навкола сонця еліптичним орбітом і рівночасно обертається на своїх бігунах. Сонце освічує той бік землі, котрим боком вона є звернена до нього. Віддаль землі від сонця виносить около девять-десять три міліони (93,000,000) миль.

Промір землі виносить сім тисяч девять сот і сімнайцять (7,917) миль, підчас коли промір Юпітера виносить на вісімдесять шість тисяч дві ста і пятьдесять девять (86,259) миль. Вона безперестанно є в русі і регулярно кружить у межах свого орбіту, і так зазначує нам рік як раз за триста шістьдесять і пять днів, пять годин, сорок-вісім мінут і сорок шість секунд. Оборот землі є так точно зрегульований, що досліди астрономів протягом двох тисяч років показують, що меньше чим одна тисячна часть секунди є ріжниці в тім часі.

Земля висить на ні чім. На її поверхности знаходяться великі гори, величезні океани вод, широкі простори піль, і то, що чоловік збудував на ній. Вона містить у собі всілякий дорогий металь, який є знаний до тепер чоловіку. Земля видає безчисленні ріжно-родні рослини,

дерева, дуже прекрасні цвіти, і також розма їту поживу.

Хто ж зробив ту чудову планету і помістив її в просторі? Так звані учені прибирають мі-ну мудрости і стараються пояснити, що сі всі чудові діла зробила природа. Але чому нам тратити час над опінію упавшого чоловіка, коли маємо певний і рішучий доказ про котрий не може бути найменьшого сумніву? Земля є діло рук Великого Творця, Бога. Він зазначив се через своїх слуг пророків так:

„Господня земля і вся повнота її, округ землі і хто живе на йому." (Псал. 24:1) „Північний вітер розпускає Він в порожню, повісив землю на ні чім." (Йов 26:7) „Благослови Господа, душе моя! Господи, Боже мій, дивно ти великий, ти зодягнувся величчем і красотою .... Він утвердив землю на підвалинах її, вона не захитається по віки. Безоднями покрив її, як одежою, води стояли по над горами." — Псальма 104:1,5,6.

Час Творення

Нігде у св. Письмі нема назначено в котрім часї земля була сотворена. Люде висказували ріжні погляди, але погляди не є доказами. Бог у кількох словах говорить про початок сотворення так: „У початку сотворив Бог небо та землю. Земля ж була пуста і пустошня, і темрява лежала над безоднею; і дух Божий ширяв понад водами" — 1 Мойс. 1:1,2.

Підчас коли земля була на біло-горячою масою, тоді не могло бути океанів на ній. Формація або склад землі безперечно твердить, що

колись нинішні скали підлягали під сильну горячість. Та підчас тої горячости, на плин розтоплених мінералів, вода не могла в однім місци довго позіставати. За для тої причини історія про сотворення у Мойсейові книжці мусить відноситися до часу, коли вже земля приготовлялась для піддержання життя на ній.

Колиж той період творення зачався? Писання ділить сю роботу творення на сім великих днів або періодів. Хотяй Бог міг був зробити сю роботу у сімох звичайних днях по двайцять чотири години, єслиб Він сього був бажав, то однак маємо певні докази, що Він так не зробив, а що вираз „день" у св. Письмі значить період часу, котрый обнимає много століть. Отже треба памятати, що творчий день або період не відноситься до нашого 24-годинного дня. Єсли Господь поділив час творення на сім періодів, тоді се буде зовсім на місци заключити, що сі творчі дні або періоди були рівно задовгі собі.

Пізнійше Бог дав чоловікові закон у котрім Він зазначив тиждень із сімох днів і кождий день по двайцять чотири години. Знаємо, що кождий день у тиждні є рівний, отже і кождий творчий день або період мусів також бути рівний. Св. Письмо як рівнож факти безперечно твердять, що семий день або епоха творення, згаданна у першій книзі Мойсея, обнимає сім тисяч років нашого часу.

Єсли приймо се, що кождий з тих днів сотворення були однаково задовгі, тоді будемо мусіли прийти до заключення, що окрес часу, котрий уплинув од початку творення аж до кінця,

тривав сорок девять тисяч літ. Як довго перед тим Бог приготовлював землю не є нам знано, для причини що се не було волею Божою щоби чоловік се знав. Але що ми хочемо знати се є початок відносно пляну для підтримання життя на землі.

Мойсей, під кермою і впливом духа Єгови, написав історію про початок творення, і розуміється ся книжка є словом Божим, бо Бог написав її через свого духа і своїх слуг. Отворенне книжки зачинається таким реченнєм: „У початку сотворив Бог небо і землю." Се є уявна і далекосягла висказана думка. В тім реченню лежить конець усякого спору. Великий Майстер у почині сотворив небо і землю; але в котрім часі та робота розпочалась, нема зазначено і нам неконечно знати. Бог обявляє свої тайни після своєї волі. Дальше св. Письмо говорить, що „земля була пуста і без форми." (Анг. пер.) Вираз „пуста і без форми" значить, що на ній іще не було тоді жадного життя. Вона була темна, себто не було світла на ній. І ось з відси датується початок творчого періоду або сім-денного творчого тиждня.

Теорія о Сотворенню Землі

Можна сподіватися, що людська теорія о сотворенню землі буде дещо відмінна від історії св. Письма. Однак, розумна теорія, і котра є поперта Словом Божим, заслугує на безстороннє застановленнєся. Теорії, що не є в гармонії з наукою св. Письма, не є гідні на увагу. Здається, що Бог Єгова зазначив у своїм пляні, що світло мало зачати освітчувати Його вели-

ку роботу, відносно спасення роду людського, від 1874 року по Христі. В тім році проф. Ісаак Н. Вейл написав книжку під назвою „Система Перстенів Землі." В тій книжці говориться о перстеннях, котрі складалися з водної пари і инших складників матерії і окружали нашу землю, і збігом часу падали на ню в ріжних інтервалах часу. Нім приступимо до розбирання сього предмету на підставі св. Письма, то перше подаємо зсумованні думки теорії проф. Вейла, а іменно:

Що земля з початком своєї формації була розтопленою масою, котра кружила скорим оборотом у просторі; що сила великої горячости виганяла з серця землі пару в гору як водянну так і металічну; що внутрішна горячість землі спричиняла нагромадження великої скількости сеї пари в облаках, головно над рівником; що в тій горячій парі були всі инші на-червоно-розтоплені мінерали приналежні до землі; що з часом, коли земля остигала, тоді найтяжщі складники тої пари формувалися в перстені і сі кружили близше землі, а лекший зміст складників також формувався в перстені, але сі були віддалені від землі після їх ваги; що сі перстені були відділені; що оборот сих перстенів був скорший над рівником а повільнійший над бігунами; що сі перстені сформовані з водяної пари мали в собі велику скількість карбону; що вони постепенно остигали і кружили чим раз повільнійше близше землі, аж остаточно падали на землю; і що сі, що були тяжщі і близше землі, падали скорше, а лекші і дальші падали пізнійше; однак

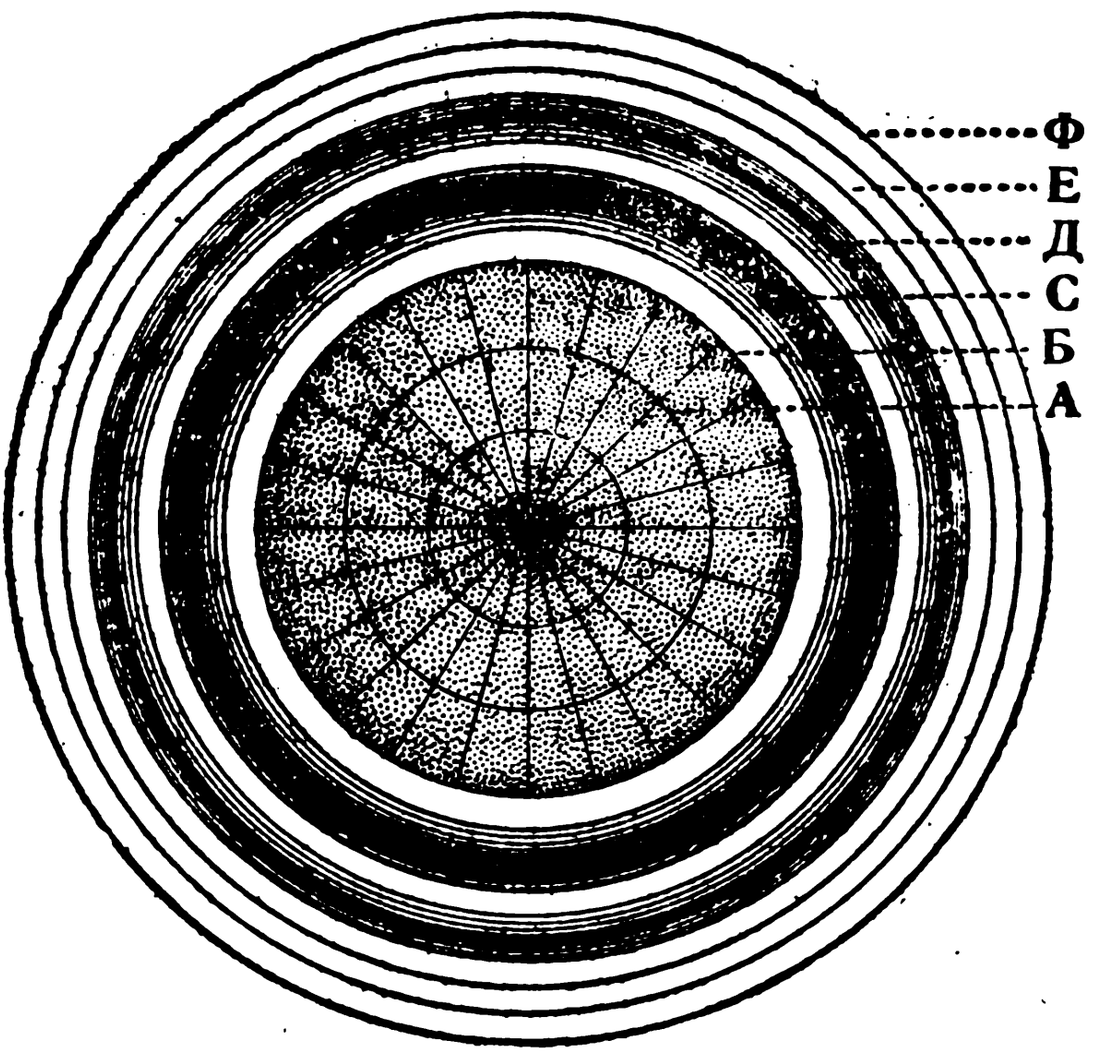
кождий перстень мусів у своїм часі впасти на землю.

Проф. Вейл дальше виводить теорію, що хотяй всі сі перстені мали у собі значну скількість карбону і мінералів, що були вигнані силою великої горячости, то останний перстень складався головно з води; і що соняшне світло проникало через той останний перстень і тому температура землі, як в околиці бігуна так і рівника, була рівна, і через се обставини на землі були відповідні для розвою звірячого і ростинного життя навіть близько бігунів; що сі перстені робили скорший оборот навкола землі, чим куля земська на своїх восях; і що останний перстень упав аж по сотворенню чоловіка, що принесло потоп за часів Ноя. Тут наводимо проф. Вейла слова, котрі він написав у свої книжці „Система Перстенів." Він так пише:

„Підчас сеї віковічної горячої доби, вся вода була віддалена від кипячої і палаючої поверхности землі. Рівнож тодішна атмосфера, вельми занечищена всілякім матеріялом, кружила так, як се кружить нинішне повітря. Ся мінеральна матерія з бігом часу збиралась над рівником в облаках, і густіла і збивалась у форму перстеня, і крутилася навкола землі. Довгий період часу взяло нім всі перстені близькі і далекі поспадали на землю.

„Останний або верхний перстень з води, що був в облаках, упав по великім перевороті і по довгім періоді часу по упадку першого моря. Найнизше у воздусі море води містило в собі значну більшість металічних і мінеральних

складників чим инші перстені тому, що тяжша мрака чим раз спадала близше до землі підчас свого остудження.

„Ся ілюстрація показує нам, як виглядала початкова земля з її системою перстенів. Буква А представляє землю; Б, представляє тодішну атмосферу землі; С, представляє густий карбон і инші мінерали в стані пари; Д, представляє лекший карбон і гідро-карбон; Е і Ф представляють леди і сніги. Із тих найдальше віддалених перстенів упав сніг на бігуни, що остудило райську температуру землі і з чого пізнійше повстав потоп.

„Усі такі зміни забирали довгі періоди часу. Постепенно остигаюча матерія у формі перстеня відступалась від рівника в напрямі бігунів, і задля того тодішний вид землі, з її окруженими перстенями, був подібний до нинішного виду на планетах Юпітера і Сатурна.

„Довгий протяг часу упливало, аж доки другий або наступаючий перстень міг видобутися на осторонь в атмосферу з між инших перстенів і міг упасти на землю. Однак кождий перстень коли видістався на рідку атмосферу то дальше кружив, як пас навкола землі, але вже з меньшою скоростю, і постепенно розтягався в напрямі бігунів і накривав собою землю. Дим або неспалений карбон, що підносився в гору, мішався з парою і з того повстали чорно-темні паси проміж ясними, як се бачимо тепер на инших планетах.

„По сім, як уже перстень такої пари видубувся на осторонь у воздух, тоді правдоподібно він накривав собою землю і нарешті спадав на бігунах і таким способом очищував атмосферу. По сім другий видубувався на повітря, і так сі перстені падали один по другім.

„Треба зазначити, що то очевидне опізненяся нашого місяця мабуть було спричинене через постепенне віддаленнеся сеї сателіти від землі і задля ослаблення атракції кулі земської, підчас спадання перстенів на ню. Отже звільненне скорости сих рухомих перстенів зрушило їх з позиції і для того вони мусіли спадати на землю. Се опізнення місяця є наче свідком, що колись істнувала система перстенів навкола нашої землі.

„Металічні поклади архейської доби є так поміщені в землі, що є неможливо вияснити їх положенне старою теорію, себто, що ті поклади повстали через постепенне змивання скалів водою, але зато красно згаджуеться з поглядами нової теорії.

„Знов поклади сілюрської доби, а особливо порядок їх розложення, цілковито побивають теорію, що ніби сі верстви мали повстати з попередних істнуючих покладів. Отже ясним є, що підчас сілюрської доби істнувала система перстенів навкола землі. З відси рівнож можна заключити, що перші води не впали на землю аж в передодню життя на землі". — Система Перстенів Землі. Сторана 72-74.

Справді дуже сильний аргумент наводить професор Вейл і доказує, що всі планети були формувані одним незмінним універсальним законом; і зогляду на се, що ми бачимо, що подібні перстені кружать навкола Сатурна і рівнож бачимо, що подібні перстені формуються навкола Ураноса, для того мусимо заключити, що наша земля мусіла також розвиватися і переходити через подібний процес, і що на ню падали один по другім водні перстені. Проф. дальше говорить так:

„Я вірю, що повстання і розвинення усіх планет були регульовані одним і незмінним законом; бо єсли одна планета була окружена перстенями, то рівнож і її сестри-планети, будучи в подібних обставинах і під впливом такої самої сили динамікі і статикі і будучи в процесі розвою, мусіли бути колись окружені перстенями протягом певного часу свого роз-

вою. Треба памятати, що я не іґнорую тут фактом, що ріжні обставини спричиняють розмаїті наслідки тої правлючої сили, але що той великий принцип планітарного розвою мусить-ся осягнути підчас процесу розвою на всіх планетах.

„Загальним правилом є, що перстені формуються у великій горячости, і що подовгаста форма кулі настає, яко наслідок скорого обороту на своїх восях. Сі правила є чисті наслідки ділаючих сил і вони істнують в цілій соняшній системі і відносяться, як до кипящого вогнем і димом сонця так і до найдальших планет вселенної. Отже єслі се універсальне право істнує на наших сусідних планетах, то можемо бути певні, що і наша земля також переходила сі величезні зміни через роботу сих перстенів. В дійсности, ми навіть можемо читати ґеольоґічну історію нашої землі, коли уважно застановимося над перстенями инших планет соняшної системи.

„Се мусить бути ясним тепер, що сі появлені черти, т. є парові перстені на Сатурні і Юпітері є важні і гідні до застановленняся. Новочасна наука установила безперечний принцип, що оборот перстенів над бігунами є значно вільнійший чим над рівником, і також, що сі перстені кружили близько собі споріднених породів.

„Єслиб сі перстені могли збільшити скорість свого обороту, тоді вони розширилибся і кружилиб у більшім циклі. Себто, вони би від ступали від бігунів, а посувалибся в напрямі рівника. З другої знов сторони, єслиби сі пер-

стені на рівнику звільнили свою скорість, тоді вони ставалиб меньші і посувалисяб в напрямі бігунів. Отже чи можливо, щоби хоч одна планета могла посідати такі перстені, у всесвіті незмінного закону, єслиби таке право не існувало як універсальний принцип? І чи можливо, щоб земля, хотяй є під впливом сього універсального закону, не переходила через такий самий планітарний процес розвою?

„Я не можу тільки сумніватися, що сей процес є уніварсальним, оскілько не сумніваюся, що яблоко з сатурської або юпітерської яблоні впалоб до низу, (а не до гори); і коли ми бачимо, що окрім сього універсального права, щодо розвою перстенів, навіть початкові обставини на землі вимагали такої роботи, тоді не можемо і на хвилину сумніватися щодо правдивости поданої тут думки. Єсли закон ґравітації є універсальний, то і формація перстенів є також універсальна. Напевно, що невідомі обставини можуть змінити ділання сього закону, але і рівнож обставини можуть змінити ділання універсального закону ґравітації; однак хто з людей сумнівається щодо істнования сього закону, навіть по серед всіх модифікаційних чинностий?

„З відси мусимо зрозуміти факт, що се, що перстені на бігунах Юпітера і Сатурна кружать повільнійше чим сі, що на рівнику, то се є доказом, що вони посунулися від рівників у напрямі бігунів, із бігом часу всі вони впадуть там! Тут ми знов змушені признати, що початкова форма сих рухомих планетарних перстенів була спершу округла, і що вони спершу знахо-

дилися в околиці рівника протягом певного часу і історичного розвою. Рівнож робимо великий натиск на припущення, що протягом незнаного інтервалу часу, сі перстені видіставались на поверхність планет і в величезній масі і реветі спадали на землю.

„Отже йдучи визначеними слідами неомильного голосу закону і приглядаючись величезним світам навкола нас, можемо ясно читати історію їх розвою і зрозуміти, що зробило наш світ таким, яким ми бачимо його нині. Протягом незнаних віків такі перстені кружили навкола нашу землю, і збігом часу сходили і падали на її поверхність коло бігунів." — Система Перстенів Землі." Стр. 42-44.

Виводи проф. Вейла про колисьну систему перстенів навкола нашої землі є гідні застановленняся. Такі думки є поперті обявленою правдою Слова Божого. Бог навіть запрошує своїх сотворінь до розсуджування ріжних справ з Ним, і тому знаходимо в Його слові все, що є розумне, єсли відповідно пристусовуємо Його Слово з фактами.

Творчі Періоди.

Бог поділив роботу приготовлення на творчі періоди, котрі Він назвав „дні", і поставив їх в порядковім числі від одного до сім. Однак, здається, що писання ясно учать, що матеріял з котрого складаєть ся земля і її форма повстали довго перед тим, нім розпочалися сі епохи або творчі дни. Довго перед розпочатєм сих творчих днів розтоплена маса викідала великі скількости мінерального змісту у парові фор-

мі, з котрої то пари повставали перстені навкола землі.

Сі великі маси горячої пари були обтяжені карбонем, що спричиняло „густу темряву" навкола землі. Без сумніву, що та темрява сягала много миль поза землю. В пророцтві Йова є подана інформація щодо початку творчих періодів, і то пророцтво згаджується з Мойсейовою історією про сотворенне. Йов каже: „Хто запер, мовби воротьми море, як воно ринуло, та неначе з матерного лона вийшло, як я зробив йому хмари одежою, а мраку пеленами його, та вказав йому границі, поставив засови і ворота." — Йова 38:8-10.

Ся густа темрява навкола землі становила повисше згадану „мраку пеленами" і сі слова є в гармонії з історією в першій книзі Мойсея, де він говорить, що тоді „темрява лежала над безоднею." В тім часі світло ще не могло проникнути до землі, бо земля була окружена численними перстенями, котрі складалися з карбонічної мраки або пари і иншого мінерального змісту і для того та темрява була неначе покривалом землі.

„І рече Бог, нехай настане світло! І настало світло." (1 Мойс. 1:3 Анг. пер.) Сей Божий приказ мусів відноситися до світла, що світило з котрогось небесного тіла (н. п. сонця), котре освічувало ті перстені зверха, але ще не доходило до землі. Світло спів-істнує з Єговою. Про се так написано у Слові Божім: „І се обітниця, котру ми чули від Нього і звіщаємо вам, бо Бог світло, і ніякої у ньому темряви." (1 Йоана 1:5) „Благослови Господа,

душе моя! Господи Боже мій, дивно ти великий, ти зодягнувся велеччиєм і красотою; ти світлом, як шатою покривався, розпняв небеса, як плахту наметну." — Псальма 104:1,2.

Сонце було сотворене много літ перед тим, нім земля дістала форму, тому що сонце є центром атракції соняшної системи. Соняшне світло розходилося на всі сторони, але не освічувало ще землі задля густої „мраки пелинів", що покривала тоді землю. Бог потребує лише висказати свою волю і вона виконується. Коли прийшов час, щоб світло світило на покривало землі, Бог сказав: „Настань світло! І настало світло. І бачив Бог світло, що воно було добре; та й розлучив світло із темрявою. І назвав світло день, а темряву назвав ніч. І був вечір і був ранок; день первий." — 1 Мойс. 1: 3-5. Анг. пер.

Можливо, що декотрі перстені поспадали на землю іще перед настанням першого творчого дня, але маємо надто ясні докази, що много із них падали пізнійше. З початком першого творчого дня або періоду писано, що „темрява лежала над глибиною і дух Божий ширяв понад водами."

Що треба розуміти під словом „глибінь" а що під виразом „по над водами"? Без сумніву, що ті слова відносяться до водів, що були на землі і до водів, що були в облаках, в горі, у стані пари. До такого заключення мусимо прийти на підставі слів першої книги Мойсея. Слово „глибінь" мусіло відноситися до водів над землею, що позіставали в горі завдякі свого скорого обороту в орбіті навкола землі; але

скоро їх рух обороту ставав повільнійший, тоді ті перстені спадали на землю. Найлекші перстені кружили висше від землі і були близше сонця.

І ось прийшов час, що дух Господа Бога ширяв, або иншими словами сказати, Його сила ділала після Його найвисшої волі. Слово „ширяв" значить, що Його дух ділав над водами, і що світло освічувало лице сеї великої глибини, або покривала, що накривало тоді землю. Се значить, що Бог спричиняв лучі світла котрі освічували лице поверховної води, або великої глибини, що була над землею. Бог признав, що сотворене Ним світло було добре, і се світло Він назвав день, а темряву назвав ночію. Се був початок розділювання дня від ночі. І так далеко як св. Письмо відкриває, то се становило роботу першого творчого дня або періоду. „І був вечір, і був ранок; день первий." Покищо не маємо жадних доказів, щоб в тім творчім дню якебудь світло освічувало поверхність землі.

Твердь.

Той великий небозвід, що ми бачимо наче склепіння в горі, у св. Письмі є названий „твердь" (атмосфера). Се є величезна воздушна просторонь у котрій міститься атмосфера і етер навкола землі. Протягом другого творчого дня або періоду приготовлявся сей великий простір тверді і також розділювалися води. Та твердь або небозвід Бог назвав небом тому, що він є високо над землею. „І рече Бог: Нехай проміж водами повстане

твердь, і розлучає води з водами! І сталося тако. І сотворив Бог твердь; і розлучив Бог воду, що була під твердею, із водою, що була понад твердею. І назвав Бог твердь небо. І був вечер і був ранок; день другий." — 1 Мойсея 1:6-8.

Усі перстені, що повстали з мраки, котра накривала землю, містили в собі велику скількість води, карбону і мінералів. Сі перстені кружили навкола землі зі значною скорістю коло рівника, але з часом розтягалися в напрямі бігунів і сим способом цілком накривали собою землю. Чим сі перстені зближалися ближше бігунів, тим їх скорість ставала вільнійша, і тоді задля їх власного тягару і стриманої скорости, вони мусіли спадати на землю. З упадком кождого перстеня, велика маса води і ріжнородний мінеральний плин спадали на землю, коло бігунів, і звідтам з великою силою і ревотом гнали в напрямі рівника.

Отже, як бачимо, то тоді вода була на землі і вода була над землею, в горі. Божий пророк попирає се заключення, і під впливом св. духа говорить так: „Глибінь кличе до глибині при шумі поводі твоєї; всі фалі твої і пруди твої ринули понад мене." (Псал. 42:7) „Безоднями покрив її, як одежою, води стояли по над горами." (Псал. 104:6; Припов. 8:27,28; Йов 38: 9-11) Через спадання водних перстенів або накривала, на землі формувалися океани, і сі великі тіла води були відділені від глибини або води, що була над землею, через фірмамент або твердь. Однак не твердь трималa сі води в горі або в воздусі; але ся глибінь над землею була тримана там силою свого скоро-

го обороту у своїм орбіті так, як літак може бути у воздусі лише підчас лету, але зараз спадає на долину, наколи перестає летіти в перед.

Той фірмамент або твердь служив лише за роздільну лінію між водами на землі а глибиною в горі, що була над землею. Ми розуміємо, що порядок формації був меньше більше такий: Перше формувалась земля; опісля твердь або воздух; і в горі богато перстенів, котрі посідали в собі тяжкий карбон і инші мінерали, а лекші перстені містили в собі гідрокарбон і були дальше від землі, а найвисші перстені складалися головно з води. Сей фірмамент над землею Бог назвав небо.

Появлення Суходолу

Се сталося в третім дні або епосі, що суха земля показалась з води. Люде винаходили ріжні теорії, щоби пояснити процес появлення суходолу, а іменно, що земля вийшла через сильний натиск води, так що одна часть втискалась до низу а друга виходила до гори, або що вода впадала в отвори горячої скали і витворена пара спричиняла великі здвигнення суші. Однак не робить ріжниці як ся робота була виконана, Господь Бог сказав, що все було зроблено після Його волі, і на сім кінчить ся всякий спір. Бог зібрав води з землі в одно місце і так появилась суш. Про се так написано: „І Бог сказав: Зберись водо, що попід небом, в одно місце, і появися суходоле. І сталося тако. І назвав Бог суходіл земля а згромадженне вод назвав море. І бачив Бог, що добре." —1 Мойсея 1:9,10.

В сім місці писанне перший раз називає зібрані води на землі „море". Отже, як бачимо то св. Письмо виразно учить, що тоді була глибінь над землею, себто горішне море, котре цілковито було відділене від води на землі, і ті горішні води св. Письмо називає „безоднею" (або „глибінь" в Анг. переводі); а долішні води називає море або океан.

І так робота приготовлення йшла вперед. Суха земля не показалась уся нараз, але постепенно, і безсумніву, що той процес появлення суходолу забрав більшу часть третього творчого дня. В тім дню земля видала траву і зілля, і кожда ростина видала насіння по своєму роду. Одно насіння не розвивало иншого рода насіння, але кожде насіння видавало свій власний рід, і у своїм часі то насінне розвило инший рід трави і зілля. „І рече Бог Нехай проростить земля билле-травне, зело з насіннями і дерево плодовите, плодюще по родові своєму, щоб його насіння було в йому. І бачив Бог, що добре. І був вечір і був ранок; день третий." — 1 Мойсея 1:11-13.

Задля покривала або перстенів, що покривали тоді землю, обставини на землі були дуже спріяючі для розвою ріжних ростин і дерев. Здається, що ростини тодішного часу росли дуже скоро і до дуже великої міри. Декотрі ґеольоґі заявляють, що із сих великанських ростин і дерев повстали пізнійше поклади камінного вугля, себто, то що сі ростини і мох були покриті піском і глиною і з бігом часу із сього матеріялу повстали поклади вугля. Знов інші виводять теорію більше розумну, а

іменно, що розтоплена маса підчас формування землі викидала із себе до гори велику скількість пари змішаної з карбоном, з котрої то пари формувалися перстені або покривало навкола землі; і що сі перстені упадали на землю в ріжних інтервалах і в сей спосіб велика скількість нагромаджувалося карбону, і з того пізнійше повстали поклади вугля, котре нині знаходиться в ріжних глибинах землі.

Вуголь є карбон. Отже виходить, що дим і ґаз, що виходили з землі, посідали в собі карбон, і коли пізнійше вони спадали на землю, тоді з того карбону формувалося вугля. Таке припущення є більше розсудне чим се, що той карбон мусів перше переходити в ростину а опісля ся ростина переходила на вугля. І справді велика скількість карбону знаходиться в дуже старих покладах землі, що світчить, що той карбон істнував довго перед тим, нім на землі появились ростини.

„Всі ґеольоґи признають, що єсли вуголь є продуктом ростини, тоді і ґрафіт (камін, якого уживають до олівців) також походить з ростин, і що звірячий орґанізм допоміг сьому процесі. Однак таке заключення спричиняє ще більшу трудність, бо не орґанізм будує карбон, а навпаки, карбон будує орґанізм. Тут знову ґеольоґи мають трудність пояснити се питання, без помочи теорії про перстені. Цілий фундамент, на котрім упералась теорія ґеольоґів щодо походження вугля з ростин, щезає у першім вогні, і ціла їх будівля валиться в одну велику руїну.

„Тут ми змушені знов признати, що ґрафіт

походить із першого карбону; і що той карбон істнував і був зложений намулою в землі довго перед істнованнєм ростин. Після сього вікового пляну був збудований світ. Від покладів карбону, що був замкнений між слоями металю а граніту, аж до торфу у мочарах, то карбон всегда був головною порудою, а ростини були лише його вступчим продуктом." Система Перстенів Землі. Стор. 398.

Рівнож можемо заключити, що із того самого жерела походить петролея і олива. Усі сі еліменти колись були у вогнянній скалі, занім внутрішна сила землі вигнала їх на двір; і рівнож можемо припускати, що вуголь і олива були сформовані в землі із тої самої матерії, котра спадала з перстенями, довго перед тим, занім появилась яка будь ростина на землі.

„Відносно нарушеного тут питання, ми знаємо, що наша земля в досвіті ґеольоґічного розвою, була розпаленою кулею або палаючою вогнем масою; і для того без ріжниці як ми її назвемо, чито кипячою посудиною Великого Хеміка, чи палаючим вогнем сонце, або і мигаючою звіздою, то се все буде одно у великім пляні творення світа. Вогонь мав контролю динамікі. Рівнож знаємо, що у тім горячім стані планети, карбон і водень були два вільні елєменти, котрі постійно шукали комбінації або сполучення; і хиба що вони переходили через море вільного кисня в дорозі на облаки, вони взносилися до гори як оливний продукт молодої землі і наповняв облаки—легкий карбон, тяжкий карбон, асфальт і ґрафітовий карбон; і також знаємо, що се все ста-

лося довго, довго перед появленнємся риб.

„Знаємо також, що тодішний океам води був у стані горячої пари, і брав участь у сім пляні розвою світа, і все був чинним і пильним, щоби збогатити оливні продукта планети. Рівнож знаємо, що стан лучення і розкладу матерії у початкових обставинах не ріжнився від стану в инших обставинах хиба що до якости; отже єсли розклад орґанічної матерії навіть умалій скількости витворює нафту і воливу через сполученя лише зародку карбону і водня, то оскілько більше витворувалося нафти і оливи коли ввесь карбон і водень розтопленої кулі земської сполучувалися через міліони років, і в обставинах тисячу раз відповіднійших до сполучування. Отже не в тім трудність питання чи розтоплена маса могла продукувати склад воливи, а радше се, чи вона могла оминути продукувати її. Як не на місци булоб заперечити правдивість ретори хеміка, так і не на місці перечити правдивість розтопленої землі, бо в обох случаях сі самі елєменти трактуються в той самий спосіб, лише що хеміст робить на малу скалю.

„Одну з великіх лєкцій, що ми вчимося коло ретори хеміка є, що треба великої горячости і присутности пари, щоби витворити правдиво олійний гидро-карбон навіть тоді, коли достарчити потрібну орґанічну матерію. Отже розтоплена куля достарчувала сильну горячість і всі потрібні елєменти, що химіста може лише лихо наслідувати, підчас коли природа постійно виконує се на міліонах розтоплених кулях. Єслиж ґеольоґ схоче заперечити загаль-

ному принципі, тоді він мусів би заперечити істнування водня і карбону, як універсальні елєменти, що є неможливим заперечити на наші планеті; і для того він і на хвилину не може льогічно або розумно спротивитися моїм виводам, а іменно, що вся петролея була сформована в часі загального вогня, коли наша земля світила, як зоря." — Система Перстенів Землі, стор. 389, 399.

Як бачимо, то на підставі сього авторітету не можна заключати, що сі поклади вугля і жерела оливи, були сформувані з ростин або звірят, але що сі елєменти знаходилися в розтоплених скалах, і були нагромаджені там великим Сотворителем. Горішна пара формувалась у перстені навкола землі, і з бігом часу вони спадали на землю і розпливалися по всій землі з чого пізнійше повставали поклади вугля і жерела петролєї, що тепер знаходиться в розмаїтих глибинах землі. Отже на підставі сього можна заключити, що не в третім дні або епосі сі всі річи були сформовані, але що се все було уложене там довго перед тим часом.

Світила на Фірманенті

Св. Письмо, описуючи про четвертий день або епоху, говорить так: „І рече Бог: Повстаньте світила, на тверді небесній розлучати день із ночію, і бувайте знаменнями на ознаку впливочасу і днів і років. І бувши світилами на тверді небесній, світити на землі. І сталось так. І сотворив Бог два світила великі: світило велике правити днем, і світило меньше правити ніччю і зорі. І поставив їх Бог на тверді небе-

сній світити на землю. І правити днем і ніччю і розлучати світло із темрявою. І бачив Бог, що добре. І був вечір і був ранок; день четвертий." — 1 Мойсея 1:14-19.

Єслиж се правда, що на Божий приказ світло або лучі сонця показалися першого творчого дня, то як тоді погодити думку, подану в иншім місці, що сонця не можна було бачити аж до четвертого творчого дня? На се відповідаємо, що ніде нема доказу у св. Письмі або де инде, щоби сонце світило прямо на землю у четвертім творчім дні або епосі; і, єслиби се було можливим для чоловіка бути тоді на землі, щоби він міг був бачити сонце, місяць і звізди в тім творчім дні. Сонце, місяць і звізди мусіли бути сотворені много літ перед тим, нім настав сей четвертий творчий день, бо земля, як уже повисше було згадано, належить до соняшної системи.

Сонце не світило прямо на землю в четвертім дні, а противно, маємо сильні докази, що навіть у шестім дні, коли вже Адам був сотворений, то іще тоді сонце не світило прямо на землю. Для того ніхто з людей не міг бачити сонця аж до Нойового часу. Однак се не побиває факту, що соняшні лучі освічували тоді поверхність „глибини", бо писання показують, що сонце тоді появилося на фірманенті.

Завважмо, що протягом першого творчого дня „дух Божий ширяв по над водами ... і настало світло." Без сумніву, що то згадане світло походило від сонця і освічувало то велике тіло води, котре св. Письмо називає „глибінь", що покривала навкола землю. Другo-

го дня Бог сотворив фірмамент або „твердь", і аж в четвертім дні світло соняшних лучей перший раз дісталося на той фірмамент.

Мойсейова історія про сотворенне зазначує, що Бог так сказав: „Нехай повстане світло на тверді небесній розлучати день із ноччю." Се перший раз у св. Письмі згадується, щоб соняшне світило освічувало небозвід, для того мусимо заключити, що то світло появилося перший раз на небосклоні; і що се сталося аж четвертого творчого дня. Се значить, що світло від сонця, місяця і звізд проникало через глибінь води, що була над фірманентом, і сим способом освічувало фірмамент і розділювало день од ночи.

Дальше історія описує, що Бог сотворив два великих світила правити днем і ночію. Се не значить, що Він зробив сі світила в тім самім часі, але що вони були зроблені перед тим, і що тепер прийшов час для одного правити днем а для другого правити ноччю. Але сонце не було видиме тоді із землі. Його лучі освічували фірмамент і рівночасно проникали через чистійші перстені і доходили аж до землі, однак самого сонця іще не було видно, бо воно не світило прямо на землю.

Один з найбільших доказів, що ані Адам, ані жадний инший чоловік не міг бачити сонця аж по потопі е той, що дуга перший раз показалась аж по виході Ноя з ковчегу. (1 Мойсея 9:9-13) Тоді перший раз лучі соняшного світла освітили падаючий дощ і з сього повстала дуга. За Адамового життя дощ ніколи не падав з гори, лише роса виходила з землі і скроплю-

вала суходіл. (1 Мойсея 2:5,6) Дощ не міг падати на землю аж поки то водянне покривало не впало з гори на землю; ані не могло бути потопа, про котрий згадує св. Письмо, єслиби не істнували тоді такі перстені або покривало. Рівнож не могло бути і дуги поки не впав останний перстень.

Отже маємо не збитий доказ, що соняшні лучі зачали освічувати фірмамент або воздушний простір аж зпочатком четвертого творчого дня. Від тоді ріжнородні ростини вельми рушилися до життя, бо соняшне світло вже тоді освічувало фірмамент (повітря) і через се настали спріяючі обставини для розвою буйних ростин на землі. До сього часу, як про се учить св. Письмо, жадне живе сотворіння не появилося на землі.

Живі Сотворіння.

А тепер отворився пятий творчий день або період часу. Водянні перстені становили покривало навкола землі, а сонце освічувало і огрівало своїми лучами воздух, і з сього витворилися відповідні обставини для розвою звіячого життя. Дух або невидима сила Всемогущого Бога тепер ділала на водах в гармонії з Його установленим законом, і наслідки із сього були, що повстало множество рухаючихся живих сотворінь, як н. п. риби і инші живі сотворіння, і птахи, що літали понад землею.

„І рече Бог: Заграйте, води, душами живими, і полинь, птацтво над землею попід небесною твердю. І сотворив Бог чудища великі і усяку живу душу повзючу, що заграла ними

вода, по родові їх, і всяке птацтво пернате. І бачив Бог, що добре. І благословив їх Бог, і глаголе: Плодіться і множіться і сповняйте воду в морах, і птацтво нехай множиться на землі. І був вечір і був ранок; день пятий." 1 Мойсея 1:20-23.

Протягом сього пятого творчого періоду або дня Бог приказав множитися множествам сотворінням у воді, китам, гаді і таким сотворінням, що могли жити на землі або у воді, і рибі морській. Ґеольоґи віднайшли в ріжних частях землі величезні поклади крейди у котрій знаходилася велика скількість риблячих лушпин, і для того назвали се місце „цвинтар риб." Се є доказом, що спочатком пятого творчого дня на бігуни падали перстені, і великі маси снігу і леду плили ревотом в напрямі рівника і нищили множество сих живих сотворінь. По сім знову наступав час творення инших сотворінь.

Шестий День Творення.

З отвореннєм шестого творчого дня або періоду, суходіл вже тоді був розділений від води близько через двайцять тисяч літ. Поверхність землі вже була зимна в тім часі. Земля родила траву, зілля і овоч; і се все разом з відповідним кліматом становило відповідні обставини для звірячого життя на землі. Св. Письмо говорить про сей творчий період так: „І рече Бог: Виведи, земле душу по роду їх, четверонога і повзюче і дикого зьвіря, породові їх. І бачив Бог, що добре." — 1 Мойсея 1:24, 25.

Звірі земні не все були такі самі. Колись на

землі жили великі мамути, що часом були вісімдесять стопів довгі. Докази сього знаходимо в скелєтах викопаних з ріжних глибокостей землі. Велике число сих мамутів бродили тут і там по землі. Декотрі знаходяться замерзлі в ледах і снігах, а инші знов скелєти з мамутів були викопані із землі і каменння в тропічних околицях.

На підставі сих свідоцтв можна зовсім розумно заключити, що кождий вік або період кінчився великою катастрофою, що була спричинена через обломання і падання одного із перстенів на бігунах і з відтам сунулась велика маса снігу, води і леду, що нищило життя звірят і ростин, а земля оставалась пустинею. Та з бігом часу инші звірята і ростини виростали і забирали їх місця на землі. Отже бачимо, що ріжнородні звірята появлялися у сім творчім дні. Протягом сих періодів клімат землі був парний тому, що зверха було накривало, але сей парний клімат був знищений через леди і сніги, як се ми бачимо напідставі фізичних фактів. Про сю справу професор Вейл пише у своїм листі до одного американського редактора наукового журнала так:

„До Редактора Наукового Американця:"

„З великім заінтересованням я читав твоє видання з 12. цьвітня в котрім говориться про недавний винахід тіла мамута, через др. Герца у ледовій околиції Східної Сибірї. Се, як здається мені, має більше значіння для ґеольоґів чим „Камінь Розети." У сім бачимо сильні докази, що колисьні ледові епохи і всі потопи,

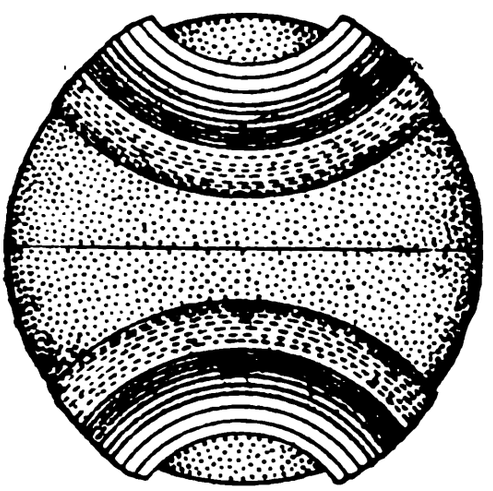
які були на землі, були спричинені через постепенний упадок колисьної пари на землю, що висіла навкола нашої землі неначе хмари, які бачимо нині окружають планети Юпітер і Сатурн.

„Позволь мені навести тут думку для моїх братів ґеольоґів, що остання водна пара навкола землі мусіла кружити так, як се кружить накривало навкола Юпітера аж до нинішного ґеольоґічного часу. Се накривало з пари мусить колись упасти на планету і то головно в околиці бігунів, задля меншого відпертя а більшого притягу, і спевностею його упадок буде так великий, як був упадок космо-телюрських снігів. Отже така світова криша або накривало зрівнювало клімат на землі, коло бігунів, і завдяки свому рівному клімату, мамути і инші подібні звірята північного світа, мали пасовиська. Єсли ж се так, тоді спевностю можемо заключити, що упадок сього покривала або криши нищило всяке життя на землі.

„Здається, що др. Герца мамут, як і много инших віднайдених мамутів, що були заховані у леді, з нестравленою поживою в жолудку, доказує, що він був нагло захоплений великим навалом снігу. В сім случаю непожута трава у роті говорить неомильну історію про наглу смерть у сніговім гробі. Єсли се правда, тоді можемо легко оминути непрактичне заключення, що ніби земля мусіла остигнути, щоби покритися снігом, а радше, що сніг упав на землю і спричинив зимно.

„Протягом сього вогняного віку море води вознеслося до гори в облаки разом із незмі-

римою скількостію мінерального і металічного змісту; і єсли ми признаємо, що та пара формувалась у перстені і в пізнійших віках верталася назад на землю, і що декотрі перстені позіставали в горі аж до віку чоловіка, тоді можемо пояснити много річей, що дотепер були неясні і замотані.

Повисший малюнок представляє землю по упадку її перстенів, окрім останного покривала, що зближилося над бігунами і висить наче хмара. По над тропічними і уміркованими підсонями, пара сталась так тонкою, що часом ясні облаки можна було бачити в декотрих місць. Сонце світило через сю тонку пару в повітрі, і можна було бачити його, однак не виразно, як воно неначе побідник над своїм ворогом мракою і парою побідоносне освічувало небеса.

„У 1874 р. я видав сі думки у формі книжочки, з надією, що думаючі люде сього двацятого століття будуть шукати і розуміти то, що я називаю „Теорія Перстенів."

Ісаак Н. Вейл

Колиж ми уважно застановимося, що кождий із сих творчих днів або періодів був по сім тисяч років довгі, тоді можемо ясно зро-

зуміти чому одного рода звірята появлялись і опісля зникали, а по них наступали инші в тім самім творчім дні. Прийшов час і Бог сотворив четвероногa по роду їх і все, що повзається по землі, включаючи всі инші домашні звірята, з котрих декотрі роди жиють аж до тепер на землі. Кождий рід приходив у своїм часі після Божого розпорядження, кождий з них мав певну роботу до виконання, і всі були потрібні для Єгови в роботі творення або приготовлення землі.

Здається що більше чим сорок тисяч років уплило від коли Бог зачав роботу творення, як про се описує у 1 Мойсея 1:2. Протягом того періоду часу вогняна куля землі викинула велику скількість мінерального змісту у формі пари, з чого пізнійше формувалися перстені навкола землі, котрі з часом розвинулися і покривали собою землю.

В точно назначенім протязі часу, як раз після Божого пляну, сі перстені (з виїмком можливо одного) падали на землю і складали в її серці золото, срібло і инші дорогоцінні металі, великі поклади зелізної руди, вугля, смоли і инші вартісні поруди; суходіл показався; ростини приходили, і один рід по другім пропадали, щоби зробити дорогу для инших родів. Опісля прийшли риби і птахи і звірята по родові їх. Рівнож одна катастрофа приходила по другій, і се продовжалося аж поки земля цілком остигла і могла родити і підтримувати життя ростин і звірят.

Протягом сих всіх творчих періодів Бог ділав через свого возлюбленого Сина, Лього-

са, котрий був всегда вірним і правдивим до Предвічного Бога. Великі сили ангелів сповняли службу припоручену їм, і були посланьцями для могучого Чоловіко-Творця. Про одно із сих великіх духових істот так писано: „Ти ходив серед огнистого каміння." (Книга Езекиїла 28:14) Знов в иншім місці писано так: „Ангели твої в тебе послами, слуги твої-огонь пожираючий." — Псалом 104:4.

Сі духові іства приглядалися роботі вогня на землі і бачили постепенні наслідки її. Мабуть ся розпалена планета або куля вогня не тривожила їх. Кожда істота виконувала свою задачу приписану її великім Богом Єговою для приготовлення землі. Кожда із сих небесних істот з великою цікавостю і радостю приглядалися кождому кроку в сім розвою творення або приготовленя землі, тому що вони мусіли знати, що та куля приготовлялась яко дім для іще несотвореного тоді сотворіння.

Чому ж тоді земля була сотворена? Чому по сім великім кошті і енергії її приведено до істнования? Чому великий Бог Єгова через ті многі століття робив такі зусилля, щоб привести землю до стану, в якім вона знаходилася при кінци шестого творчого дня? Чому Він положив фундамент землі і чому розвинув її? Єсли ж се все Він зробив для якогось сотворіння, тоді мусимо признати, що Його любов до сотворінь є велика. Кождий читач сих слів вельми цікавиться, яка є правдива відповідь на питання: Чому Бог сотворив землю? Отже нехай Слово Боже дасть відповідь.

ГОЛОВА 3

Чоловік

БОГ ЄГОВА є самий своїм Дорадником. Він наперед формує пляни і опісля точно виконує їх. Про Його задуми, які Йому подобались обявити чоловікові, можна довідатися в Його Слові. В Його слові є написано: „Задуми вдаються аж по добрій раді." (Приповісти Соломона 20:18) Він у всіх своїх ділах має певну і ясну вимірену ціль. Він ужив більше чим сорок тисяч років для сотворення землі. Він знає почин, розвій і бачить наперед кінець кождого свого діла. (Діяння Апостолів 15: 18) Так і від самого почину Він має ясну і визначену ціль у сотворенню землі. Всі Його заміри є виконані через Його Слово, що є дорадником Йому. Ми можемо бути певні, що Він виконував усі свої пляни точно так, як се Він установив їх у почині.

Написано так: „Спогадайте давні давна, від початку віків, що я Бог, і нема иншого Бога, нема мені рівні. Я прорікаю заздалека наперед те, що колись буде, й від давнезних давен говорю про те, що ще не сталось; задуми мої спевняться, та й усе, що хочу я вчиню .... Я бо сказав — і доведу се до кіньця; призначив — і здійсню." (Ісаії 46:9-11) „Так і слово моє, що виходить із уст у мене, — до мене не вертається впорожні, але чинить те, що мені вгодно,

і довершує те, чого я послав його." — Ісаії 55:11.

Бог з почину постановив у своїм пляні, що земля ніколи не буде знищена. Писано бо: „Земля стоїть собі вовіки." (Еккл. 1:4) Отже, єсли земля мусить стояти вовіки, то виходить, що Бог мав намір зробити її пожиточною на всегда. Про се Бог ясно говорить у своїм Слові. Читаємо: „Так бо говорить Господь, сотворитель небес, — він Бог що создав землю й приспособив її і Він утвердив її, та й не надармо сотворив її; Він приспособив її, щоб на ній жили: Я — Господь, а иншого нема." — Ісаії 45:18.

Він не лише сформував землю у форму кулі і повісив її в просторі, але Він ужив много енергії, щоб з неї зробити відповідне місце для мешкання Його сотворінь. Він сотворив землю, щоб жили на ній, і спевностю, що Його заміри не вийдуть на дармо. Замешкати на якомусь місци значить жити там і остатися там. Єсли же земля мусить істнувати вовіки, і мусить бути замешкана на все після волі Творця, то виходить, що на ній мусить жити якесь розумне сотворінне, щоб могло покористуватися її плодами.

Сим сотворінням є чоловік, а його Сотворителем є Господь Бог. Отже навчити людей, що чоловік повстав сам з себе, є не лише зневагою проти Єгови, але і зухвалим гріхом. (Псальма 100:3) Єсли ж теорія еволюції є зневагою проти здорового розсудку чоловіка то тим більше є бразою Єгови і тому ми відкидаємо її тут яко негідну брати під розвагу або дискусію.

Вірити в Бога значить приняти всі Його слова за правду, інакше ми зовсім не віримо Йому. Єслиж ми віримо Йому, тоді Він допровадить нас до всякої правди.

Процес Творення

Много століть перед сотвореннем чоловіка Бог положив основи землі. Чи котре будь з Його духових сотворінь знало в тім часі, що на ній мав бути сотворений чоловік, то сього нема відкрито в Слові Божім. Однак можемо бути певні, що вони були повідомлені, що якесь розумне сотворінне колись буде господарем землі. Задля тої причини настав час великої радости в дворах Єгови підчас закладання основ землі. Його два сини, Льоґос і Люцифер, прилучилися до співу хвалення; і значінне сьої пісні і чудова мильодія її злучила всі сини Божі і вони співали з радости в честь і на славу Божу. (Йова 38:6,7) На підставі сього писання робимо припущення, що великий Творець поінформував своїх небесних синів, що ся планета, котру Він в той час зачав приготовляти, колись, в будуччині, буде мати над собою господаря, розумне сотворіння, і тому свідомість сього факту наповняла радісною піснею небесні двори.

Ось і нарешті прийшов час на сотворенне тої розумної істоти, чоловіка. Спевностію, що Єгова мав розмову зі своїм Сином, Льоґосом, о Його заміреній ціли сотворити чоловіка. Писанне говорить так: „І рече Бог: Сотворимо чоловіка в наш образ і подобу, і нехай пануе над рибою морською, і над птаством небесним,

і над скотиною, і над усяким дикім звірем, і над усякім гадом, що лазить по землі. І сотворив Бог чоловіка в свій образ, в образ Божий сотворив його, як чоловіка і жінку сотворив їх." — 1 Мойсея 1:26,27.

Образ і подоба згадані в сім писанню не могли відноситися до подоби або образу тілесного, тому що Бог є духовою Істотою, і жадний чоловік ніколи не бачив Його і не може бачити. Ніде нема згадано у св. Письмі, щоби чоловік був тілесно подібний до духової істоти. Противно, читаємо, що хто буде переміненний з людської істоти на духову, такий дістане інше тіло відповідне до життя в духовім світі. Так і св. Письмо говорить, що є тіла духові і є тіла людські. (1 Коринтян 15:44) Також і се правда, що людські тіла не мають такої форми, як духові тіла. (1 Йоана 3:2) В якій же тоді спосіб чоловік був сотворений на образ і подобу великого Єгови?

Мудрість, справедливість, любов і сила є чотири прикметі Бога Єгови, котрі є все істнуючі в Йому і котрі все ділають гармонійно і рівноважно. Се можна доказати на підставі Його відкритого пляну. Польові звірята ніколи не посідали сі чотири прикметі або врождені чесноти. Зате бачимо навіть в несовершеннім чоловіці трохи мудрости, трохи любови, трохи справедливости, і трохи сили. І сей факт, що сі прикмети в упавшім чоловіці є неповні, показує, що совершенний чоловік мусів посідати їх у повний мірі і що вони ділали у нім рівноважно.

З тої то точки погляду чоловік був сотворе-

ний на образ і подобу Божу, іменно, що він був наділений мудростію, справедливостію, любовю і силою. Окрім сього, Бог панує над усім творивом. Тож, коли Він дав панування чоловікові над землею, то до тої міри чоловік також був подібний до Єгови. На підставі наведеного тексту треба розуміти, що на землі лише чоловік є сотворений на подобу і образ Божий.

Єгова уложив плян і представив нариси на збудованнє першого чоловіка. В сих плянах показалась чудова мудрість Сотворителя. Він навіть назначив певне число костий на збудованя скелєта, а іменно: дві ста і шість. Він уложив досконалу систему циркуляції крови. Він зробив легкі для очищення крови, і для під тримання циркуляції її. Він зробив найбільше чудову елєктричну систему, що ми називаємо нерви. Не маємо на ціли пояснювати тут цілий плян подрібно, лише звернути увагу, як кожда дрібна річ була виконана точно, бо навіть волося було обчислене на голові чоловіка. — Маттея. — 10:30.

Тоді Льоґос забрався до виконування плянів на збудованнє чоловіка точно після поданих Йому нарисів. Написано є, що чоловік є земний з землі. (1 Кор. 15:47) Се правда, тому що він був сотворений з елєментів, з котрих складається наша земля. В землі знаходиться кождий елімент, з котрих є сотворений чоловік, с. т. його орґанізм. Про сей процес сотворення чоловіка є написано так: „І создав Господь Бог чоловіка з землі польової, і вдих-

нув йому в ноздрі живе диханє. І став чоловік душею живою." — 1 Мойсея 2:7.

Звірята, сотворені перед созданнєм чоловіка, були також названі душами, а се тому, бо всяке твориво що дихає є душею. (1 Мойсея, 1:20) Нема навіть жадного натяку або згадки в наведених стихах, що коли Бог сотворив чоловіка, тоді дав йому душу. Бог сформував тіло або орґанізм, тоді в ноздрі (отвір в носі) того орґанізму Він вдихнув диханнє, о котре постарався для кождого сотвореннія, і сим чином ставалась жива душа. Душа значить живе єство, що має диханнє і чуттє.

Єсли ж Бог є безсмертний і Він сотворив чоловіка на свій образ і подобу, то чи тоді мусимо заключити, що Він дав чоловікові безсмертну душу? Ні; таке заключенне не є згідне ні з розсудком ані з писаннєм. Єсли би Бог був дав чоловікові душу, то спевностію, що в сім тексті булоб зазначено про се; і, єсли би та душа була безсмертна, тоді Бог ніколи не міг би знищити її за переступ свойого закона. Се значить, що Бог, давши раз життє, не мав би сили ніколи відобрати то життє від нікого; але таке заключенне не можна погодити з Його неограниченою силою. Дальше, є також записано, що один Бог має безсмертність. (1 Тим. 6:16) Бог є життє давцем, і має силу відобрати життє після Його вподоби. Писання показують, що Бог застеріг собі право відбирати життє від Його сотвореннія; отже се є доказом, що чоловік є смертельником.

Але чи то диханнє, котре Бог вдихнув у но-

здрі чоловіка, не є тою божественною безсмертною іскрою життя в чоловіці? Відповідь на се питанне мусить бути дана: Ні, тому що св. Письмо ніде не покаяує, щоби Бог щось подібне робив; але, що Він зробив чоловіка з елєментів землі, і коли диханнє життя у війшло в його ноздрі, тоді чоловік стався рухомою живою душею. То живе диханнє, що має чоловік, належить до Єгови, тому що все, що є, належить до Бога. Право до життя виходить від Бога. То диханнє само в собі не має життя, а тим більше не є безсмертне. Воно лише підтримує циркуляцію крови, через що людське тіло тримається живим. Так і св. Письмо говорить, що життя є в крові. (5 Мойсея 12: 23) Чоловік є найвисшого степення із звірят на землі; і всі звірята, як і чоловік, мають таке саме диханнє. — Еклизіаста 3:19.

Людський досвід безперечно вчить, що чоловік умирає, і що єсли яке сотворіннє вмирає, так се доказом, що воно не є несмертельним. Кождий, хто би був безсмертний, той не міг би вмерти, і тому не підлягавби силі смерти. Бог сотворив чоловіка яко найвисше і найкрасше єство на землі. Читаємо: „Що таке чоловік, щоб ти дбав про нього? Бо хоч ти зробив його трохи меньшим проти ангелів, то увінчав зате славою і честю. Поставив його господарем над ділами рук твоїх, усе положив єси під ноги його." Псальма 8:4-6) Бог був задоволений роботою в сотворенню чоловіка і тому потвердив словами: „вельми добре." Чоловік стався сином великого Бога Єгови, і Бог любив його, і чоловік жив серед щасливих обставин.

Дім

Бог приготовив на землі совершенну площу Еден. І справді мусіло се бути чудово прикрасне місце. Чоловік, котрий був господарем землі, був сотворений совершенний і його дім був совершенний, бо всі діла Єгови є совершенні. (5 Мойсея 32:4) Як за велика була площа Еден, то про се св. Письмо не говорить, але з опису обставин можна догадатися, що то було досить просторе місце. З ріжних свідоцтв можна заключити, що околиця Еден знаходилась в тій части землі, що тепер її знають, як гористий край Арменії.

На східній части Едену Бог насадив город, що був дійсний рай. Дерева родили ріжнородні прикрасні цвіти, щоби вдоволити вид чоловіка і давати ріжні запахи для його нюху. Знов інші дерева родили ріжнородний овоч, що був поживою для чоловіка. І ріжнородні звірята були там, але вони не були дикі. Ті звірята були ласкаві і послушні. Вони знали Адама, їх царя, і він кождому надавав імя; і вони розуміли його і відповідали на його голос. Рівнож були там розмаїті птахи, птиці райські і птахи співу. Клімат був совершенний, а тихий вітрець розносив запахи в повітрі і чудова мельодія пісень наповняла музикою воздух на честь і славу великого Бога.

Велика ріка виходила з того города і розділювалась на чотири части і поливала околицю. Ся струя води надавала ще більший вид красоти і слави того місця. У тім городі знаходилося богато чистого золота і дорогоцінних камінів, котрі чоловік міг уживати для своєї втіхи.

Писання в коротці описують про тамошні обставини так: „І насадив Бог сад у Едемі на востоці, тай осадив там чоловіка, що создав. І зростив Господь Бог усяке дерево із землі, принадне на погляд і смашне плодом своїм, і дерево жизняне посеред раю, і дерево познання добра і зла. І ріка виходила із Едену на поливанне саду, потім розлучається на чотири течія. Імя первої Пизон; ся обтекає всю Гавила землю, де знаходиться золото. А золото в тій землі предобре. Там знаходять і бедола-смолу і камінь оникс. А друга річка зоветься Гигон; ся обтекає всю Куш землю. А третя зветься Гиддикель; се та річка, що йде на схід соньця від Ассура. А четверта річка, се Ефрат. І взяв Господь чоловіка та й осадив його в Едемському саді порати його і доглядати. І заповів Господь Бог чоловікові, глаголючи: З усякого дерева, що дає знаття доброго і лихого з того не важитимешся їсти, ато вмреш певно того ж дня, як скоштуєш з його". — 1 Мойсея 2:8-17.

Тоді сказав Бог: „Не добре чоловікові бути самому." Бог хотів зробити чоловіка совершенно щасливим. Коли Адам спав твердим сном, Бог сотворив йому жену. Коли пробудився Адам, то перед ним стояла совершенна женщина, найкрасша річ, яку коли бачив Адам. Розуміється, що він полюбив її на перший погляд. Від тоді вони зачали жити в повній розкоші в їх совершеннім стані і славнім домі. Вони ходили і розмовляли разом, то знов підносили свій голос в честь великого Творця. Від того часу не було ані одного так щасливо-

го подружа, тому що не було ані одної совершенної пари окрім них.

Тепер Адам стався царем землі; і маючи красну королеву побіч себе і все, що лишень серце забажало, він жив розкішно у своїм славнім домі. Хтож то постарався о те все для чоловіка? Великий і всемогущий Бог Єгова із своєї доброти і любови постарався о сі всі річи для нього. Чоловік, будучи при сотворенню наділений чеснотою почитання, мусів покланятися своему Творцю, або комусь іншому. Совершенний чоловік і совершенна жена жили в вповнім мирі і совершеннім щастю.

Але на дорозі тої щасливої пари засів злобний ворог. Задля сього ворога, їх щастя тривало лише короткий час. У святім писанню можна добачити натяк, що вони тішилися своїм блаженним домом, тим чудовим окруженнєм і солодким товариством лишень всього два рококи. По сім зачався смуток чоловіка, і від тоді людство терпить і стогне аж до нинішнього часу. Та ми мусимо зрозуміти причину того терпіння і смутку, щоби нам красше оцінити прикмети великого Творця.

Проба

Але чому Бог позволив сьому зрадливому ворогові перешкодити щастю сій совершенній парі і зловити їх у свої сіти? Треба памятати, що Бог не зробив сього сотворіння ворогом. Колись Люцифер був сином Божим, котрий разом з иншими синами Божими прилучував свій голос до співу небесного гимну, коли закладалися основи землі. Пізнійше він був в Еде-

Мудрість сього світа

Karl Spitzweg

Хто зробив сю чудову планету і повісив її у просторі? Так звані учені прибирають міну мудрости і кажуть, що то все зробила природа. Але чому нам тратити час над опінею несовершенного чоловіка, коли ми маємо певне і виразне свідоцтво про котре не може бути найменшого сумніву? Земля се діло рук великого Сотворителя, Бога .... Писання ділить творчий тиждень на сім днів або періодів ... вираз „день" значить період часу котрий обнимає много століть

Період часу від початку сотворення землі аж до окінчення її, занимав 49,000 років.

сторони 25,26

Анатомія

Van Ryn Rembrandt

Бог сотворив чоловіка. ... В сім пляні показалась чудова мудрість ... Він навіть назначив певне число костий на збудования скелета, а іменно: Дві ста і шість. Він уложив досконалу систему для циркуляції крови. Він зробив легки для очищення крови, і для під тримания циркукуляції її....чудову електричну систему, що ми називаємо нерви. ... Кожда дрібна річ була уважно зроблена.

сторона 59

Спокуса. Hans Thoma

Але чому Бог позволив сьому зрадливому ворогові перешкодити щастю совершенній парі? ... Розуміть ся, Єгова міг перешкодити виконати його злі заміри ... але совершенний чоловік мусів бути випробуваний: чи він буде вірний Богу, або чи він відвернеться від Нього. Отже Єгова позволив Люциферові виконувати його злі заміри, і через се поставив чоловіка на пробу. сторони 69,70

Каїн і Авель. **Lardislaus Hegedus**

Авель, довідавшися від своєї матери про то насіння, що має колись побідити ворога, виглядав того часу, коли Бог через то насіння буде благословити всіх тих, що служать Йому. Він угодив Богу своєю вірою і ріс в ласці Господній з дня на день. Сатана слідив близько за поступованнєм сих обох синів Адама. Если один з них ріс в ласці Єгови, то се значило, що він був ворогом сатани; і тому він зробив старання, щоби його знищити. сторона 86

ні, Божому городі, там де мешкав чоловік. Бог дав йому почесне місце, позицію відвічальности, і назначив його сторожом чоловіка, і припоручив йому задачу до виконання в совершеннім Едені. — Езекиїла 28:13,14.

Будучи духовою істотою, Люцифер був невидимим для чоловіка, однак він міг ужити способу, щоб порозумітися з Адамом і його женою. Між многими звірятами вуж був дуже хитре і здібне сотворіннє, і в тім часі він ходив просто так, як і инші звірята. Тоді він посідав красоту і славу. І тому Люцифер ужив вужа, як свій знаряд, щоб звернути увагу Еви і порозумітися з нею. Св. Письмо показує, що тоді звірята могли передавати свої думки чоловікові і рівнож могли розуміти чоловіка. — 1 Мойсея 2:20; 3:1,2.

Люцифер знав, що Бог обдарив Адама і Еву силою множитися; себто, дав їм силу плодитися і приводити на світ свій рід. Він знав, що з бігом часу Адам сплодить дітей, і сі діти, коли виростуть, знову виховають свої діти, і так з часом уся земля буде наповнена розумним осотвореннєм, котрі будуть прославляти Бога Єгову. Тоді беззаконнє і несправедливість увійшли в серце його.

Обовязки Люцифера були виразно визначені через закон Божий, але він понехав їх і задумав перехитрити Бога і чинити свою власну волю. Ось як він роздумував собі: „Чому мені не бути подібним до всевишнього Бога? Він має державу над небесами і землею. Я є назначений дозорцем чоловіка, над наймудрійшим сотворіннєм на землі, і чомуж мені не ма-

ти участи у славі Божій?" Тож наслідки його мислення були такі, що він постановив своє бажанне виконати в діло, через установлення свого власного престолу на високім місці і сим чином статися рівним всевишньому Богу. (Ісаії 14:13,14) В сім то власне часі беззаконне увійшло в його серце і Єгова знайшов гріх у нім. Від тої хвилі він став ворогувати проти Бога і стався хитрим і закритим ворогом чоловіка. Чоловік саме тоді переживав щасливі хвилі в прикраснім Едені і не був свідомий о злім і закритім замірі в умі Люцифера.

Розуміється, Єгова міг перешкодити Люциферові виконати його злі заміри, але Він дав йому вільну волю. Совершенний чоловік мусів бути випробований, чи він буде вірний Богу або чи він відвернеться від Нього. Єсли би Адам був дійсно любив Бога, він був би відпер всі спокуси, котрі відтягали його від вірности до Сотворителя, і єслиби в сій пробі він був остався льоальним і вірним, він бувби доказав гідність свого становиська, яке він занимав, і з часом бувби достойним отримати вічне житте. Чоловік мусів стати на пробу і се не була жадна несправедливість зі сторони Сотворителя поставити його на таку пробу або суд. Отже Єгова позволив Люциферові виконати його злі заміри, і через се поставив чоловіка на пробу.

Бог дав закон Адамові перед тим нім Він сотворив Еву, його жену. Безсумніву, що Адам мусів повідомити Еву о сім законі, бо вона знала значіннє його і навіть висловилася так коли справа була представлена перед нею. Розуміється, що і Люцифер знав про закон да-

ний чоловікові, і тому він хотів скористати з нагоди, щоб йому виконати свої злі заміри. Він обдумав плян, що йому буде лекше переконати Еву щодо правдивости його позиції, чим Адама; і, єслн він перемовить Еву на свою сторону, тоді справа булаб на пів виграна, тому що вона помоглаби намовити Адама прилучитися до сього вчинку, радше чим бути розлучений від неї. Люцифер також знав, що Адам був дуже привязаний до Еви, і що вона мала великий вплив над ним.

Ужившн вужа за свій знаряд, Люцифер піддійшов до Еви і затягнув її в розмову. Після писання, зміст їх розмови можна переказати такими словами: 'Справді маєте тут чудовий дім з ріжними деревами, прикрасними овочами і цвітами. Але чомусь ви не їсте овочів зі всіх дерев, чи не тому, що Бог заказав вам не їсти?'

Ева відповіла: „З усякого дерева райського їсти мемо, з плоду дерева, що серед раю, рече Бог, не їжте з його, ані дотиркати метесь до нього ато помрете." — 1 Мойсея 3:1,2.

Тоді Люцифер зачав переконувати Еву, що він, Люцифер, був її правдивим приятелем і приятелем її чоловіка; і що Бог був їх ворогом, бо задля самолюбних цілий Він тримав їх в незнаню о многих чудових річах, про котрі вони повинні були знати. Він своїми аргументами переконував Еву щодо якости заказаного дерева, про котре вона згадувала, що воно родило добрий і здоровий овоч, і що той овоч був красний і навіть вельми пожаданий для всіх тих, що хочуть статися мудрими. Ось його слова до неї: „Ні бо, не помрете. А се

Бог знає, що скоро попоїсте з нього, відкриються вам очі, і будете як боги, знаючі добре і лукаве." — 1 Мойсея 3:3,4.

Ева піддалася під зводничий вплив, взяла овоч і їла його. Тоді вона сказала Адамові, що вона зробила, і він також їв. Їх учинок був отвертий переступ ясного закона Божого, і через се Адам і Ева сталися добровільними переступниками закона Божого. Від тої хвилі Адам стався злим чоловіком і Ева сталась злою женою. Зараз сумлінне зачало не покоїти їх і вони сховалися. Вони були виставлені на пробу, але вони піддалися під грішний вплив того, котрий самий повинен був поступити іншою дорогою, і їх учинок був доказом невірности до Бога, їх Творця.

Що ж тепер треба було зробити з ними? Бог є справедливий, що значить, що Він все робить правду. Позволити його сотворінню жити на землі і бути царем на ній булоб не місци, тому що Його закон ставбися маловажний і стративби силу. Окрім сього, єслч чоловік знаходиться в совершенних обставинах і не слухає Бога, то тим більше він вчинивби се у всякіх інших обставинах і був би спонукав другі сотворіння до гріха. Отже задля власного добра чоловіка і щоби підтримати повагу закона, він мусів бути покараний після вимог закона. Справедливість вимагала, щоби закон був виконаний. Адам і Ева призналися, що вони переступили закон Божий, хотяй обидвоє знали, що вимоги закона були такі: „ато вмреш певно того дня, як скоштуеш із його." Задля їх переступу, Бог мусів дати вирок засуду і то

в гармонії Його закону. Отже Єгова дав вирок засуду в сій розправі, зміст котрого звучить так: „А жінці рече: Наготую тобі муки в вагонінняx твоїx; мучившись рождати меш діти, а до мужа твого поривати ме тебе, він же панувати ме над тобою. І чоловікові рече: Що послухав єси жени твоєї та попоїв з того дерева, що заповідав я сього єдиного не їсти, проклята земля задля тебе; в печалі і тузі харчувати мешся з неї по всі дні живота твого. Тернину да осет родити ме вона тобі, і їстимеш польове зело. У поту лиця твого їстимеш хліб твій, аж покіль вернешся в землю, що з неї й узято тебе. Земля бо єси і землею візьмешся. І вислав його Господь Бог із саду Едену порати землю, що з неї й узятий. І вигнав чоловіка. І поставив на востоці за садом Еденом херовимів з поломяними голими мечами обертасами стерегти дорогу до животового дерева." — 1 Мойсея 3:15,18,22,23.

Закон Божий і Його вирок присуду є доказом, що чоловік не був сотворений безсмертною душею і що Бог не дав йому безсмерної душі. Його закон говорить так: „В той день, як попоїси із його, умираючи вмреш" (1 Мойсея 2:17). Бог видав засуд проти чоловіка як раз в гармонії з сим законом. І справді не могло бути инакше, тому що Бог не може перечити собі. Бог, яко найвисший суддя, дав присуд, що чоловік, будучи зроблений з землі, мусів йти в землю і землею статися. (1 Мойсея 3:18) Се значить, що чоловік, будучи з землі, мусів перетворитися в мертву матерію з котрої був сотворений.

Знов Слово Боже відкриває нам факт, що лише Еден околиця була совершенна, а решта часть землі була в недокінченім стані. Про землю у вироці читаємо так: „Проклята земля ради тебе." Се значить, що Бог лишив землю в недокінченім стані. Але чому ж ради чоловіка? Тому що він мусів йти на ту несовершенну землю котра родила тоді терне і будяки, і з неї в поті чола діставати потрібну поживу для себе. Праця все була великим благословеньством для чоловіка. Лінивий чоловік не є благословеньством ні собі ані иншим людям. Отже можемо сміло сказати, що Бог з ласкі і доброти, постарався о працю для чоловіка.

Бог вислав чоловіка з Едену на ту несовершенну землю і дав йому роботу до виконання на протяг девять сот і трицять років. В протязі того часу чоловік мав досить відповідну хвилю подумати над страшною помилкою, яку він зробив в раю. Протягом того часу смерть постепенно виконувала свою роботу, і при кінци того періоду Адам умер. Розуміється, що Бог міг погубити Адама зараз по вигнанню, але Він сього не зробив; бо в Божім пляні було назначено, що постепенно смерть Адама мала принести благословеньство для цілого роду і остаточно прославити імя Боже.

Посеред раю в Едені було дерево, котре Бог назвав „дерево жизняне." Сотворінне, котрому би Бог позволив їсти з того дерева овоч, могло вічно жити, ніколи не вмирати. Сила життя, однак, не була в овочі того дерева. То дерево було лише символом життя, і Божий за-

кон був і є, що, если хтось укажеться гідним їсти овоч з сього дерева, такий зможе вічно жити і ніколи не вмре. Єсли би Адам був указався вірним у своїй пробі, тоді безсумніву що у відповіднім часі Бог бувби позволив йому їсти овоч із сього дерева; і сим Бог бувби признав його за вірного і правдивого, і яко такий він був би мав право до вічного життя на землі.

Божий закон ділання ніколи не змінюється. Про Його закон читаємо: „Хто побідить, тому дам поживати від дерева життя, що посередині раю Божого." (Одкриттє 2:7) Се право значить, що хто будь з роду людського схоче отримати життє вічне в яких будь обставинах, то він перше мусить бути виставлений на пробу, і мусить побідити в тій пробі, сим доказати свою вірність і льоальність; і тоді виграв-ши побіду, буде міг наслідити вічне життє. Се є дальшим доказом, що то дерево життя посеред раю є символом життя для всіх тих, хто є послушні Богу, і що ніхто окрім послушних не дістане вічного життя.

Людський орґанізм є його тіло. Ум є думаючою частію того орґанізму через що сотвориннє розсуджує і приходить до заключення. Знов воля се є сила сотворіння, через що воно рішає чи воно має робити або не робити певну річ. До Еви прийшла спокуса у трох формах, а іменно: проба тіла, проба ума, і проба волі. Вона бачила що заказане дерево родило добрий овоч до їди, і вона розсуджувала собі так: Той овоч є добрий для мойого тіла

або орґанізму. Я вжию моєї сили для задоволення і добра мойого тіла.

Вона бачила, що той овоч був прекрасний і принадний для виду її ока, і вона чулась розчарована поверховним виглядом його. Вона приглядалась тій красоті овочу і забажала його, і тоді сказала до себе: Я скоштую сього найкращого овочу'. Вона також бачила то дерево так вельми бажане, що давало овоч мудрости. Се заапелювало до її гордости і до почуття високого оцінення себе, і вона забажала стати мудрою, навіть перед назначеним Богом часом. Вона постановила вжити свою волю проти волі Божої. Нарешті сказала: 'Я буду їсти овоч і стану мудрійшою над усі сотворіння, а навіть так мудра, як самий Бог.'

На всіх трох точках Ева була спокушена і на кождій точці піддалась і впала. Вона так високо думала про себе, що вона подала овоч свойому мужеви, і він також їв. Він не хотів бути розлучений від неї. Він знав, що то, що вона зробила, відлучить її від Бога, але він радше піддався бажанню свого тіла і сим виповів послушеньство Богу, і тому він також їв овоч. Він бачив, що Ева була хороша, і се за апелювало до йоґо ока; він бажав мати її і бути з нею; і тому був поконаний на сій точці. Він знав що воля Божа була, щоб він не їв. Він знав, що єсли він виконає свою волю то се буде проти волі Божої і сим самим він образить Єгову. Безперечно, що Бог був би позволив колись їсти йому з сього дерева. Але Адам, щоби виконати свою самолюбну во-

лю, піддався спокусі, і на всіх трох точках упав.

У пізнійшім часі Слово Боже відкрило нам, чому Бог позволив на сі три методі спокуси, і чому Він не перешкаджав сатані спокушувати в сей підступний спосіб кождого чоловіка, котрий навіть уважав себе в гармонії з Богом. В Його Слові є написано: „Все бо, що в світі, — хотінне тіла і хотінне очей, і гордощі світові, — не з Отця а зо світа. І світ перейде, і хотінне його; хтож чинить волю Божу, пробуває по вік." (1 Йоана 2:16,17) Се є дальший доказ, що єсли хто з людей отримає колибудь вічне життє, то він перше мусить бути поставлений на пробу, і в сій пробі він мусить доказати свою вірність і льоальність до Єгови.

Адам і Ева були вигнані з їх райського дому. Вони вийшли з відтам з ганьбою і соромом і засуджені на смерть. Господь поставив сторожа при вході до раю, щоб заборонити їм увійти назад до Едену. Вони добровільно поломали закон Божий, і тепер вони зачали відбувати свою кару, котра була наложена на них законом. Коли вони були в домі Едену, їх пожива була совершенна, але поза Еденом росли будяки і терне, і дерева, що родили трійливий овоч. З відси вони тепер мусіли з великим трудом і працею живити себе, і та пожива постійно затроювала їх, підневолювала їх, і нарешті вони мусіли вмерти. Справді се був сумний день для них, коли вони лишали город Еден, і опісля той сумний день вже все був з ними. Їх довга подорож смутку зачалась. При кіньци девятьсот і трицять років, у смутку і в

грісі , Адам пішов до гробу, і земля покрила його.

Знов инша часть вироку звучить так: „А жінці рече: Наготую тобі муки в вагонінях твоїх; мучившись роджати меш діти, а до мужа твого поривати ме тебе, він же панувати ме над тобою."(1 Мойсея 3:15) Шість тисяч років терпіння жінок при родженню дітей є надто достаточним свідоцтвом, що той присуд був виконаний. Господь Бог мав добру ціль у сім присуді і колись воно вийде на користь і благословенъство чоловіка. У законі Божім було також зазначено, що жінка мусить бути піддана чоловікові. І всім праві Бог також мав добру ціль. Але тому що сей закон був часто нарушений, для того много родин переносили великі терпіня і часто їх родинне життя було розбите.

Звичайно буває, що за добру лекцію треба і дорого заплатити. Так і Бог постарався о важну лекцію для наукі і добра його сотворінь. Коли прийде властивий час, тоді всі люди мусять пізнати, що Бог Єгова робить усе після порядку. Вони навчаться, що чоловік є головою жени, що Ісус Христос є головою Його церкви, і що Єгова є головою Христа і всевишним Богом понад усіма. Сатана ворог приложив усіх старань, щоби поломати сей закон майже у кождім домі. Він часто робив чоловіка звірячим і дикім паном над женою, і тоді вже було легко намовити жену думати, що вона не повинна бути піддана мужеви. Наслідки сього були невдоволенне і смуток.

Коли Бог сотворив Адама і Еву, Він сказав до них так: „Плодіться і намножуйтесь, спов-

няйте землю." Сими словами Бог виразно висказав свою волю, що Адам і Ева мали розмножувати свій рід, і що земля сотворена для роду людського. Коли Адам і Ева лишали Еден, то до того часу вони ще не вживали Богом даної власти родити дітей. Се вже аж у пізнійшім часі, що вони породили синів і доньок. (1 Мойсея 4:1,2) Яких же дітей можна сподіватися від несовершенних і засуджених на смерть родичів? Треба памятати, що Адам вже тоді не мав права до життя і тому не міг передати його своїм дітям, і окрім того він вже був засуджений на смерть, і тому в таких обставинах він не міг сплодити совершенних дітей.

Адам і Ева були тепер грішниками, і задля тої причини їх діти мусіли родитися в грісі. Пізнійше Божий пророк записав то правило Єгови такими словами: „Ось бо я в беззаконню родився, і в грісі почала мене мати моя." (Псальма 51:5) Щодо сьої точкі знов інший Божий свідок під впливом св. духа писав: „Тим же то, як через одного чоловіка гріх у світ увійшов, а через гріх смерть, так і смерть у всіх людей увійшла (через того), в кому всі згрішили." (Римлян 5:12) Сі писання зазначують закон Єгови і пояснюють, чому всі діти родяться несовершенними і без права до життя, і чому з бігом часу слабнуть і вмирають.

Усі сі клопоти повстали через гріх. І що ж є гріх? Гріх є переступ Божого права. (1 Йоана 3:4) Отже всяке беззаконнє є гріх. Бути беззаконником значить бути невірним Богу. Люцифер знав закон Божий і поломав його. Адам також знав Божий закон і він також пе-

реступив його. Плата або кара за гріх є смерть. (Римлян 6:23) Сього права не можна оминути ані змінити, бо Бог є незмінний. — Малахія 3:6.

Диявол

Люцифер був першою духовою істотою, що поповнив гріх. Адам був перший чоловік, що згрішив. Через його беззаконність гріх увійшов у світ. Але чи і Люцифер мусить бути покараний карою смерти за його переступ Божого закону? Так, Бог видав суд і він мусить умерти по вічні віки. (Езекиїл 28:15-18; Жидів 2:14) Кара за його перступ Божого закона буде виконана в назначенім Богом часі. Бог має відповідний час на все, що Він робить.

Імя Люцифер значить світлонос, або рання зоря. По сім, як він згрішив, Бог його назвав змієм, сатаною, вужем і дияволом. (Одкриття 20:1-3) Коли Єгова надає якомусь сотворінню імя, то се імя має велике значіннє. І так змій значить пожераючий; сатана значить противник або ворог; вуж значить зводитель; а диявол значить обмовник. Сі імена указують, що диявол є крайно злобний характер, і що він пустився на зовсім противну дорогу від того часу, як він поповнив злочин в Едені.

Від того часу аж до тепер він був постійним ворогом і завзятим противником Бога, і рівнож був ворогом і противником кождого, хто старався бути послушним заповідям Божим. Отже, єсли проти когось виступав сатана, то дотакої міри той чоловік був виставлений на пробу. Зі Слова Господнього можна довідатися, що Єгова замірив дати своїм сотворінням

нагоду йти слідами диявола або бути послушним Йому, і се пояснює, чому виконанне засуду проти сатани є відложене на так довгий час.

Промінь Надії

Знов інша часть вироку, котрий дав Єгова, звучить так: „І положу вороговане між тобою й жінкою і між насіннєм твоїм і насіннєм її, воно рощавлювати ме тобі голову, ти ж упивати мешся йому в пяту." (1 Мойсея 3:14) В сих наведених словах з писання знаходиться двояке значінне. Вуж, що тоді ходив просто, тепер був засуджений повзатися на животі по землі, і мав бути зненавиджений і нищений чоловіком. Вуж також був ужитий Люцифером, і тому стався символом обманьства і представляв диявола. „Насінне" вужа, згадане тут, відноситься до тих сотворінь, що добровільно сталися знарядом і представителями диявола. — Йоана 8:40-44.

Жінка є символом Божої орґанізації так званої Сион, з котрої вийшло „насінне обітниці." Тим обіцяним насіннєм є Христос, Божий помазанник. (Галат 3:16,27,29) В сім засуді є зазначено, що по сім настане ворожнеча між „насіннєм вужа" і „насіннєм жени". Від тоді диявол і його ангели і його ведимі представителі отверто з дикостію противилися кождому, хто щиро старався служити Господу і йти слідами Ісуса Христа. Боротьба все провадилася між помазанниками Господніми з одної сторони, а диявол і його ангели з другої. — Ефесян 6:12.

У сій часті присуду можна бачити ясну обітницю, що „насінне жени" вийде побідосним

у боротьбі, і що воно розщавить голову вужеви. З того слідує, що то насінне мусить розвинутися і дозріти, і що аж до того часу Бог позволив ворогові сатані виконувати свою нікчемну роботу до крайности. Се сатана і зробив. Але Бог сказав, що сатана програє в боротьбі, що у властивім часі зістане розтертий під ногами Помазанника, Христа. (Римлян 16:20) Сей факт, що голова ворога має бути розтерта, і що се має бути зроблене через „насінне жени", кидає промінь світла надії на стежку чоловіка, і показує, що людство зазнає ще красного часу в будучинні.

Тому що красші обставини мусять прийти через „насінне жени", Божий знаряд, для того то насінне мусить бути приведене до цілковитої гармонії з Богом. Щоби се зробити, с.т., щоби завести красші обставини між людьми, Бог Єгова мусів зачати „нове сотворінне". Кільканайцять з Адамових синів мали сильну віру в ту промінь надії, хотяй, дуже часто, вони не розуміли правдивого значіння її. Але нині дослідники Божого пляну, котрі з вдячностю і з побожностю ідуть за вказівками розвиваючогося Божого пляну, радуються в сій промінні надії, котра була так неясна при вирченню засуду проти чоловіка много століть тому назад.

Вже від першого дня Бог знав наперед кожду точку свого пляну відносно чоловіка. Його чиста і несамолюбна любов приготовила нариси того пляну, що мали бути виповнені в назначенім часі. Той плян є зроблений в цілі привернення чоловіка, через його знаряд, нове

сотворінне. Бог все руководився своєю мудростю, як в постепенним одкриттю пляну так і в виповненню свого пляну. Коли ж той плян буде викінчений, тоді на нім відобється Божа слава, його мудрість, його справедливість, його любов і його незмірна сила. Маючи віру спішім же тепер, щоб нам довідатися більше о Його чудових ділах, тому що хто вчиться той знайде дорогу, котра веде до життя і щастя. Йоана 3:17.

ГОЛОВА 4

Деґенерація

ДЕҐЕНЕРАЦІЯ значить постепенний процес упадання чоловіка, чим раз у гірший стан, через що він доходить до цілковитого упадку і виродження. Деґрадація людства зачалась з днем вигнання чоловіка з Едену, і буде продовжатися аж дійде до свого вершка.

Совершенний чоловік посідає совершенний ум і тіло, і також має право до життя. Зараз по вигнанню з Едену, Адам посідав через довгий час здоровий умисл і орґанізм; але будучи засуджений на смерть, вирок мусів статися правосильним, і тому смерть зачала виконувати свою роботу. Та хотяй чоловік оказався непослушним взглядом свого Сотворителя, через що він стратив всяку приязнь із Ним, то однак Бог був ласкавий до нього. Напримір, Адам і його жена були голі; і Бог дав їм одежі. Про се читаємо: „І поробив Господь чоловікові й жінці його одежу із шкір тай зодяг їх." (1 Мойсея 3:20) Хотяй дехто припускає, що ті шкіри були із звірят, то однак таке заключення не мусить бути правдивим, і не є так важним, як се, що Він приодів їх.

У тих часах не треба було одежі, щоби охоронити тіло від бурів або непогоди. Тоді не було бурів на землі, ані не було прикрої студені. Температура по всій землі була майже

рівна завдяки перстенів, що покривали кулю земську. Ся одежа мабуть була дана їм для того, щоби вони накрили свою наготу перед очима одно другого, і перед очима їх дітей, що мали народитися їм. Однак, яка б то причина не була, то бачимо, що діло зодягнення чоловіка було порушене любовю зі сторони великого Творця.

Св. Письмо дуже коротко описує історію про народження дітей Адама і його жени. Воно навіть не згадує усіх імен їх дітей. Найперше подає імя Каіна і імя Авеля. Але спевностію, що і другі діти були народжені в тім часі с. т., сини і доньки, котрі разом жили з Авельом і Каїном. Безперечно що обидва сі сини, Каїн і Авель, були також головами родини. Св. Письмо виразно зазначує, що Каїн мав жену, і розуміється що його жена мусіла бути Адамовою донькою, отже і сестрою Каїна. (1 Мойсея 4:17) Імя Каїн значить „набутий". Ева даючи таке імя синові мабуть мала на думці то обіцяне Богом насіннє, котре мало розтерти голову вужеві, і тому думала, що Каїн був тим набутим насіннєм, котре остаточно мало винести побіду над вужем.

Каїн був рільником. Він мусів тяжко боротися з тернєм і будяками, щоби здобути поживу для себе і для других членів родини. Мабуть його родичі розповідали йому про їхне давне життє в раю, і се, як Бог постарався для них о працю в поті чола, через що вони мали здобувати собі поживу. Така боротьба з тернєм і будуками витворила в Каїні духа злоби і огірчення. Окрім сього, Каїн наслідив лихе успо-

соблення від своїх родичів; бо його родичі були злі, тому що вони переступили Божий закон. Отже із сього бачимо, що Каїн був похмурий, прикрий і злобного серця.

Авель, другий син Адама, був пастухом. Його імя значить кормитель. Він помагав родичам отримувати дім і правдоподібно мав також свою власну родину. Він також довідався від своїх родичів про їхне давне життя в Еден раю. Родичі розповідали йому про їх колишний прекрасний і совершенний дім і се, як вони були вигнані з відтам за їх непослушеньство до Бога. Вони також оповіли йому про сю славну обіцяну надію, що колись вони зможуть повернути назад до Божої ласки і будуть тішитися наново Його благословеньствами.

Протягом дня Авель пас по широких полях вівці, себто, стеріг їх від нападу диких звірів. В ночи він також дбав о їх охорону і безпеченьство тримаючи стадо в загороді; а у вільних хвилях він роздумував над сим, що він чув від своїх родичів про Бога і про чудові діла рук Сотворителя, які він бачив навкола себе. Він правдоподібно роздумував над сим, як великий Сотворитель дав життя його отцеві і матері, і також, як Він дав життя його стадові овець; і єсли він, Авель, мав приємність дбати і охоронювати життя німого сотворіння, то оскілько більше великий Бог дбає за всіх тих, що є послушні і служать Йому. Він чтив Бога Єгову в своїм серці, і Його віра в Господа росла чим раз сильнійша і тому він бажав чинити волю Єгови.

Авель довідавшись від своєї матери про то

насінне, що має колись побідити ворога, виглядав того часу, коли Бог через нього буде благословити всіх тих, що служать Йому. Він угодив Богу своєю сильною вірою, і ріс в ласці Господній з дня на день.

Сатана приглядався близько поступованню сих обох синів Адама. Єсли один з них ріс в ласці Єгови, то се значить, що він був ворогом сатани; і тому він зробив старання щоби знищити його.

Збігом часу сі два сини, Каїн і Авель, приносили жертву Господу Богу. Похмурний і злосний Каїн приніс овоч своєї праці в жертву. Будучи самолюбним, він роздумував над сим, як тяжко він мусів працювати між терннем і будяками, щоби знищити їх і принести той овоч, котрий він мусів тепер жертвувати Господу і то без жадної користи для себе. Він думав, що він робить велику ласку і прислугу Господу Богу через свою жертву, хотяй Господь непотрибував її. Будучи первородним сином Адама, він вважав себе за возлюбленого Єгови. Він був гордий і жорстокий, прикрий і підлий; а се все засіяв в його серце диявол.

В тім самім часі приніс жертву свою Господу смирний і побожний чоловік, Авель. Сей знов роздумував, що то все, що він посідав, він отримав яко дар від Бога, і тому тепер він забажав оказати свою вдячність принісши найлучший овоч, який він мав, в жертву Господу. Він заколов найкрасщого агнця зі свого стада, і приніс мясо разом із товщею, що представляло його найкращі зусіля, горя-

чу ревність, його любов, і його цілковите і не самолюбне віддання́ся на службу Єгови і справедливости. Се була дійсна втрата для нього віддати найкрасше звірятко, але він уважав своє найлутше за дрібну річ в дарунку для Господа Бога. Про се написано так: „І поглянув Господь на Авеля і на дар його; на Каїна ж і на його жертву не споглянув. І взлився Каїн і змарнів." — 1 Мойсея 4:4,5.

Авель мав віру і любов до Бога. Каїн не мав віри і був самолюбний і прикрий. Авель задля своєї віри був зачислений за праведного в очах Божих. Каїн же мав лихе серце і для того був докорений. „Вірою приніс Авель луччу жертву Богу ніж Каїн, через котру свідчено йому, що він праведний, як свідкував про дари його Бог, нею він, і вмерши, ще говорить." — Жидів 11:4.

Коли Каїн побачив, що Бог не любується в самолюбній офірі, його серце обгорнув гнів і тому змінилося його лице. Із сеї нагоди скористав сатана. Він спонукав Каїна до заздрости, і насунув йому думки, що його брат Авель став ся небеспечним для нього; що Авель станеться більше визначним в родині, і для того він, Каїн, повинен осунути свого брата з дороги. Самолюбний і жорстокий Каїн тепер зачав шукати нагоди; і коли він побачив свого брата самітного у полю, вбив його. Щоби заховати свій злочин, він зачав говорити лож, брехати. (1 Мойсея 4:8-11) Каїн тепер стався слугою сатани, і як його пан, стався брехуном і убійцею. (Йоана 8:44) Диявол думав, що через смерть праведного Авеля він не лише осунить свого

ворога, але сим він стримає і инших людей від служення Богу Єгові.

Рік за роком минав і на світ приходило много людей, обидвох полів. Між іншими народився Ябаль, що стався батьком пастухів, і тих, що мешкають в шатрах. По сім прийшов Юбаль, котрий зорґанізував музикантів і навчив їх грати на гарфі і орґані. Пізнійше, історія згадує про Тубаль-Каїна, котрий був учителем штуки виробу з міди і зеліза. Енос був правнуком Адама, і коли сей зачав свою діяльність, то вже в тім часі було на світі досить поважне число людей; але всі вони були під впливом сатани. В сім часі люди зачали практикувати гипокрицтво, через се, що називали себе іменем Господним, але в правді і факті висмівали і хулили Його святе імя.

Коли Адам полишив город Еден, то ще тоді він був фізично здоровий, себто не відчував жадної слабости. І хотяй був засуджений на смерть, то однак через довгий протяг часу він був повний енергії і сили. Однак він постепенно умирав, бо мусів заплатити кару за свій поповнений злочин. Коли Адам був 130 років життя, він сплодив другого сина на своє подобіє і дав йому імя Сет, котрий заняв порожне місце Авля, що був замордований Каїном. Опісля народилися другі сини і доньки. Адам доживши 200 років віку мав много потомків і правнуків, що були дорослі в силі і повні енергії. Самий Адам був ще досить енергічний, бо навіть в такім пізнім віці він мав силу плодити діти. По народженню Сета, Адам ще жив 800

років і сплодив много синів і доньок. Доживши віку 930 років, Адам умер.

Сила і енергія чоловіка і його витреваліcть у борбі з елементами землі є показана в сім, як задовгий час він може жити в такім стані. На примір, після історі св. Письма, то Сет жив 912 років. Енос, правнук Адама умер, доживши 905 років. Кенена, син Еноса жив 910 років. Магалалель жив 890 років. Яред, коли мав 162 роки віку, сплодив Еноха. І по сім він ще жив 800 років, і умер доживши 962 років віку. Енох любив Бога і служив Йому. Він жив лише 365 років, і коли він ще був сильний і повний життя, Бог забрав його зі світа, і так схоронив його від болів смерти. Його син Матуселя жив 969 років.

Але треба тут зазначити, що ні Адам ані жадний чоловік з його покоління не дожив повних тисячу років. Чому? Відповідаємо, тому що Бог дав закон Адамові, у котрім було написано: „Ато вмреш того дня, як скоштуєш із його", (1 Мойсея 2:17) Сі слова є доказом, що Адам мусів постепенно вмирати, і що при кіньці „дня" він мусів цілковито закінчити своє життя. Всі инші повисше згадані одиниці були синами або внуками Адамовими. Всі вони породилися без права до життя; і тому всі мусіли померти протягом одного дня (1,000 років), тому що вони сталися наслідниками Адамового гріха.

„День" у св. Письмі представляє певний період часу. Наприклад, у сотворенню світа, можна вирахувати, що творчий день був сім тисяч років довгий. Знов день у сотворенню чоло-

віка після звичайної рахуби був одну тисячу (сонячних) років довгий. Про се Письмо говорить виразьно: „Тільки ж одно се нехай не буде перед вами тайне любі, що один день у Господа, як тисяч літ, а тисяч літ, як один день." —2 Петра 3:8.

Енох народився аж в семім поколінню від Адама. Протягом цілого того періоду часу, більше чим 600 років тільки два мужі, Авель і Енох, показали правдиву віру і любов до Господа Бога і служили Йому. Диявол постарався, що Авель був замордований, а Еноха Бог забрав зі світа, щоб він не бачив смерти. Безперечно, що диявол був би знищив Еноха, єслиби Бог був не охоронив його. Окрім Еноха всі люди були під впливом сатани і тому були крайно лихі. По смерти Еноха, зло росло чим раз гірше, і рік за роком люди ставали чим раз гірше здеґрадовані. По забранню Еноха аж до народження Ноя, нема жадного доказу, щоби в тім протязі часу жив який будь Богобоязний чоловік. Імя Нояга означує відпочинок або потіха, і також се, що протягом його життя зайде певна зміна, що буде для нього потіхою і збільшить його надію.

Жінки

Совершенна жінка є найкрасшою істотою із усіх сотворінь на землі. Такою одинокою совершенною жінкою була Ева. Бог сотворив її совершенною. (5 Мойсея 32:4) Коли вона лишила свій райській дім в Едені, тоді вона ще посідала ту чудову славу, красоту і форму. В такім то стані, підчас умирання на вигнанню,

Ева породила свої доньки і сини. Коли сі доньки і внучки повиростали до повного зросту, вони також посідали ту чудову жіночу красоту, котрої не можна описати людськими словами.

Многі поети і инші писателі широко вживали всі прикметники, щоби описати красоту жіночу а головно в часі коли Греція переживала вершок своєї сили і слави. Тож єсли жінки в пізнійшім часі були так красні, то оскільки красші були доньки і внучки Еви. Мусимо памятати, що вони жили зараз по упадку з совершенного стану тілесної красоти. Однак за часів старинної Греції рід людський був вже дуже здеґрадований, зіпсутий; а тим більше в теперішнім часі деґрадація людства стала ще більша чим коли будь в минулих часах.

Сей й но лише через порівнання можимо тепер приближно зрозуміти натуральну красоту жінок, що жили на землі за часів Ноя. Але вони, як і їх мати Ева, були пусті. Вони були дуже склонні в покусі, а головно, єсли хто обіцяв задоволити хотіння їх тіла, або хотіння їх очей, або то, що апелювало до їх гордости. Вони бажали похвали і слави. Будучи розкішними і повні похотей, вони відвернулися від Бога і справедливости, і тому були готові піддатися під чийбудь вплив, щоби лише задоволити свої самолюбні, тілесні хотіння і піднестися до слави в очах инших людей. Найбільше що захоплювало сих безбожних жінок, то се сильні мущини, котрі облесними словами вихвалювали їх і задоволяли їх тілесні хотіння.

Жінка все була найкрасшим але і найнебезпечнійшим сотвореннєм на землі. Її красота

і потяг захоплювали мущину, через що він часто бував засліплений до висших і шляхотніших річей так, що навіть через її вплив він забував про Бога. Ось через такий то зводничий і чаруючий вплив Еви, Адам зайшов до вязниці, до гробу. Добра і чесна жінка, котра є цілковито віддана на службу Єгови, є великим благословеньством для доброго чоловіка, тому що вона знає свої обовязки і сповняє їх. Але єсли хто піддається під вплив амбітної і самолюбної жінки, такий виходить на шлях, котрий провадить до здеґрадування і смерти.

Велика більшість жінок за часів Ноя були самолюбні, розпусні і ходили за похотями тіла. Їх красота і чудова постава була чаруючим потягом для ока; а що вони були наповнені гордостію, для того мали велике бажання статися славними і шукали похвали від мущин.

Диявол і Його Ангели

Сатана, диявол, той великий противник Бога і всякої справедливости, тепер знов постановив скористати з нагоди. Від самого почину він уживав жінку за свій знаряд, щоби виконати злий плян, а тепер він знову постановив ужити жінок для виконання своїх нікчемних цілей. Протягом сього цілого періоду, котрий тривав 1600 років від вигнання чоловіка з раю, було лише три мужі, що були льоальними Господу Богу. Одного з них сатана замордував, а другого Господь Бог забрав зі світа. Такі обставини були дуже спріяючі і сатана використав їх для довершення своїх плянів..

В небесних дворах жило множество духо-

вих істот так звані ангели, котрі були синами Божими. Сі сотворіння приглядалися, як ріжні нариси Божого пляну були виконані в сотворенню землі. Св. Письмо виразьно учить, що сі духові істоти, ангели, за дозволом Єгови мали силу являтися в людських формах, або тілах. (1 Мойсея 18:1-10; Суддів 13:1-21) Сі „сини Божі" являлись у людських тілах, і були ще більше принадними для жінок, чим сини або внуки Адамові. Отже тепер сатана обдумав плян, щоби запомочію жінок засилити землю людьми, над котрими він би міг мати цілковиту і абсолютну контролю. Повисші заключення є зовсім певні, коли застановитися уважно над описаними подіями у св. Письмі.

Сатана правдоподібно скликав перед себе множество небесних синів Божих, ангелів, і промовляючи до них, предложив їм свій плян, кажучи: 'Протягом минувших 1600 років ви безперечно приглядалися драмі яка відбувалась між людьми на землі. Єгова припоручив мені становисько сторожа над чоловіком і дав мені силу смерти. Він присудив, що я мушу вмерти і то силою насіння жени. Але се лише порожне погрожування Єгови. Ви самі добре бачили, що протягом минувших 1600 років лише два чоловіки стали по стороні Єгови. Одному з них я спричинив смерть, а другого Єгова забрав, бо боявся, щоби я не зробив йому так само. Всі люди тепер на землі окрім одного Ноя признають мене за бога. Але прийде відповідна хвиля і я усуну Ноя з моєї дороги.

'Єсли ви, сини Божі, прилучитися до мене і дасте мені поміч, ми збудуємо найбільшу дер-

жаву в світі і наповнимо землю расою людей, що ніколи не будуть умирати. Ви маєте силу брати на себе людьке тіло і статися далеко сильнійшими мущинами чим хто будь з Адамового покоління; і пригляньтеся, що зачудові красавиці доньки людські! У цілім нашім духовім світі нема ніц подібного, щоби ви могли задоволити свої хотіння. Ви можете брати сі дівчата за жінки і зазнавати полових приємностей до схочу. Таким чином ми зможемо вивести расу сильнійшу і ліпшу чим сини людські. Я буду вашим провідником і князем і ми збудуємо найсильнійшу державу, яка ніколи вперед не істнувала, і Бог не зможе перешкодити нашим плянам. Протягом цілого періоду, від раю до тепер, показалось, що я не підлягаю силі Єгови. Отож я пропоную вам злучитися зі мною.

'Нехай той дурень Ной робить що хоче поки прийде відповідна хвиля знищити його. Ми перше покажемо йому, що ми годні вживати жінок людських після нашої вподоби. Сподіюсь, що незадовго всі людські сини злучуться з нами; а єсли хтось і не схоче, такого зараз усунимо з дороги. Сим робом моя сила буде не ограничена. Ви мабуть чули, що Бог заявив, що чоловік мусить умерти, і що ніхто з його покоління не буде жити більше чим тисячу років; але я певний, що покоління, котре вийде з вашого сполученняся з сими жінками, буде жити і ніколи не вмирати!'

Таким облесним і зводиничим аргументом сатана спокусив многих синів Божих на духовім поземі, і многі згодилися на його предложен-

ня. Уживши своєї надприродної сили, вони появилися на землі у сильних людських тілах і ходили з місця на місце по землі, приглядаючись обставинам і так приготовляючися виконати плян диявола. З обсервації вони пізнали, що жінки були вибагливі, похильні, і легкі до зведження. Тому вони показували свою силу і відвагу перед жінками, щоби таким способом звернути на себе увагу і захопити їх.

Женщина дуже скоро зацікавлюється сильним, активним і пристойним мущиною. Сі великани були дійсними мущинами. З між усіх синів людських не було нікого подібного їм. Жінки ставалися дуже легкою жертвою сих облесних великанів, і нема записано, щоби вони колибудь противилися або не хотіли ставати їх жінками. „Як почали люди намножуватися на землі та понароджувалось дочок у їх, тоді сини Божі, бачивши, що в синів чоловічих дочки хороші брали їх за жінок, хто котру вподобав." — 1 Мойсея 6:1,2.

Писання ясно говорять, що сі сини Божі появлялись на землі яко великани у формі чоловіків, і що вони брали доньок людських за жінок своїх. Сі єства, будучи сильними, пристойними і вродливими, дуже притягали до себе жінок. Коли ж вони зполучувалися з якою жінкою, то з тої сполуки приходила на світ нова раса людей—великани: Писання описує про се такими словами: „І були тоді на землі велетні, та й впослі, як сини Божі горнулись до дочок чоловічих, а вони їм роджали. Се

ті потужники, що з давних давен бували високо вславлені." — 1 Мойсея 6:4.

Сі сини Божі, що брали на себе форму людську і женились з жінками і приводили на світ дітей, полишили свій перший стан, а іменно, стан духового життя і через се сталися частію дияволської орґанізації. Вони сталися його союзниками і його слугами-дияволами, а їх провідником був самий сатана, князь димонів. — Маттея 9:34; 12:24. Марка 3:22; Йоана 12:31; 14:30; 1 Петра 3:19,20.

Сі димони, або великани в людських тілах разом з їх синами, скоро підневолили людей на землі. Вони псували рід людський, відвертали їх ум від Бога, і спокушували їх до найгіршого рода зла. Рівнож потомки сеї грішної злуки, і всі люди, як чоловіки так і жінки, що злучилися з ними, сталися крайно лихими.

„Як же побачив Бог, що ледарство людське було велике на землі, а люди дбають повсячасно тільки пролихе, так жалкував Бог, що сотворив чоловіка на землі та й журився тяжко." (1 Мойсея 6:5,6) Таке було страшне зіпсуття, що написано, що Бог Єгова журився. Він сотворив чоловіка совершенним, помістив його в совершеннім домі і дав силу і власть наповняти землю совершенними людьми. Але вони стали так здеґрадованими, що вся земля наповнилась насильством, і всі думки людські були лихі, зіпсуті.

Аж до того часу чоловік міг жити довше чим 900 років. Та тепер Бог заявив, що Він скоротить життя людське на 120 років. „І рече Господь: Не буде мій дух переважувати в лю-

дині до віку, бо вона тіло; так віку людського нехай буде сто і двайцять год." (1 Мойсея 6:3) Від того часу одна людська ґенерація могла жити лише 120 років. По смерти Ноя Мойсей жив 120 років і вмер, що є доказом, що Бог укоротив чоловікові вік на 120 років. (5 Мойсея 31:2) „І було Мойсейові сто двайцять літ віку, як вмер; очі його не потемніли, і сила його не поменьшила."—5 Мойсея 34:7.

Між всіма людьми на землі один Ной, що мав віру в Бога і остався льоальним Йому помимо всеї опозиції. Він тримав себе чистим і віддільним від упавших агнелів, котрі стали ся демонами у людських формах. Він уперся їх злому впливові, і помимо їх старання відобрати йому життя, він стояв сильно по стороні Бога Єгови. „Нояг же здобувся на ласку в Господа. Оцеж Ноягова і постань. Нояг був праведний чоловяга, без гріха між сучасниками своїми. Нояг ходив з Богом. І появив Ноя три сини: Сема, Хама і Яфета." — 1 Мойсея 6:8-10.

Всі люди на землі ставали чим раз гірші і гірші, і вся земля наповнилась насильством. Справедливий і любячий Бог мав лише одного чоловіка на землі, що був Його свідком. Всі инші спротивилися Богу і стали підданими сатані, крайно злобному ворогові Бога і справедливости. Отже Бог постановив знищити всякий зіпсутий елемент, а зачати рід людский на ново. „Земля ж попсувалась перед Богом, і сповнилась насильством земля. І споглянув Бог на землю, аж вона зопсувалась: бо зопсу-

вало всяке тіло свою путь на землі. І рече Бог Ноягові: Конець усякому тілу прийшов перед мене: бо землю сповнено насильством од них. Оцеж хочу їх викорінити з землі." — 1 Мойсея 6:11-13.

КОВЧЕГ

Ной був проповідником праведности. (2 Петра 2:5) Під сим треба розуміти, що він відважно стояв по стороні Господа Бога і голосив про Божу справедливість. З повною силою і вірою в Господа він голосив, що Єгова засудив всіх грішників на знищення. З його проповіди ругались, кепкувались і хулили всемогущого Бога демони в людських формах, що були під провідництвом сатани. Можливо, що сатана думав що йому колись вдасться знищити Ноя стрілою або вогнем. І дуже можливо; що він навіть робив старання знищити його, однак ніщо не могло стримати Нояга від вірности до Господа Бога.

Нема нігде сказано, щоби самий сатана персонально матеріялізувався в людську форму; але що він кермував і контролював справами землі, підчас коли самий стався невидимий для людського ока. Окрім сього, св. Письмо в многих місцях показує, що з сатаною було много ангелів, котрі далися звести і полишили дорогу праведности і пристали до його орґанізації, але не брали на себе людських форм, і сі не змінювали своїх начальств. Сих сатана поробив офіцирами або начальниками у своїй невидимій орґанізації. Отже сатана мав невидиму і видиму орґанізацію в тодішнім світі.

Вираз „світ" значить зорґанізовані люди в правительство під кермою невидимої власти. Небо є то невидима часть тої орґанізації, підчас коли земля представляє видиму часть її. Завважмо, що сказав Бог до Ноя: „Вигублю всяке тіло разом з землею; і знову Він каже: „Все, що є на землі повиздихає." (1 Мойсея 6:13,17) Слово земля є тут ужита символічно, і представляє не лише живі сотворіння на землі, але також видиму часть диявольської зорґанізованої сили.

Тоді Бог приказав Ноягові збудувати ковчег. Він дав йому повні інструкції і плян до збудования сього. У тім пляні було зазначено, що ковчег мав бути 450 стопнів довгий, 75 стопнів широкий і 45 стопнів високий. Сей ковчег був знарядом спасення для Ноя і всіх тих, котрих Ной забере до ковчегу. Будучи послушним Богу, він зачав будувати ковчег після даного йому Богом пляну. Його робота в приготовлюванню матеріялу для будования ковчегу, була його проповідь. Його робота говорила голоснійше чим слова. Тому що його робота була під кермою справедливого Бога, отже його діло було оправдане; і через се він стався проповідником праведности для всіх тих, що обсервували його.

Розуміється, що окрім проповіди ділом, Нояг також проповідував людям і словом о Божих замірах. Отже ділом і словом Нояг докорив світу за його грішне поступованнія, як і доказав людям, що він має віру в Бога. Свою віру він доказав ділом, а своєю проповідею він докорив Божим противникам. За

свою віру він отримав ласку від Бога, і спас себе і свою родину від погибелі. „Вірою, звістку принявши Ной проте, чого ніколи невидано, в страсі Божому збудував ковчег на спасенне дому свого; котрим осудив світ, і стався наслідником праведности по вірі." — Жидів 11:7.

Як задовгий протяг часу взяло, щоби збудувати ковчег, про се св. Письмо ясно не говорить але спевностю, що меньше чим 100 років. Ной був 500 років старий коли породив своїх синів, а був 600 років старий коли увійшов у ковчег. (1 Мойсея 5:32; 7:6) Протягом будування ковчега, Ной, проповідник праведности, був предметом нападу і наруг всіх лиходіїв на землі, як і через дияволів у людських тілах і також невидимих демонів. Протягом шіснайцять сот літ під панованням сатани і його впливом світ цілковито став здеґрадований. Що за сумний вид! Що за страшна деґрадація! Люди допустилися до найгіршого рода злочину і насильства і в своїй злобі ругались і докоряли Богу. Земля була наповнена лиходіями, котрі були відповідні лише на знищення. З поміж усіх людей на землі лише один чоловік і його родина мали віру в Бога, і з ласки Божої, стримали той навал зла і були порахувані за праведних в очах Божих.

Ной, задля його віри в Бога, був принятий під покрову Всевишнього і Бог відкрив йому свій замір. Він сказав до Ноя: „Я ж оце наведу потоп, воду на землю, щоб вигубити всяке тіло, що є в ії живий дух попід небесами, і все, що є на землі, повиздихає. І поставлю за-

повіт (умову) з тобою: Ввійдеш у ковчег ти і синове твої і жена твоя і жени синів твоїх з тобою. І од усякого живого і усякого тіла по двоє од усіх уведеш у ковчег, щоб живими остались з тобою; самець і самиця будуть. Од усього птаства по роду, і од усякої скотини по роду, і од усього лазючого, що човгає по землі по роду їх; двоє од усякого ввійдуть у ковчег до тебе, щоб зостались живими. Ти ж возьми всякої харчі собі, щоб мали ви що їсти." — 1 Мойсея 6:17-20.

Будучи послушний Божим розказам, Ной запровадив звірята і птиці до ковчегу, котрий він тяжким трудом приготовляв через многі літа на сю дивну подію, котра тепер мала статися. Тоді Господь знову промовив до Ноя: „І рече Бог до Ноя: Увійди сам і ввесь дом твій у ковчег; бо тебе вбачив я праведним передомною в сьому роді. Ще бо сім день, і дощувати му на землю сорок день і сорок ночей, та й вигублю з лиця землі всяке живе, що сотворив. І вчинив Нояг усе, що заповідав йому Господь Бог. — 1 Мойсея 7:1,4,5.

В очах лиходіїв, Ной виглядав дуже смішним. З своєю родиною та з великим стадом ріжного рода звірят і з множиством ріжних птиць, він замешкав у сій сильній будівлі, ковчезі, що мав незадовго плавати по фалях води; а ту ані одна кропля води ще не впала на нього. Ковчег стояв на отвертім полю. Протягом многих років Ноя проповідував людям о надходячім потопі, а однак ані одного намацального доказу не дано нікому о його приході. Але Ной з повною вірою увійшов в

ковчег і чекав на Господа. І написано, що вподобалась Господу його віра. І ось наближився час і незадовго всі побачуть чи вони добре зробили ідучи за дияволом, або чи Ноя поступив мудро, пішовши за вказівками Бога Єгови. Велика і критична проба прийшла! Конець світа вже прийшов!

Потоп

Ріки плили своїм звичайним і тихим течиєм в напрямі моря. Жерела достарчали мірну потребу води для чоловіка, підчас коли тихі озера надавали чудовий вид для ока з їх пливучими кораблями по водах. Від коли запамятав чоловік, сі ріки ніколи не виливали понад свої береги, ані вода не впадала в них. До того часу ніхто з людей не бачив дощу, бо ніколи дощ не падав від коли чоловік жив на землі. Земля діставала свою вогкість з мраки, що падала і поливала суходіл. — 1 Мойсея 2:6.

Для чого ж тоді мав би хтось сподіватися дощу? Однак Бог сказав, що потоп прийде і Його слово є правда; і Нояг повірив в Його Слово і ділав після своєї віри. Господь Бог знав як раз у котрім дню і годині Він отворить небесні отвори безодні. Він повідомив Ноя, що потоп прийде сім днів по його вході до ковчегу. Ной увійшов у ковчег і чекав. Шість днів перейшло і дощу не було. Аж на решті прийшов і семий день.

Підчас будовання корабля зло всегда розросталося. Ангели, котрі появилися в людських тілах, під проводом сатани, поповняли

невисказані злочиньства, а їх потомки помагали їм в їх злих ділах. Одним словом, вони промишляли лише нікчемне. Викінчення ковчегу і вхід Ноя до нього був неначе сиґналом для сих демонів у людських формах, і їх невільників, і тому вони ще гірше потонули в роспусту, зіпсуття і злочин. Диявол, і декотрі його ангели, без сумніву булиб підпалили і знищили ковчег і всіх тих, що знаходилися в ньому, але рука Господня стримала їх. Божий вірний свідок був у середині в ковчезі. Господь Бог все схороняє своїх вірних слуг. „Ангел Господень чатує кругом боящихся його; і визволяє їх." — Псальма 34:7.

Аж тепер прийшов час у котрім Бог обявить свою силу і прославить своє імя перед усім творивом. Св. Письмо учить, що ті злі ангели, що полишили свій духовий стан, і зіпсували рід людський, звернувши його на дорогу беззаконня, були свого часу сковані або увязнені. Можемо сміло заключити, що перед знищеннєм усякого тіла на лиці землі, Бог перше увязнив сі злі ангели. Отже увязнення взяло місце перед потопом. Коли се сталося, тоді люди побачили як нерозумно вони поступили йдучи за провідництвом сатани.

Диявол і його армія упералась оскільки могла, щоби впертися увязненню впавших ангелів, котрих він намовив брати людські тіла. Однак вони були безсильними проти могутности Бога Єгови. Писання показує, що святі ангели Божі боролися постороні праведности із силами темряви. (Книга Суддів 5:20; Одкриття 12:7) А що сі упавші ангели, що зіпсу-

вали рід людський, були увязнені, то про се св. Письмо говорить досить виразно. (1 Петра 3:19,20) Вони поповнили злочин через се, що вони полишили свій духовий стан і лучилися з людськими жінками. А тепер Бог стримав їх, кидаючи у вязницю аж до часу суду, і тоді Він присудить їм останну кару.

З увязненнєм сих злих ангелів мусіло наступити велике замішання в небі. Сатана, провідник своєї армії, боровся з одної сторони, а з другої знову воював Льоґос, вірний Наставник Бога Єгови. Льоґосові помагали і служили величезна сила праведних і святих ангелів. У тій битві Господь Бог переміг; і лихі ангели були забрані до вязниці, і сим робом обявилась всемогучість Божа.

Про се читаємо: „Бо коли Бог ангелів, що згрішили не пощадив, а кинув їх в окови пекольної темряви, і передав, щоб хоронено їх на суд." (2 Петра 2:4) „І ангелів, що не схоронили свого начальства, оставивши свої оселі, про суд великого дня вічними оковами під темрявою схоронив." (Юди 6) А тепер прийшов час, і лихі люди мусіли стрінути свою долю. Вони дійшли до певної міри гріху і тепер мусіли згинути.

Уже минав семий день від коли Ной вступив до ковчегу. Сей семий день зазначив шість сот років його життя. У семім дню другого місяця година судьби злого світа вибила. Далеко на півночі почуто страшенний ревіт, неначи гори зрушилися зі своїх основ. Знов здалекого полудня також дався почути подібний шум у повітрі. Польові звіря і піднебе-

сні птиці почули страшне надходяче нещастя. Великий наплив води ринув з опівночи і полудня! „Порозверзались усі жерела великої безодні, хляби (вікна) небесні повідчинялись." — 1 Мойсея 7:11.

Через поля і доли ринула величезна маса води. З трескотом і гуком нищила перед собою все невідпорна сила її, несучи на собі величезні дерева, розбиті будинки і велику масу землі і каміння. Із навалом води віяв студенний вітер від котрого замерзав шпіг у костяг сотворінь, котрі до тепер не знали що значить зимно. Перед напливом сеї води зникали великі міста, а їх будинки крушились на порох. Перестрашені люди втікали на гори, і з відтам приглядались як надходячий наплив води ніс смерть і знищення для всього, що було в його дорозі.

Із чим раз гіршим ревотом напливали води. І лило на землю через сорок день і сорок ночей з опівночи із полудня із верха. Чим раз висше і висше піднімались води аж покрили вершки гір. Нарешті фалі забрали з верхів гір останки людей і звірят. Тоді води дійшли до великого ковчега. Застогнала величезна будівля і заскрипіло в ній дерево. Сильна вода підняла ковчег з землі, котрий тепер одинокий пливав посеред нового моря. Вітряна буря чим раз збільшалась, і заколисалась і задрожала земля, а повідь чим раз збільшалась аж води цілковито покрили найвисші гори; і все, що дихало згинуло.

„І впотужнювалась вода, і прибувала велико на землі, і носився ковчег по воді. І впотужню-

валась вода на землі несказанно, і поняла всі високі гори, по під небесами. Прибула понад ними вода на пятнайцять локот, і поняла всі високі гори. І повиздихало всяке тіло, що двигалось по землі, і з птаства і з скотини, і з звіря, і з усякого лазючого повза по землі і всяка людина. Усе, в чого було диханнє і все, що було на сусі, повиздихало. І погинуло все живе, що було на земному лиці, погинуло, і людина і скотина і лазюче поповза, і птаство небесне, і вигублено все те на землі, і зоставсь Нояг один да те, що було з ним у ковчезі. І впотужнювалась вода на землі сто і пятдесять день." — 1 Мойсея 7:18-24.

Бог прославив своє імя в умах Ноя і його родини і посеред ангелів в небі. Всі народи і язики, що походять від Ноя і його синів, мали нагоду знати про се величезне обявлення сили Єгови. Однак не багато людей хотять вірити в потоп. Кождий чоловік, що жив по потопі, мав нагоду бачити докази великого потопу. Але тепер так, як і за часів Ноя, чий ум є відвернений від Господа, і хто не вірить в Його Слово, такий заперечує, що був потоп, і є несвідомий о Божім замірі, котрий має бути не задовго виконаний.

„Не знають бо ті, що так хочуть, що небеса були з давного часу, і земля із води, і в воді постала Словом Божим, для чого й тогдашній світ водою затоплений погиб; нинішні ж небеса і земля тим самим словом заховані, і на огонь зберегаються про день суду й погибелі безбожних людей. — 2 Петра 3:5-7.

Причина Потопу

Протягом многих століт люди вірували, що великий потоп, котрий знищив світ за Нойового часу, був спричинений дощем із хмар. Однак такого заключення не попирає св. Письмо ані фізичні факти. Великий потоп не міг бути спричинений через дощ, але був спричинений через обломання великої канопії або покривала з води, що через довший час кружила над землею. Упадок того перстення або покривала Бог так скермував, що він послужив Йому в Його цілі.

Перед потопом, за часів Ноя, куля земська була окружена покривалом з води, що була у формі перстенів. Окрім води, сі перстені містили в собі масу розтоплених мінералів, котрі були викинені до гори горячістію землі, і були там затримані внутрішною силою. Так звані премудрі учені казали нам, що в повітрі не може затриматися нічого, хиба то, що є лекше від повітря. Але ся теорія є цілковито повалена через уживання літаків або воздушної фльоти. Напримір, як може літак, котрий важить кільканацять тонів, містить в собі тяжкий товар і посажири, триматися в повітрі через довший час і летіти 100 або більше миль на годину? Відповідь є та: Літак є у великім гоні, і за вдяки сеї скорости, він може триматися в повітрі. Нехайже стане робити мотор, тоді літак перестає летіти і зараз падає до землі як мертве тіло. Так само ж енергія порушувала тими перстенями в просторі і тримала їх аж до Богом назначеного часу, і тоді вони попадали на землю.

Перстень, котрий знаходився найдальше від землі, містив у собі найбільше чистої води. Довго перед сотвореннєм чоловіка инші перстені, що були наладовані тяжким мінералом і вугляком, попадали на землю. Від сотворення чоловіка аж до потопу, останний перстень розтягнувся над рівниками і покрив собою всю землю від рівника аж до бігунів. Доказом сього заключення є ростини, і також звірята що віднаходяться тепер в околицях бігунів.

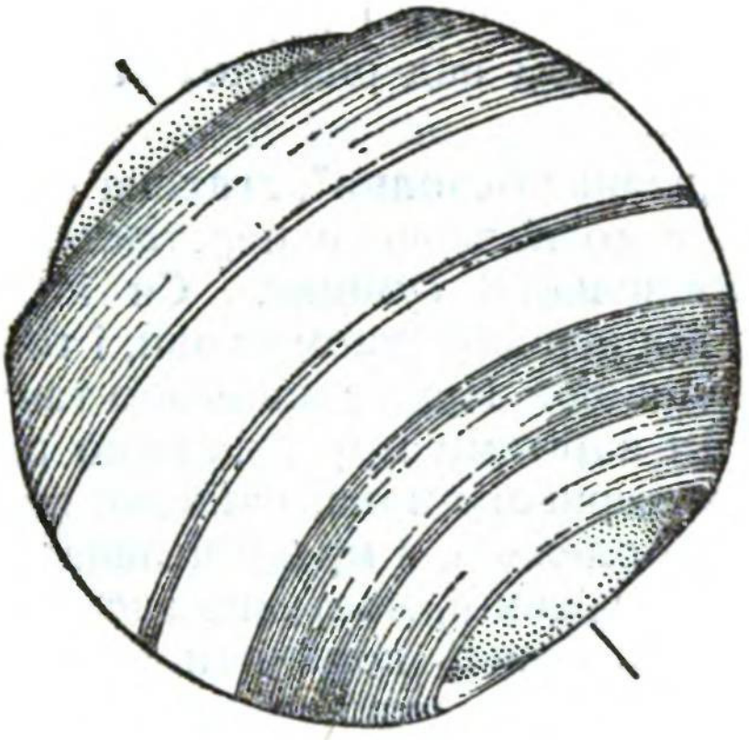
Ось не так давно віднайшли в ледах, коло бігунів, замерзлі звірята, котрі могли жити лише в тропічних або теплих сторонах. В зимній і замерзлій Сибірі знайшли захованого в леді антілопа, а в його жолудку зелену траву. Се доказує, що коли він пасся на зеленій траві, стрінула його нагла смерть, і що ся смерть була спричинена через студень. В устах мастодона (передпотопного слоня), що був закритий в ледах, знайшли зелену ростину. Се є дальшим доказом повисшого заключення. Отже, як бачимо, фізичні факти не перечуть собі, хотяй декотрі учені перечуть. Коли ж який учений і перечить Біблії, так він зараз знаходиться в досить прикрім положенню.

Канопія або водяний перстень, що окружав навкола землі, не допускав соняшного ані місячного світла на землю, і тому чоловік не міг бачити його аж по потопі. Про се свідчать навіть фізичні факти. Напримір дуга, що появилась по потопі, є безперечним доказом сього факту. Єсли би теплі лучі сонця були світили прямо на землю і огрівали її поверхню, то з сього булаб повстала струя повітря або

вітер. Тоді булаб зайшла зміна в температурі; а се разом зі струюю повітря булоб спричинило дощ. Та де сонце не світить і нема воздушної струї або вітру, там не може падати дощ. Такі обставини істнували на землі, коли вона була окружена сими водними перстенями. „Господь Бог не повелів іще дощувати на землю, і не було ще там людей порати землю. Виходила ж імла з землі і напувала всю поверховину на суходолі." — 1 Мойсея 2:5,6.

Єсли би був падав дощ, і віяв вітер, і була зміна в температурі, тоді мусіли би бути пори зимна і тепла, себто зими і літа, сіяння і жнива. Але перед потопом не було чогось подібного. Перший раз згадується про зиму і жнива аж по потопі. (1 Мойсея 8:22) Сі канопії або перстені, що поспадали на землю перед сотворенєм чоловіка, складалися головно з води; а з сих вод формувалися моря і ріки.

У св. Письмі згадується про велику глибінь, або „безодню" котра не відносилась до моря або якої будь води на землі. Докази св. Письма є далеко сильнійші, що та „велика глибінь" або безодня відносилась до перстення води, що був над фірмаментом. Однак ся вода не була там тримана силою фірмаменту, а лише внутрішною силою. Той фірмамент розділював моря, або так сказати, він розділював води, що були над фірмаментом і води, що були під фірмаментом. (1 Мойсея 1:6,7) Се показує, що в горі була велика маса води у формі перстення, котрий кружив високо понад землею.

Сей бразець пояснює вид нашої землі, коли то осунеться останний перстень з неї і вона позбудеться ледового віку. Тоді Еден земля знову зацвите а чоловік зможе жити на ній без одежі як в теплім і природнім світі. Від непамятних часів люди дивилися на то водяне небо, і надавали йому відповідне імя. Напримір Евреї називали се небо „шамаїм", що значить водяне небо; Гіндуси називали „Варуно" або небо з води. Латинці називали то небо „Кайлюм" і се також було водяне небо.

Останний перстінь, що кружив високо навкола землі, складався більше з чистої води, і тому допускав більше соняшного світла чим перстені, що поспадали попередно. Отже аж тепер земля могла отримувати більше світла і теплоти від сонця. Тодішні обставини на землі були подібні до обставин нинішного мрачного дня, що хотяй видкося на дворі то однак ніхто сонця не бачить. Ся канопія навкола землі затримувала теплоту і задля сього обставини були неначе в лазні. Сей останний перстінь був розтягнувся

по над цілою землею, і кружив у своїм орбіті скорим оборотом над рівником, а повільнійше над бігуном.

Що та „велика безодня", згадана у св. Письмі, відноситься до водянного перстення, то про се нема найменьшого сумніву. Ся історія була написана під керовництвом Єгови, і тому мусить бути правдивою. Про се написано так: „Хто запер мов би ворітьми море, як воно ринуло, та, неначе з матернього лона, вийшло, як я зробив йому хмари одежою, а мраку пеленами його, та вказав йому границі, поставив засови і ворота, і сказав: Ось покіль доходити будеш, а далій не перейдеш, і тут межа надутим филям твоїм?" — Йова 38:8-11.

„Глибінь кличе до глибині при шумі поводі твоєї; всі филі твої і пруди твої ринули понад мене." — Псальма 42:7.

„Він утвердив землю на підвалинах її, вона не захитається по віки; безоднями покрив її; як одежою, води стояли понад горами." — Псальма 104:5,6.

Подивляючи чудові діла рук Єгови, Льоґос сказав: „Як розпростирав він небо, була я там. Як він закруглював кружило безодні, як хмари в горі згущав, як замикав жерела безодні (надземної), як давав морю приказ, щоб води не переступали границь його, як він підвалени землі закладав." — Приповісти 8:27-29.

Коли прийшов час на знищення старого і злого світа, Бог запровадив Ноя і його родину, і звірята і птиці, котрі Він хотів охоронити, до ковчега. Коли вони були у безпечнім місци,

тоді Господь Бог отворив вікна небесні; або, так сказати, Він проломав велику глибінь над землею, щоби води могли впасти на землю. „Тогож дня порозверзались (пірвались) усі жерела великої безодні, і хляби (вікна) небесні повідчинялись і лило на землю сорок день і сорок ночей." — 1 Мойсея 7:11,12.

Сі слова не могли відноситися до океанів або инших вод, що тоді були на землі, тому що вони не були „порозверзувані", себто, не були розломані. Сі води ще нині істнують, і се є доказом, що вони не були розломані. Дощ, що падає з хмар, мусить перше бути взятий з води що на землі і піднесений до гори, і так мусить бути згущений через струю повітря. Тоді лучі сонця і струя повітря (вітер) змінює температуру, і падає дощ. Отже без найменьшого сумніву можемо сказати, що „кляби небесні" відносяться до розірваних водів, що були над землею, себто до того перстеня або канопії, що покривали землю.

Той водяний перстень кружив з більшою скористю коло рівника, а чим раз повільнійше коло бігунів, де він цілковито уставав і падав на землю. Так як літак падає, коли перестає летіти в перед, так само і перстень спадав на землю, коли його скорість уставала коло бігунів. Обломання канопії коло рівника, уможливило водяній парі увійти в атмосферу землі котра гнала до бігунів, північного і полудневого, і там зачала спадати на землю.

Скоре падання води коло бігунів спричинило струю в повітрі. З тої струї, йдучої в напрямі рівника, повстали великі вітри. (1 Мой-

сея 8:1) Сі вітри збільшались чим раз в силі і несли з собою масу води в напрямі рівника. Отже, як бачимо, потоп йшов з обидвох боків, з північного і полудневого бігуна в напрямі рівника. Ся струя повітря, надходяча з ріжних сторін, формувалася в вихор, котрий стягав величезну скільскість води на землю. Тому можемо припускати, що потоп товаришив з великою бурею, шумом і громом. Рівнож можемо заключити, що підчас потопу було чути страшні голоси, котрі лякали всіх, що вірою не спочивали в Бозі.

Найдальша часть сеї канопії знаходилася далеко від сонця і далеко від землі, так що вона не отримувала тепла ні від землі і дуже мало від сонця, і тому була дуже зимна і безперечно замерзла. Але та часть канопії, що була близше землі, не була замерзла. Здається, що св. Письмо про се досить ясно учить, бо читаємо так: „Із чиєго лона виходить лід і иней в воздусі хто його родить? Води мов камінь тверднуть, і поверхня безодні замерзає." — Йова 38:29,30.

Поверхність безодні була з вернена до Плеяди, де, як здогадуються, замешкує Єгова. Зараз в наступаючім вершику того самого пророцтва читаємо так: „Чи звязавби ти узла у Плияді, чи розвязавби ти Оріона?" [верш 31] Поверхня безодні, св. Письмо каже, була замерзла і виглядала неначе камінь, тому що лід є подібний до каміння. Великі поклади снігу були там нагромаджені через многі літа Господом. Се надавало прекрасний вид, чого не можна

описати словами. Се було одно із чудових діл Єгови.

Коли покривало [канопія] обломалась, тоді води і мрака спали з верха в атмосферу землі. Сила скорости, якою кружив перстень, кинула сю зимну струю повітря і мраки в напрямі бігунів. Рівночасно з тою мракою впала велика маса снігу і леду, котру в нутрішна сила також занесла в околицю бігунів. Чим близше бігуна тим сила скорости меншала, і тому сніг, мрака і лід падали в околицях бігунів. Се пояснює чому в жолудках і ротах декотрих звірят знайдено зелену ростину.

Упавший сніг і лід на бігунах гнав тепле повітря до рівника, а з тої струї витворювалися сильні бурі коло бігунів, віючи в напрямі рівника, і здіймаючися там же. Величезна маса води, змішана зі снігом і ледом, з великим реветом гнала в напрямі рівника, крушила горби і гори і рівняла їх з долинами і сим робом спричинила багато зміни у формі як і в вигляді поверхности землі. Такі кліматичні обставини, з формувані коло бігунів, помогли заляти майже цілу землю водою в короткім часі.

Коли пригадаємо собі, що через сорок день і ночей безперестанно падав дощ, сніг і лід, і що води підіймалися чим раз висше і вище аж всяка гора була покрита, тоді легко можемо зрозуміти як всяке життя на землі, окрім того що в ковчезі, було знищене так, як про се говорить Біблія.

Коло обидвох бігунів, полудневого і північного, тепер лежать віковічні сніги і леди. Був час, що коло північного і полудневого бігуна

росли розкінші ростини. Сей факт, разом з доказом, що там віднаходяться звірята з зеленими ростинами в жолудку і роті, є безперечним свідком великого потопу і як він прийшов на землю. Коли велика безодня проломалась, і вся верхня вода впала на землю, тоді сонце перший раз ясно засвітило на землю. А що земля кружить раз в рік навкола сонця у своїм подовгастім орбіті, для того маємо зиму і літо, студень і тепло; а тому що коло бігунів сонце гріє меньше чим деінде, для того там знаходяться вічні сніги і леди.

Всі фізічні факти є в повній гармонії з наукою Біблії. Та помимо сих фактів, сучасні люди, що вдають перед людьми за духовних отців, або за так званих ученик, перечуть Слову Божому, і перечуть факті, що був потоп, згаданий у св. Письмі. Про сих людей можна лише сказати, що вони, називаючи себе висшими критиками, сталися слугами самого диявола і помагають йому понижити Бога і Його Слово і діла. Нехай отже всі розумні люди йдуть за правдою, хотяй всі так звані мудрі сього віку стануть брехунами. — Римлян 3:4.

Наповнення Землі

Через потоп Бог обявив свій справедливий гнів проти зла, котре було засіяне і розвите дияволом. Бог прославив своє святе імя. Він показав свою неограничену силу. Своєю мудростю і любовю Він уплянував наповнити людьми і звірятами землю. Потоп знищив старий і злий світ. Лише Ной і його родина, всього вісім осіб, перейшли з старого в новий світ. По сім

Бог Єгова припоручив їм знову зачати світ і наповняти землю.

Коли Ной увійшов до ковчега він був 600 років старий. Він вийшов з ковчега один рік і десять день опісля. Тоді, по потопні води познаходили собі місця в морях, озерах і в ріках, як зверха так і під землею. І земля знову стала сухою. „І рече Господь Бог Ноягові, глаголючи: Вийди з ковчега сам і жона твоя і сини твої, і жени синів твоїх з тобою. І всяку животину, що з тобою і всяке тіло від птаства і від скотини і з усякого лазючого, що повза по землі, повиводь із собою; і плодітесь і намножуйтесь на землі." — 1 Мойсея 8:15-17.

Коли Ной вийшов з ковчега, він збудував жертівник і розложив вогонь на ньому. Тоді взяв по одному чистому звірятку і приніс їх в вогневу жертву Господеви. Сим він показав свою віру в Бога і своє впование на могучість Єгови. Вподобалось Богу Ноїв спосіб вискавання віри і вдячности, тому Він сказав до нього: „І понюхав Господь любих пахощів, і рече: Не проклинати му вже більше землі задля чоловіка; бо надих людського серця злющий з молодощів його; і невигублювати му вже більш усього живого, як учинив. Покіль земля землею, сійби і жнива, холоднеча і спека, літо і весна, день і ніч неперестануть. — 1 Мойсея 8:21,22.

Се є урочиста обітниця Бога Єгови, що поки земля буде істнувати то все буде літо і зима, тепло і зимно, сіяння і збирання; і що чоловік може бути певний сього. Бог нагородив віру Нойову і записав її у своїй книзі. Його

віра стоїть як вічний свідок і памятник для всіх розумних сотворінь цілої вселенної. — Жидів. 11:7.

ВІКОВІЧНИЙ ЗАПОВІТ

Бог заповів Нойові і його синам множитися і наповняти землю. Від того часу зачався новий світ, котрому, як се показує св. Письмо, знову прийде кінець. Много людей потерпить, тому що не вміли скористати з лекції потопа. Бог знову обявить свою силу і прославить своє святе імя.

По сім, як уже Ной приніс жертву Господеві, Бог зробив заповіт із ним. Сей заповіт був віковічною угодою. Угода є то взаїмна урочиста умова, котрою особа зобовязується виконати або не виконати певне діло. Єсли одна сторона зобовязується виконати певне діло, а друга сторона може скористати з неї, єсли згадужується з її услівями, така умова називається одно-сторонна угода. Але єсли услівями угоди обидві стороні зобовязуються виконати певну річ, тоді така умова називається двосторонна угода.

Угода, котру Бог зробив з Нойом, була двосторонна і зобовязувала обидві стороні до виконання певного діла. Бог зобовязався виконати свою часть угоди; а Нойові було сказано, що чоловік буде паном польових звірят і птиць небесних; і що звірята можна йому вбивати для своєї поживи; що життя є в крові, і тому чоловік не повинен їсти крови. Закон тої угоди дальше застеріг, що жадний чоловік не буде оправданий, єсли буде відберати жит-

тя другому чоловікові, хиба за дозволеннєм Єгови. „Хто проляє кров людську того кров теж проливати ме чоловік: бо в образ Божий сотворив Бог чоловіка." — 1 Мойсея 9:6.

У сій угоді було також зазначено, що ніколи вже більше не будуть усі люди знищені потопною водою. Яко запевнення, що Бог сповнить часть своєї угоди, Він дав знак Нойові райдугу, котру кождий чоловік у своїм життю мав нагоду бачити. Так довго як над землею був перстень водний дуга не могла показатись, тому що соняшні лучі не світили впрост на землю. Дуга показується тоді, коли лучі світять на падаючий дощ із хмари.

„Райдугу мою покладаю в хмарі, щоб вона була знаменом заповіту між мною і землею. І спогадаю заповіт мій, що постав між мною і вами, і між усякою живою душею в усякому тілі: що не буде вже води потопної на погибель тілу. А буде райдуга моя в хмарі, і дивитись му на її, щоб спогадати заповіт вічний між Богом і землею, і між усякою живою душею і всяким тілом, яке єсть на землі. І рече Бог Нойові: Се знамення умови, що постановив я проміж мною і усяким тілом, яке єсть на землі." — 1 Мойсея 9:13-17.

При сій угоді Бог перший раз висказав свою волю або закон відносно шанування людського життя. Всяке життя походить від Бога Єгови; і тому що ніхто не може дати життя нікому, хиба за розпорядженням Єгови, для того ніхто не має права відбирати життя від нікого, хиба за дозволом Єгови. Се значить, що рід людський мав руководитися після засад сеї

угоди або закона і жадний чоловік не має права відбирати життя від другого чоловіка, хиба що Бог позволить на се. Єсли ж хто убє чоловіка, такий мусить за кару віддати своє власне життя. На підставі сеї віковічної угоди людське життя може відбирати лише той, хто є назначений Єговою, т.є., екзекутором Його закону.

Услівя тої угоди також були, що жадний чоловік не має права відбирати життя звірятам або птаству, хиба в тій ціли, щоби набути поживи для себе, або в охороні свого власного життя. Вбивати звірята або нищити птиці задля розривки, є злочиньством в очах Божих. Та нажаль услівя віковічної угоди були поломані кождим народом на землі. Для того, прийде день, що Бог буде вимагати повного рахунку з рук відвічальних провідників.

Духовеньство каже, що воно представляє Господа і навчає людей о Його Слові; але підчас війни священники отверто аґітували за вбиваннєм людей і то без жадної причини. Много людей вбивали себе взаїмно, і тому пішли завчасу до гробу без найменьшої причини. Вдійсности, не та кляса викликує війну, що йде на фронт воювати. Війну викликають політичні і еклєзиястичні чинники, і сі посилають невинних людей на поле вбивати один другого. Та Господь Бог сказав, що прийде час повного обрахунку за се немилосерне і отверте поломання віковічної угоди. — Ісаії 24:5,6.

Великий потоп був доказом слідуючих фактів: Що Бог ставить перед своє сотвориння, чоловіка, добро і показує йому як ходи-

ти дорогою життя; що Він дозволяє чоловікові йти під вплив диявола, єслн чоловік сього бажає; що Він не перешкаджає дияволові йти злою дорогою ані не перешкаджає йому відтягнути чоловіка від Бога на дорогу гріху; що у властивім часі Єгова обявить свою силу і мудрість, і обявить всему твору що Він є один всемогущий Бог і що дорога до життя є лише через послушеньство до Нього.

Є лише один Бог, Сотворитель неба і землі, котрий дав життя всьому, що дихає. Нема нікого подібного Йому. І Йому одному належиться всяка честь і слава по віки вічні.

ГОЛОВА 5

Ціль Біблії

БІБЛІЯ є то книжка у котрій є записана воля Божа. Вона є світлом для ніг чоловіка, щоб його провадити дорогою правди. (Псальма 119:105) Се світло походить від Єгови. „Світло сиплется на праведних а радість на щирих серцем." (Псальма 97:11) Хто ходить у світлі Слова Божого і радується в законах Його, такий є благословенним від Господа. — Псальма 1:1,2.

Перших пять книг у Біблії були написані через Мойсея. Сі книги називаються Пентатевх. Та часом можуть насуватися питання, як Мойсей міг знати що писати? І як ми можемо знати, що він писав правду? Отже, щоби відповісти на сі питання, то треба застановитися над декотрими фактами, що є знані многим людям. Чоловік є обдарований силою розсудку і тому повинен вживати той розсудок, щоб прийти до певного заключення. Біблія є так упорядкована, і серед таких обставин написана, що хто її ясно зрозуміє, той може вірити, що зміст її є Слово Боже.

Ной був чоловік цілковито відданий Богу. Він був перенесений зі старого світа в новий світ, і, будичи послушний Божому веліню, він зачав на ново засилювати землю. (1 Мойсея 9:1) Ной був найвизначнійшим чоловіком у

своїм часі. Він переніс з собою на сей бік потопу то знання, котрого не посідав жадний чоловік на світі. Від сотворіння Адама до кінця потопа уплило лише 1656 років. У тім періоді від Адама до потопу чоловік міг жити близко тисячу років.

Енох був добрий чоловік, і був вповні посвячений Єгові. Безперечно, що він мав збирати всякі можливі інформації відносно Божих замірів взглядом чоловіка. Адам жив більше чим 300 років по народженню Еноха, і вмер доживши 930 років. Енох народився в семім поколінню від Адама, і жив 365 років. Протягом свого життя, Енох збирав всякі точки про історію чоловіка де міг, котрі він опісля вірно передав свому синові Матуселі. Се є зовсім природна річ для отця передавати головні точки знання своїм дітям. Матуселя дожив до дуже пізного віку, бо жив аж 969 років.

Ной належав до третої ґенерації з лінії Еноха, і народився лише пару років по сім, як Енох був чудом забраний з землі. Без сумніву, що Ной був познакомлений з прадідом Матуселю; і від нього, та свого отця Ламеха, він отримав много інформацій про історію чоловіка, котру Бог дав його праотцям. Ной був 600 років старий коли настав потоп. Отже він мав досить часу довідатися о історії чоловіка тодішного часу, і то знання опісля передав своїм дітям і правнукам.

Ной і його син Сем вийшли з ковчега разом. Ной жив 350 років по потопі а Сем жив 502 років по потопі. Два роки по смерти Ноя народився Авраам. Сем і Авраам жили разом

на землі 150 років, і спевностію вони мусіли знати один другого. Отже Авраам мав довідатися від Сема про історію потопа і про відношення роду людського до Єгови.

Авраам був названий „Отцем віруючих." Але Авраам не міг мати віри без знання, бо знання є конечне для збудования віри. Отже він мусів дістати то знання від своїх праотців про Бога і про сотворення чоловіка, і яке споріднення має чоловік до свого Сотворителя.

Ісаак був олюбленим сином Авраама і зовсім природно, що Авраам поучив свого сина о всіх річах про котрі він довідався від своїх праотців. Ісаак був посвячений Богу і Бог вельми благословив його. (1 Мойсея 26:4) Всі потомки Сема були вихованї і жили в одній части землі і передавали то знання слідучій ґенерації. Ісаак найлутше любив Якова; а Яків з між дванайцять синів любив найлутше Йосифа. — 1 Мойсея 28:5-14.

Пізнійше Йосиф був проданий до Єгипту, і з бігом часу стався найвизначнійшим чоловіком в Єгипті. Опісля Яків і його сини пересилилися до Єгипту де вони доживали свого віку. Йосиф зробив велику прислугу єгипетському народові, і прославив імя Бога Єгови. Він отримав много спеціяльних інформацій від свого отця Якова. (1 Мойсея 49:1-28) Сі інформації, передані Йосифові і опісля його потомкам, не скоро йшли в забуття.

Менше чим 50 років по смерти Йосифа народився Мойсей. Його життя було чудом охоронене в часі його народження. Він був вихований в царській родині в Єгипті, і опісля став-

ся визначним чоловіком і посідав високе знання. Про нього написано, „що навчивсь Мойсей усієї Єгипетської мудрости." (Діяння Апостолів 7:20-22) Коли він виріс до мужеського стану, він став постороні Бога Єгови і Його вибраного народу. Він скорше згодився терпіти за справедливість радше чим пливати в роскошах і в богацтвах царського дому в Єгипті. (Жидів 11:24-27) Єгипет тоді був великою державою під кермою диявола. Мойсей, єсли би був хотів, міг пливати в роскошах, але він відкинув всі розкоші з погордою; і маючи віру в Бога, він стався вірним свідком для імя Єгови.

Отже можемо сміло сказати, що Мойсей був добре обзнакомлений з переказом його отців. Сі перекази історії чоловіка були передавані від ґенерації до ґенерації, аж до Мойсейового часу. Се є зовсім звичайною річею для сучасного хлопця довідуватися о історичних подіях свого краю від своїх родичів. Звичайно буває, що американський хлопець довідується о історичних фактах Америки від своїх родичів, а анґлійский хлопець учиться історії Британської Імперії від своїх родичів. Тим більше такий чоловік як Мойсей довідувався від своїх предків про історію роду людського аж до його часу. Отже він посідав відповідні кваліфікації написати історію чоловіка, що з ласки Божої він зробив вірно.

Фізичні факти, котрі є добре знані в нашім часі, є надто голосними свідками правди, що много століть тому назад великий Архітект Єгова умістив глибоко в землі великі поклади

вугля і оливи, зробив гори і долини, ріки і океани, дав життя ростинам і звірятам, і зробив землю відповідною для мешкання. Навіть найбільше несвідомий може бачити, що чоловік є надзвичайно чудово сотворений, і що він є наймудрійшим сотворіннєм на землі.

Вже з самої природи чоловік має наклін тримати ріжні записки історичних подій для себе самого як і своїх потомків. Бог так схотів і тому защіпив в чоловіці сей інстикт. Позаяк чоловік є найважнійшим з між усіх Божих сотворінь на землі, і тому що він має вродженый потяг тримати записки історичних подій, для того можемо розумно заключити, що Єгова постарався о певний спосіб для чоловіка тримати записки своєї історії. Отже єслн Єгова мав щонебудь до діла з сими записками, тоді можемо бути певні, що вони є добрі і правдиві.

Біблія є то історія Божого творення річей на землі, і також інформація о небеснім творенню, єслн то твориво відноситься до чоловіка і його дому на землі. Через Біблію Бог відкриває себе свому розумному сотворінню, чоловіку. Вона містить у собі Його висказану волю, що Його є законом, після котрого мусить руководитись Його розумне сотворіння на землі. Більша часть Біблії є історія або записка минулих подій котрі є тінею більших подій, що ще мають прийти. Сю часть Біблії, що предсказує, що має статися в будуччині, називаємо пророцтвом. Пророцтво є то наперед написана історія. Задля тої причини проро-

цтва не можна розуміти перед його сповненням, але аж по сім, як воно сповниться.

Біблія говорить про Єгову як предвічного і великого Творця неба і землі; що Бог є осередком всякої мудрости, справедливости, сили і любови; і що від Нього походить добре і все що сотворенне. Він є совершенним взірцем несамолюбства. Тому написано про Нього в Його Слові, що „Бог є любов." В Біблії є пояснено чому Бог сотворив чоловіка, чому чоловік поповнив гріх і чому він був засуджений на смерть. Вона описує про викуп чоловіка і про його привернення назад до життя і його совершенного дому.

В Біблії є подані фільозофічні правила. Вона вповні і цілковито змальовує наслідки зла і добра, і показує чому наслідки гріха ведуть до смерти а наслідки послушеньства ведуть до вічного життя і щастя. Біблія містить у собі Божі закони і правила до життя, після котрих чоловік може руководитись і йти дорогою справедливости. В сій книзі є також назначені кари за зломання закону справедливости. Біблія була написана для користи чоловіка і для слави Божої.

На підставі поданих фактів, відповідаємо на повисше питання, що є дві достовірні причини задля котрих Мойсей знав що писати і чому він писав правду:

(1) Історичні події, через які переходили люди, були передавані від одного покоління до другого і Мойсей списав сі події в книжку. Отже він не мав причини писати неправди.

(2) Мойсей був чоловік посвячений Богу.

Він був вибраний Єговою описати історію, і тому Єгова своєю неомильною мудростю кермував Мойсейом. В дійсности Мойсей був лише знарядом в руках Єгови. Він погордив дияволом і його орґанізацією із всіма його розкошами, і серед ріжних невигод він стояв по стороні справедливости. Він не лише був розвинений умово і посідав світську науку, але його головна кваліфікація була ся, що він був вповні посвячений Єгові. Много великих правд записаних Мойсейом показують, що вони не могли походити від чоловіка, але що вони були продуктом невидимої мудрости і сили Єгови, котра ділала на його умі.

Що тут сказано про Мойсея, те саме можна сказати про всіх инших писателів Біблії. Бог вибрав сих людей виконувати Його волю, тому що вони вірували в Нього і були льоальні Йому. Як Його неограничена сила ділала і творила річи на землі, так і своєю силою Він впливав на ум Мойсея і других святих пророків, що писали про Божий замір відносно чоловіка. Давид був один з вірних і посвячених Господу, і ось що він каже про своє писання: „Дух Господень глаголе мені, й слово його на язиці в мене." — 2 Самуїла 23:2.

Сі вірні старозавітні мужі, пророки, написали пророцтва. Апостол Петро, вибраний ученик Ісуса, під впливом св. духа так говорить: „Бо ніколи з волі чоловіка не виповідано пророцтва, а від духа св. розбуджувані промовляли св. люди Божі." — 2 Петра 1:21.

Справді се є вельми займаючою річю досліджувати як Бог розпорядив, щоби головні

історичні факти були передані з рода в рід, від Адама аж до Мойсея, а опісля були записані Мосейом і другими мужами, щоби Його воля була передана чоловіку у відповідній формі.

Рукописі

Та часть Біблії, що ми називаємо Старий Завіт, була написана Еврейською мовою. Знову Новий Завіт з першу був написаний Грецькою мовою. Сі оригінали опісля були переписані і названі рукописями.

Божий вибраний нарід став сторожом святих книг написаних Мойсейом і другими пророками. Ізраїльский нарід з найбільшим стараннєм беріг сі писання і повідомляв людей о їх змісті. З між дванайцять поколінь Ізраїля, поколінне Левиїна було назначене навчати людей про Бога і Його Слово, і з між сього покоління були вибрані священники Божі. Сі священники представляли Бога Єгову і були Його слугами задля добра народу. Вони були вибрані Богом сповняти Божу священничу службу. — 2 Мойсея 28:1-4.

Сим священникам Бог приказав перечитувати Його закон, котрий Він дав їм через Мойсея, в присутности усіх людей. Їх задача була повідомляти людей о Його Слові, котре Він посилав їм через своїх пророків. Господь Бог, даючи розказ найвисшому священникові, сказав: „І щоб розбирати вам між тим, що святе, і тим, що не святе, між тим, що чисте, і що не чисте, і навчати синів Ізраїлевих всіх установ, що дав їх Господь вам через Мойсея." (3 Мойсея 10:10,11). „Бо уста священників мають пе-

рестерігати знання і з його уст ждуть люди закону; він бо посланець Господа сил небесних." — Малахія 2:7.

Людям було приказано шукати знання з рук священників. „І прийдеш до священників Левитів і до судді, що буде того дня, та й позпитаєш, і вони дадуть тобі судовий вирік." (5 Мойсея 17:9) Ціль Єгови є тут ясна. Він хотів, щоби люди знали о Його Слові, і щоби на землі все були одиниці, котріб вірували в Біблію як в Його Слово.

Много століть по сім, як закон був даний, Апостол Павло, Жидовин і вірний свідок Божий, писав, що „закон був нам учителем, щоб привести нас до Христа, і щоб вірою нам оправдатись", і що „закон є тінею будучих благ." (Галат 3:24; Жидів 10:1) Ціль учителя або педаґоґа була научити людей. Так і Божа ціль є дати знання людям о собі і о своїм відношенню до чоловіка.

Се знов потверджує Боже розпорядженнє, щоби важнійші історичні правди, котрі Він бажав дати чоловікові до відома, були передавані з рода в рід, а головно від Адама аж до Мойсея. По смерти Мойсея Бог дальше писав своє Слово через вірних мужів пророків, на котрих Він зсилав свого духа. Отже сі написані Слова Божі становлять нашу Біблію.

Всі ориґінальні писання або манускрипти загубились і тепер не істнують. Але се, однак, не заперечує правдивости Біблії. Ориґінальні манускрипти були тримані в храмі Божім, і в назначенім часі були читані людям. (2 Паралип. 34:14-16) Напримір коли Ізраїльтяни по-

вернули з вавилонської неволі, і відбудували мури Єрусалимські около 454 року перед Христом, тоді знову Слово Єгови було читане для всіх людей.

„Як настав семий місяць, і сини Ізраїлеві жили по містах своїх, тоді зібрався ввесь народ, як один чоловік, на майдані, що перед Водяними ворітьми, і сказали письменникові Ездрі, щоб він приніс книгу закону Мойсейового, що його заповістив Господь Ізраїлеві. І приніс сьвященник Ездра закон перед збір чоловіків і жінок і всіх, котрі могли втямити, першого дня семого місяця; і читав з його на майдані, що перед водяними воротьми, як почало свитати, до пів дня, перед чоловіками і жінками й усіма, що могли втямити; і уха всього народу були обернуті до книги закону. Письменник Ездра стояв на деревяному помості, що його задля сього зробили, а коло його, право руч його, стояли Маттатія і Шема, і Ананія й Урія, й Хелкія і Маасея; а ліво руч від його Федаія і Мисаїл, і Малхія й Хашум, і Хашбаддана, й Захарія й Машуллам.

„І розгорнув Ездра книгу перед очима всього народу, бо він стояв вище за ввесь народ. І як він розгорнув її, встав увесь народ. І возхвалив Ездра Господа Бога велико. І ввесь народ відповідав: амінь, амінь, здіймаючи в гору руки свої, і кланялись і падали ниць до землі перед Господом. І читали з книги, з закону Божого, виразно і втямливо, а народ розумів прочитане. Тоді Неємія (се він Тиршата), письменник Ездра, священник, і левіти, що вчили народ, промовляли до всього народу: Се

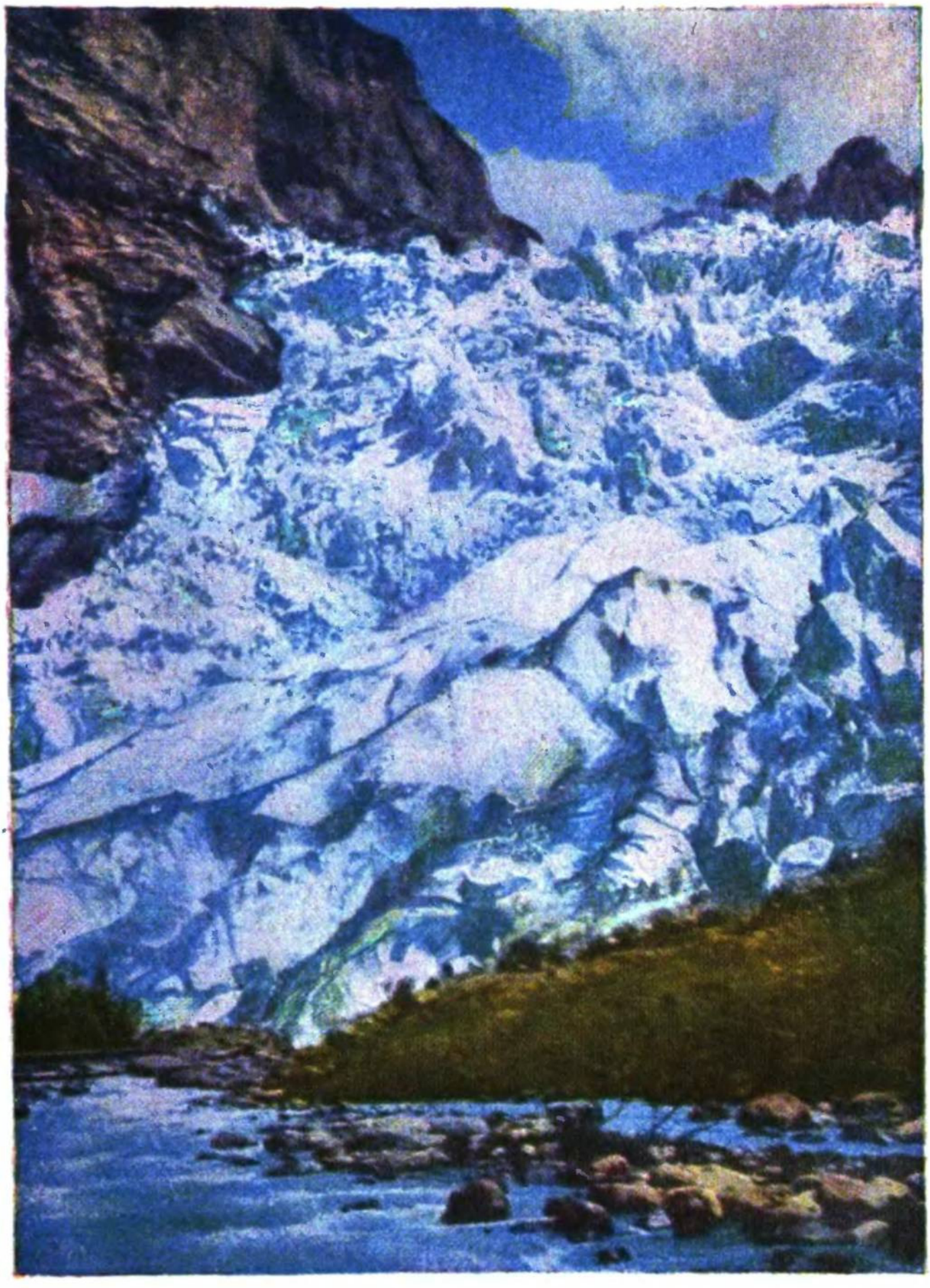
день святий Господеві, Богові нашому; не смуткуйте й не плачте! (бо ввесь народ плакав, слухаючи слова закону.") — Неємії 8:1-6,8,9.

Окрім Біблії, ще маємо інші історичні докази, котрі свідчать, що від часу Ездри оригінальні рукописі були переписувані побожними людьми аж до 900 року по Христі. Многі з тих рукописей були знищені фанатичними Християнами підчас переслідування Жидів у середних віках, а головно в часі походу Христоносців. Инші рукописі були знищені самими Жидами мабуть тому, щоби не допустити їх в руки ворогів. Отже ріжні свідоцтва, неначе кілка в ланьці, удовідняють, як правдива історія була передавана з покоління до покоління, від Едену-раю аж до 900 років по Христі, і що се було зроблено за розпорядженнєм Єгови.

До наших часів переховалися лише три старинні манускрипти (рукописі) в їх оригінальних мовах. Вони називаються так: Александрійський, Синайський і Витиканський. Сі рукописи показують якого змісту була Біблія зараз по смерти апостолів і Ісуса Христа.

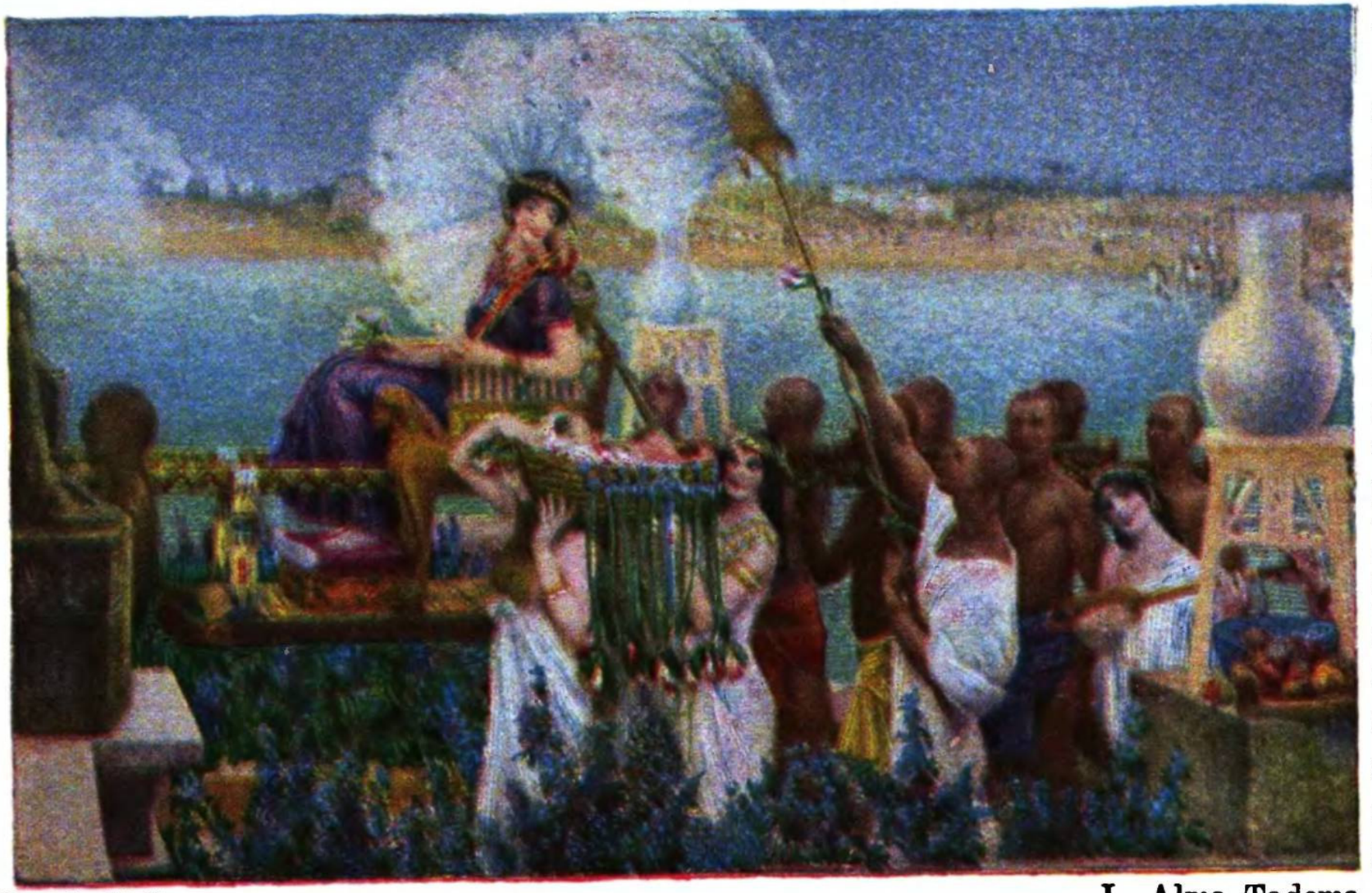
Александрійський рукопись був представлений Церілюм Лукарном, константинопольским Патріярхом, британському королеві, Карлові Першому, в 1628 році, і є перехований в британськім музею аж до нинішного дня. На одній стороні сього рукописа є зазначено, що він був написаний рукою Теклі Мучиниці.

Синайський рукопись був віднайдений Тичендором, німецьким ученим, в монастирі коло синайської гори. Сей рукопись переховується

"Ледова Гора." Grindelwald Upper Glacier—Switzerland

Коли то водне покривало, канопія, обломалось, тоді води і мрака спали в атмосферу землі. . . . Величезна маса води, змішана зі снігом і ледом, з великим реветом рушила в напрямі рівника і крушила за собою гори і горби, рівняючи їх з долинами, і сим робом спричинила богато зміни у формі як і вигляді поверховности землі. сторони 114, 115

Знахід Мойсея. L. Alma Tadema

Мойсей стався визначним чоловіком і посідав знання. ... Він був обзнакомлений з переказами його отців; він знав історію чоловіка, котра була передавана з роду в рід. Він знав про минули події, від сотворення Адама аж до його часу.
сторони 124, 125

Весілле в Кані Paolo Veronese

Задля фальшивої наукі многі повірили, що святість значить поверховна або прибрана побожність, котру можна показати через міну або вигляд лиця і через говорення в дуже побожнім тоні. Инші знову складають побожно свої руки і стараються виглядати добрими, і рівночасно плянують, як би можна злучитися і помагати торговельним і політичним елементам сього світа. сторона 248

Воскресеннє **Albert v. Keller**

Біліони людей, що сплять сном смерти у своїх гробах, будуть пробуджені до життя.

в Ліноґрадській або колисьній Петербургській бібльотеці в Росії.

Ватиканський рукопись є найстарший з усіх, які в теперішнім часі істнують, і знаходиться у ватиканський бібльотиці в Римі. Се вже аж в наших часах учені люди мають приступ до сих рукописей. Жадний із сих рукописей не є повний або цілий, однак не багато змісту бракує в них.

Переклади Св. Письма

Святе Письмо, написане ориґінальною мовою, називаємо манускрипт або рукопись. Товмачення св. Письма з ориґінального язика на инший називаємо переклад або версія. Перший переклад або версія з ориґанального язика на инші мови появився ще з початком Християньскої доби. Многі з тих перекладів були написані не більше як одна ґенерація від часу апостолів.

Між сими версіями є один переклад що називається Сиріяцький, і є він написаний мовою дуже подібною до тої, котрою говорив наш Господь Ісус до народу між котрими Він працював. Сей Сирияцький переклад є дуже докладний і достовірний. Десь при закінченню четвертого століття, Евсебіюс Ґіронимус, або лучше знаний як св. Єромій, котрий пережив много літ в Бетлеємі, поправив латинський переклад Біблії, і тепер той переклад називається Вульґет. Се є переклад св. Письма на латинську мову, порівнаний з грецькими і еврейськими рукописями. Можна сміло сказати, що се є один з найважнійших перекладів Біблії. Ду-

же часто всі инші версії відносяться до сього перекладу.

Десь около 1383 року, Йоан Викліф переклав Біблію перший раз на анґлійский язик. Сей переклад він дослівно перевів з латинської мови. Хотяй він переклав св. Письмо так зарані, то однак примірники не були видані аж 400 років пізнійше. Обидва сі мужі, як Єромій так і Викліф, терпіли переслідування і то з рук духовеньства за їх вірний переклад св. Письма. Сатана все противився тим, що були вірними свідками Єгови. Він так зумів розпалити вогонь опозиції проти Виклифового перекладу, що много з сих проводарів були спалені на смерть із Бібліями на їх шиях.

Около 100 років по Виклифові, Василий Тиндаль також видав досить важний переклад Біблії, і випустив у світ много підручників нового завіту. Він переклав також більшу часть Старого Завіту. У своїм переводі св. Письма, Тиндаль послугувався ориґінальними грецькими і єврейськими манускриптами які він міг тоді набути. Тиндалів переклад вдійсности є Біблія, котру нині вживають всі, що говорять анґлійською мовою. Ся Біблія була поправлена (після ориґіналу) кільканайцять разів.

За се, що Тиндаль перекладав Біблію вірно, сатана переслідував його через анґлійске духовеньство. Се є один з певних доказів, що Тиндаль був вірний слуга Господа. Переложивши часть св. Письма, він був вигнаний з свого краю до Німеччини, де він докінчив переклад Нового Завіту і видав много підручників. Постановивши доручити свій переклад анґлійському на-

родові, він зачав перепачковувати сі підручники до Анґлії в барилках, в звоях полотна, в муці, і ріжними тайними способами.

Епископи анґлійської церкви і инші з клєру вживали все, що було в їх силі, щоби стримати видання Біблії Тиндалевого переводу. Вони перелапували тисячі підручників і палили при старім хресті св. Павла. Тиндаль жив на вигнанню, і помимо многих зусиль намовити його вернути до Анґлії, він відмовився, бо знав що наколи поверне назад, так епископи і инші священники погублять його. Однак він був зраджений одним німецьким священником, і його насилу зловили і вкинули до вязниці, де він терпів холод і голод, а опісля був спалений на косторі. Його смерть була наслідком роботи духовеньства.

Але сатана і його аґенти не могли стримати поширення Біблії між людьми, тому що прийшов на се Божий властивий час. Скоро по смерти Тиндаля появилась Біблія так звана „Св. Маттея." Се, в дійсности, був Тиндалів перевід, лише що під иншим імям. В 1539 році знов була видана так звана „Велика Біблія"; пізнійше, в 1560 році, вийшла Ґенева Біблія. Сі всі видання були Тиндалевого перекладу лише що поправлені і порівнані з оригіналами.

В 1611 році по Христі, вийшла в анґлійскій мові Біблія так звана Версія Короля Якова або Уповажнена Версія. Головним чинником в приготованню її був анґлійський король Яків. Перекладачі сеї версії були поділені на шість ґруп, і кождій ґрупі з окрема була приписана

робота. Вони послугувалися всякими можливими підручниками які могли дістати. Сі люди пильно перестудіювали грецькі і єврейські рукописи, і також порівнювали з ішпанськими і німецькими перекладами.

Без сумніву, що се було найкрасше видання анґлійського перекладу з між усіх Бібліїв. Сей переклад Біблії загально люди більше вживають чим котрий будь инший переклад які тепер істнують. Однак і сей переклад не є совершенний, бо містить в собі кількканайцять помилок, котрі віднайшлися пізнійше через порівнування з старинними рукописями. Сі, що приготовляли сей переклад Біблії Короля Якова, не мали приступу до тих рукописей, про котрі ми згадували повисше.

В 1870 році кількканайцять анґлійських ученних зібралися разом і зачали знову порівнювати Біблію анґлійського короля Якова з манускриптами. Невдозі по сім зорґанізувався американський комітет з визначних ученних до подібної роботи. Обидва сі комітети в 1870 році вже мали приступ до сих старинних рукописей, а іменно до Ватиканського Александрійського і Синайського. Сі манускрипти вони перестудіювали і порівнали з иншими перекладами; і приложили ще більше старання, щоби видати Біблію у котрій би містилися точні думки висказані в ориґінальних рукописях.

Перший перевід був виданий в Анґлійській мові 1881 році, а в року 1885 видано Американській перевід. В тих обох переводах послугувалися товмаченнєм Тиндаля, на чім оба комітети понайбільшій части операли свое товма-

ченне. Сі переклади безсумніву є найлучші зі всіх, які дотепер є знані, задля того, що вони є видані в найбільше зрозумілій мові. А найважнійше є се, що в останних 300 роках зайшла велика зміна в значінню слів анґлійської мови. Для того перекладачі приложили велике старання, як в анґлійській так і в американській версії, щоби подати властиві думки зрозумілою мовою.

На приклад, стародавне анґлійське слово „гел" колись означувало темне місце, як ось яма в землі, у котрій переховують ярину (через зиму). В наших часах духовеньство навчало людей, що то слово „гел" означує місце де люди мучаться у свідомім стані. Однак, після ориґіналу, се не є властива думка. Ще один примір: Слово „суд" нинішне духовеньство невластиво пояснює, що воно значить засудження грішників на вічні муки.

Перекладачі поправленої В е р с і ї лишили грецьке слово „гадес" (гріб) не переложене, котре то слово клєр уживав і уживає до пояснення пекольного вогню і вічних мук. Знову слово „прокляття" переклали на властиве слово „суд", так як се написано в ориґінальних рукописях. Се доказує, як клєр зовсім мильно пояснював значіння сих слів. (Гл. анґ. Біблію Діяння Ап. 2:27; Йоана 5:29.) Хотяй перекладачі вживали відповідні слова в товмаченню св. Письма, як в Версії Короля Якова, так і в поправленій версії, то однак духовеньство поперекручувало сі слова в невластивий спосіб. Та помимо сього, що св. Письмо було так часто

переписуване ріжними руками, і помимо всякої ворожнечи проти нього, то однак можна подивляти як чисто і точно був перехований текст св. Письма аж до нашого часу, коли порівнати його з оригінальними рукописями.

Один з найчистійших перекладів Нового Завіту називається Емфетик Даяглот. Він був переложений впрост з оригінального грецького манускрипту, що знаходиться у Ватикані, і також порівнаний з Синайським і иншими рукописями. Думки в сім перекладі є виражені новочасною мовою, і є великою помочію для тих, що студіюють Новий Завіт в грецькій і англійскій мові.

Нема найменьшого сумніву, що невидима сила Бога Єгови кермувала умом і руками старозавітних мужів в приготовленню оригінальних рукописей для Біблії. Біблія є Слово Боже, для того Бог постарався, що вона є написана точно після Його волі. І тому що се є Слово Боже, для того ворог сатана приложив усіх своїх старань, щоби знищити Біблію і тих, що вірно перекладали її. Бог позволив йому до певного степення виконувати його злі зусиля, але остаточно стримав ворога. В ріжних періодах історії людства чесні люди і цілковито посвячені Господу переписували Біблії. Чи може хто будь розумно заперечити, що Господь Бог кермував сих людей в їх роботі? Можемо бути певні, що вони вірно служили Єгові і чесно представляли Його і Він беріг своє Слово від серіозної помилки.

Сатана запомочею своїх аґентів убив много льоальних людей, що вірно сповняли свою ро-

боту; але він не міг їх знищити аж поки вони не докінчили своєї роботи. Тисячі примірників Біблії були знищені тими самими аґентами, але сатана всею силою своєю не зміг стримати поступу відкриття Божого пляну і Його обявлення себе людям через своє Слово. Бачучи, що він не може стримати поширення Біблії, тоді сатана старався через своїх представителів перекрутити значіння її і сим чином ошукати людей і не допустити їх до пізнання правди. Він запріг всі свої сили, щоби відвернути людський ум від Єгови і від чистої науки Його Слова Правди. Через многі століття ся чудова правда була неясна і захована від людей дияволом і його аґентами. У властивім часі Бог привернув чисту правду свого Слова для всіх, що щиро шукали її.

З між усіх сотворінь св. Письмо ставить на першім місці возлюбленого Сина Божого. Через довгих 4000 років осередком надії Жидівського народу був Месія, котрого явлення вони через сі довгі віки виглядали. Рівнож осередком надії Християнів був Христос, і вони виглядали Його другого приходу через близько 2000 літ. Той возлюблений Син Божий, Льоґос, Ісус, є Месією, Помазанником Божим, Христом. Та прийшов час для Його другого явлення, і тепер Він є тут. Для всіх щиро шукаючих правди, Його прихід приніс збільшаюче світло, котре освітило Його Слово, так як Господь се обіцяв. (Приповісти 4:18; 1 Коринтян 10:11) Другий прихід Христа зачався десь около 1874 року. Від того часу богато правд, що були

затемнені ворогом, були привернені для всіх чесних Християн.

Як Василій Тиндель був ужитий Господом, щоби звернути увагу людей на Біблію, так Господь ужив Кароля Т. Росела дати людям розуміння Біблії, а головно розуміння сих правд, що були заховані темрявою через махінацію диявола і його аґентів. Прийшов Богом назначений час привернути головні правди людям, тому Він ужив Кароля Т. Росела написати і видати книжки так звані Виклади св. Писання. І як Тинделів переклад Біблії був нищений клером, так і тепер духовеньство в ріжних частях світа палили публично тисячі підручників Викладів св. Письма.

І ось прийшов назначений час і правда мусить бути знана всім людям, і тому ні сатана ані його аґенти не зможуть стримати поширення її. Прийшов час піднести високо прапор Єгови, щоби люди знали котрою дорогою йти. Навкола сього божественного прапору зберуться всі праведні і дійсно щирі серцем одиниці. Правда неначе приплив моря підноситься чим раз висше і висше і буде підноситися аж наповнить усю землю, як море водою. Все се вийде на славу Бога Єгови. Наспів час для Єгови обявити своє імя, і се Він зробив через своє Слово і через обявлення своєї сили. Памятаймо, що правда не є власностю жадного чоловіка, а всяка правда належить до Бога. Бог уживав людей або людський знаряд в ріжних періодах часу для своєї цілі і слави, але правда все була і все буде належати до Єгови.

Біблія є Його Слово дане для тих, що шукають праведности.

Між многими старозавітними мужами, що писали пророцтва, був Даниїл, котрого Єгова вельми любив. Бог порушив його ум і руки і він написав много пророцтв, котрі мали сповнитися в будуччині. Даниїл не розумів, що писав, як про се він самий говорить. Бог йому обіцяв, що коли прийде час на сповнення його пророцтва, тоді ті, що будуть жити в сім часі, зрозуміють його. Він написав, що розуміння пророцтва прийде в часі другого приходу Господа, „А ти Даниїле, заховай сі слова й запечатай на останній час; богато прочитає її, і побільшає знання." — Даниїла 12:4.

Всі люди у світі бачуть сповнення сього пророцтва. Живемо в добі великого руху, і знання побільшилося, — прийшов час розуміння писання.

По сім як Даниїл описав історію світових держав, і то що станеться по довгім часі по його смерти, тоді сказав: „Я чув се але не розумів і через те сказав: Мій добродію, що ж після сього буде?" (Даниїл 12:8) Єгова відповів Даниїлові на се питання так: „І відповів він: йди Даниїле; бо втаєні й запечатані сі слова до часу останного. Многі обчистяться, вбіляться і будуть наче в огні, перетоплені (спокусі); а безбожні будуть безбожно поступати, й не зрозуміє сього ніхто з нечестивих, а мудрі зрозуміють." (Даниїла 12:9,10) Нема найменьшого сумніву, що прийшов повний час у котрім Біблія мусить бути вияснена; і сі що вповають на Бога і Його Слово, і вірують у велику жертву

Його возлюбленого Сина, сі будуть очищені і обілені, щоби їх віра в Бога утвердилась.

„Нечестивці" є сі, що колись знали дещо про Бога і опісля то знання ужили для своїх самолюбних цілей. Такі не зрозуміють правди. Се також пояснює чому нинішне духовеньство не може зрозуміти правди. „Мудрі", після розуміння Даниїлового пророцтва, є ті, що знають Бога і Його Слово, і вживають то знання після Його святої волі. Се є ті покірні, що радісно виконують правду, так як вони розуміють її. Сі великі і глибокі правди, що були заховані ворогом від чоловіка, тепер мусять бути зрозумілими; і до всіх тих, що щиро шукають пізнати правду, Господь говорить: „Довірність Господня для тих, що Його бояться, а заповіт Його на те, щоб звістити їм" (плян). — Псальма 25:14.

Отже в коротці повисші думки можна переказати так: Бог сотворив чоловіка яко найвисше єство між усіма сотвореннями на землі. Він сотворив землю яко дім для чоловіка. Його воля була, щоби чоловік тримав записки головних подій через котрі він переживав; і Він так установив, що історія о людськім відношенню до Бога, була передавана з роду в рід, від Адама аж до Мойсея. З Мойсейом Бог зачав писати святе Письмо, (що ми називаємо Біблія). Він кермував умом Мойсея і инших вірних мужів, що писали пророцтва, і сим чином приготовляв тексти Біблії. Він схоронив Біблію перед всякими зусилями сатани і його аґентів знищити її. Він лише уживав щирих і чесних одиниць і поміг їм видати много

примірників Біблії. Тому ми можемо здовірєм сполягати на Біблію як Слово Боже і що вона є абсолютно правдива. Пророк Давид писав так: „Бо праве слово Господнє і всі діла Його вірні." — Псальма 33:4.

Побожний ученик може з довірєм досліджувати і вповати на св. Письмо знаючи, що там є записана воля Божа відносно чоловіка і Його інструкція до праведности. Писання є сильною підставою його віри в Бога і помагає йому зрозуміти до певної міри про велику Божу любов до людського роду. Бог посилає світло на своє Слово, котре світить в умах побожних людей, що посвятили себе чинити волю Божу. Правдиве почуття сердець сих одиниць є виражане словами Псальміста:

„Буду поклонятися перед святим храмом твоїм, і хвалити імя твоє задля милості і правди твоєї; ти бо над усе возвеличив слово твоє й імя твоє. В день, як я кликав тебе, ти озвався до мене; ти підняв силу душі моєї. Будуть прославляти тебе Господи, всі царі землі, коли почують слова уст твоїх." — Псальма 138:2-4.

Чесний і щирий дослідник Слова Правди не потребує робити здогадів, ані операти своїх заключень на опінії людей; а маючи Біблію і знаючи, що вона містить Слово Боже, і що то Слово є правдиве і добре, він може самий провірити всяку науку подану йому. „Звертайтесь до закону та до обявлення. А вони, як не так говорять, як там сказано, то нема в них світла." (Ісаії 8:20) Позаяк студіювання Божого пляну йде чим раз вперед, тому кожду точку пляну треба доказати писанням з Біблії.

Если наука не є в гармонії з писанням, то її треба відкинути; если поперта Словом Божим, тоді треба приняти.

Як вельми ласкавий є Господь до чоловіка, його сотворіння! Хотяй чоловік є упавший, і грішний, то і тоді Бог говорить до нього: „А тоді прийдіть — і розсудимось, — говорить Господь: Коли б гріхи ваші були як багряниця — я мов сніг їх обілю; коли б, як карамзин були червоні, — обмию їх як вовну." (Ісаії 1:18) Уживаючи свого розсудку, яким обдарував його Бог, і порівнюючи писання з писаннями, чоловік може збудувати уснови і будівлю віри своєї так, що та будівля не похитається від жадної фальшивої науки чоловіка, ані від впливу лихого. Чим більше чоловік пізнає Бога, Дателя всякого добра і Його плян, тим більше його любов і ревність росте до Нього. Отже поступаючи в світлі, його стежка стається чим раз яснійша, аж запровадить його до повного дня. — Приповісти 4:18.

ГОЛОВА 6

Прообраз Нового Сотворіння

БОГ Єгова не примушує ані силує людей, щоб вони слухали Його. Бог є любов, і Він так уложив свій плян, що всі Його сотворіння остаточно пізнають, що одинока і правдива мотива до діяльности є лише любов. Любов є то вираження цілковитого несамолюбства. Любов є Божим дороговказом до вічного життя. Хто любить Бога, той буде і послушний йому. Чоловік, що є порушений любовю, той ходить дорогами визначеними Богом, і такий остаточно отримає нагороду вічного життя. Ось таку то лекцію Господь Бог учить чоловіка.

Сатана ошуканьством, підступом і силою примусив людей щоб вони були послушні йому. Сим він зміг відвернути людські уми від Бога і провадив їх дорогою смерти. Бог предвидів конечність поставити чоловікові нагоду вибирати те, що він хоче, чи то дорогу праведности до життя, або дорогу неправедности до смерти. Таку першу нагоду поставлено Адамові і він вибрав собі дорогу гріху. Лише сі, що вірили в Бога і старалися служити йому, оминули наслідки неправедности.

Написано, що Єгова смутився сим, що велика більшість людей полюбили неправду і гріх. Через великий потоп Бог обявив своїому розумному сотворінню, що Його сила є неогра-

ничена, і що всі чинителі беззаконня мусять остаточно потерпіти кару смерти, як се сталося за часів Ноя, коли Він знищив всіх беззаконників потопом. Великий потоп не був виразом злобної пімсти Бога Єгови, тому що Єгова немає злоби і не міг показати її. Злоба є то стан серця, що порушує особу до байдужного діла і то без ніякого взгляду на чиєсь добро або право; се є добровільне постановлення зробити комусь шкоду. Потоп був дозволений для прославлення Божого імя і для остаточного добра його розумного сотворіння, а головно чоловіка. Ся точка буде ясна кождому чоловікові, коли він зрозуміє Божий плян. Великий потоп був спричинений Єговою, котрий Він уважав за конечність і до котрого Він був порушений любовю.

Чи можна сказати, що сотворення чоловіка було невдачою? З людської точки погляду виглядає, що так; але з Божої, то ні. Єсли би чоловік був послушний Богу, то у властивім часі земля булаби наповнена расою совершенних сотворінь; але тому що він піддався під вплив лихого, для того стався невдачою. Сих кільканайцять одиниць, що з любови до Бога старалися служити Йому, не були і не є невдачою. Власне се, що Бог запобіг сьому випадку показує, що сотворення чоловіка з Його точки погляду не є невдачою. Прийде час і Бог обявить світу мудрість поступування сих кількох вірних одиниць. Коли люди зрозуміють Божий плян, тоді їм стане ясно що все, що Бог робив, було добре і справедливе.

Отже Божий плян відносно чоловіка є під-

кождим зглядом добрий і так уложений, що відповідає на кождий випадок. Хотяй Він бачив, що се буде мудрою річою знищити світ задля великого беззаконня Його сотворінь, то однак Божа сила є не обмежена, і прийде час, що він виведе добро з того нещастя. Від самого початку Він уложив свій плян точно і знав, що Він мав робити, єслиби чоловік подався під вплив злого. Про се є написано: „Звісні од віку Богові всі діла Його." (Діян. Апостолів 15:18) Спевностию, що Бог був би більше тішився повним послушеньством чоловіка до Його закону, але сей факт що Його сотворіння переступили Його закон, не є жадним мудрим аргументом проти Його мудрости в творенню їх, ані не можна закинути Його пляні.

По потопі Бог заповів праведному Нойові і його синам множитися і наповняти землю. (1 Мойсея 9:1) Се вони зробили. Але чи Ной був совершенний чоловік? Ні, він був упавший чоловік, бо і він походив від Адама; однак він був праведним у серцю своїм і мав віру в Бога і задля його віри він був почислений за праведника. Але тому що вони походили від Адама, длятого се було не можливо для Ноя і його синів привести на світ совершенних потомків.

Отже, єсли рід людський має колибудь тішитися вічним життям, то виходить, що якась більша сила чим людська мусить бути ужита. Чоловік не може тягнути за уха своїх чобіт і піднести себе на вершок гори. Ані не може чоловік своїми власними силами зробити себе

совершенним. Прихильники еволюції показують як раз тілько „мудрости" кілько показав той чоловік, котрий тягнув за вуха своїх чобіт, щоби своєю силою піднести себе на вершок гори. Много людей належать до сьої нерозумної кляси і думають, що вони можуть піднести себе до совершенности. Отже людей треба учити, щоби вони знали правду і для того Бог постарався о се.

Много століть тому назад Бог зачав робити прообраз нарисів свого пляну, щоби сим показати як Він приверне послушних із роду людського назад до совершенного стану. Се значить, що Він зробив прообраз або прототип нового сотворіння. Під сим не розуміємо, що ввесь рід людський мусить бути знищений і нова раса сотворена; але се значить, що Він сотворить щось нове, щоби через се сотворення рід людський привернути назад до життя.

По потопі Ной і його сини розсілися в ріжних частях землі. Яфет і його сини замешкали в Европі; Хам і його сини розійшлися по північний Африці. Сем і його потомки лишилися в Азиї. Про Сема Ной пророкував, кажучи: „Благословен буде Господь Бог Сема." Св. Письмо показує, що під сим пророцтвом Ной розумів, що Бог має певні благословеньства в будуччині для потомків Сема.

Два роки по потопі Сем породив сина котрого він назвав Арфаксада (Мойсея 11:10). Тара був потомком Арфаксада і Сема. (1 Мойсея 11:24). Пізнійше народився син Тарі, котрого він назвав Аврам, котре то імя пізнійше Бог змінив на Авраама. (1 Мойсея 11:27) Та-

раг і його родина жили в Урі-Халдейськім. Авраам оженився з Сарою. „Сара ж була неплідна, і не мала дітей." (1 Мойсея 11:30). Пізнійше Тараг пересилився з своєю родиною, включаючи Авраама і його жену Сару, на землю Канаан. Після Біблійного опису то здається, що він подорожував по долині Євфрат аж до Гаран, де Тара посилився з своєю родиною і жив там до смерти.

Із між всіх мешканців в Гаран Авраам стався найвизначнійшим чоловіком. Він мав віру в Бога і Бог дав йому певне діло до виконання. „І рече Господь Авраамові: Зійди з землі твоєї і від роду твого і з домівки отця твого у ту землю, що тобі покажу. І зроблю тебе народом великим, і благословлю тебе і звелечу імя твоє, і будеш благословен. І благословлю благословляючих тебе, а кленучих тебе проклену. І благословляться в тобі всі племіння землі." — 1 Мойсея 12:1-3.

Будучи послушний Господу, Авраам зібрав все своє майно і все, що він приніс з собою до Гаран, і свою жену і Лота, і полишив Гаран. І ось караван верблюдів і ослів, коров і овець, слуг служниць, жінки і діти, подорожували з вірним Авраамом на полудневий захід до незнаного краю! Йшли вони через незнані гори і пущі. Се була довга, повільна і трудна подорож; і спевностию, що Аврам не міг тоді оцінити вповні важности сього подорожування. Вони йшли в звичайнім порядку. Що ж той похід Аврама, до назначеної землі, представляв? Се означувало, що великий Бог провадив тепер свого вірного слугу до чинности яко

рухомий образ, котрий мав бути тінею або прототипом нового сотворіння або сформування нового народу і правительства, що мав статися Божим знарядом для благословення всіх народів землі.

Протягом того довгого періоду, що тривав около тисячу років, Єгова час від часу відбивав часть того рухомого образа, вживаючи до сього вірних слуг, через котрий то образ Він покаже людству дорогу до вічного життя. Се є вельми інтересним і поучаючим зрозуміти сі давно зроблені образки. Люди, що сповняли сі ріжні части того образа, не розуміли вповні його, але вони знали і вірили, що Єгова був великим Проводарем і Начальником; і се для них вистарчало. (1 Петра 1:10,12) Рухи сих образків були записані для тих, що жиють при кіньци світа, котрий прийшов в наших часах, щоб ми, зрозумівши їх, радувалися сим знанням. — 1 Коринтян 10:11; Римлян 15:4.

Бог вислав Аврама в дорогу до краю Палистини, де у своїм часі Він викінчив свої образки; і від того часу та часть землі стала святим місцем для всіх тих, що люблять Господа. Події які переходили в Палистині і в сусідних краях були прообразом розвою Божого пляну.

Східна границя краю Палистини є загороджена і охоронена красними горами. Цілий тяг сих гір можна назвати Пізга, задля краєвиду з їх вершків. Отже коли Аврамів караван зближився зі сходу, він зупинився на чубку сих гір із відтам перший раз він побачив обіцяну землю. Справді його очі мусіли бути захоплені сим чудовим видом, що розлягавсь

перед його очима, дето незадовго мав відбуватися найбільший образ на землі, котрий пізнійше мав сповнитися цілковито.

Станувши на самім вершку сих розлогих високих гір, Аврам міг бачити Лебану, море Галилейське, рівнину Есдраель, Гору Кармель, глибоку тінь Йорданьскої долини, меньше важні річки, що спливали в ревучі води Йордану, Гору Морія, Гору Сион, і всі горбки Юдеї, а ще дальше він бачив глибоке сине Середземне море. Від того часу всі прохожани, котрі переходили сею дорогою, то зі здивування викликували: „Се найкрасший і найбільше чудовий вид на цілій землі!"

Коли Аврам приглядався сьому чудовому виду, він пригадав собі обітницю, котру дав йому Бог. Безсумніву, що Аврам був перенятий важностю тої обітниці, але се не було можливим для нього розуміти повну вагу тої обітниці, ані того, що він робив відносно її.. Обітниця, котру Бог дав Авраамові, була: „В тобі благословляться всі народи землі." В сім образі Аврам представляв Бога Єгову, від котрого походить все добро, і кожда совершенна річ, і через кого всі люди, єслн будуть послушні Йому, отримають Його благословенъства.

Зійшовши звисоти Гір, Аврам подорожував дальше і вступив на землю Палистини і перейшов її долиною так званою Морег. „І явивсь тоді Господь Аврамові, і рече йому: Потомкам твоїм наділю сю землю." (1 Мойсея 12:7) Ся обітниця означує, що Бог у своїм часі всім послушним людям дасть вічний дім на землі.

Він зробив землю для людського мешкання, і коли прийде властивий час чоловік наслідить її в повнім значінню того слова. — Ісаії 45:12,18.

Аврам подорожував на полудень через цілий край і зайшов до Єгипту. Пізнійше він вернувся з Єгипту і розпняв свое шатро на рівнині Мамре. Тоді Господь Бог явився йому і сказав: „І не зватимуть уже тебе на імя Аврам, а буде імя твоє Авраам, бо я вчинив тебе отцем купи народів." (1 Мойсея 17:5) Ся обітниця мусіла видаватися Аврамові досить дивна, однак він вірив Богу. . Сара тоді була девятьдесять років стара і була вже безплідна і не мала дітей. Та в сій обітниці було сказано, що Авраам мав статися отцем многих народів. Пізнійше Бог повідомив Авраама, що йому народиться син від Сари і імя того сина буде Ісаак. — 1 Мойсея 17:19.

Коли Авраам був сто років старий, тоді сповнилась обітниця Богом дана і народився йому син від його жени Сари; і дав йому імя Ісаак. (1 Мойсея 21:5) Народження сина мусіло вельми звеселити серце Авраама і його жени Сари. Із слів Сари можна пізнати, що се була велика радість для них, бо народився їм син Божої обітниці на котрого вони так довго ожидали і надіялися. „І рече ж Сара: Сміх мені сотворив Господь; хто бо почує, сьміятиметься з мене. І рече: Хто б то сповістив Авраамові, що молоком своїм годувати ме дитину Сара? Бо в старості його я родила сина. І росло хлопятко, і відлучено його. І зробив Авраам бенькет великий того дня, як одлучено Ісаака." —1 Мойсея 21:6-8.

Великий Образ

Та прийшов час для Єгови зробити образ, котрий мав приображати Його плян для спасення і благословення роду людського. Головні актори сьої драми були Авраам і його син Ісаак. В сім образці Авраам представляв Бога, а Ісаак одинокий син Авраама, представляв единородного і возлюбленого Сина Божого, Ісуса, котрого Єгова післав у світ, щоб Він стався Спасителем людей. Авраам не знав що він робив образ котрий мав виповнитися в будучині. Отже се мусіло бути великою пробою для нього; так і є записано, що се була проба Авраамової віри.

Єгова дав ось таке розпорядження Авраамові: „І рече: Возьми сина твого, єдиного твого, що його возлюбив єси, Ісаака, та йди в Морія землю, та й принеси його там у всепаленнежертву на одній горі, що тобі речу. (1 Мойсея 22:2) Ісаак був найдоросшим скарбом Авраамового серця, тому що він був одиноким сином від його возлюбленої жени Сари; і котрого то сина він любив. Однак його любов до Бога була більша бо він вірив, що Бог постарається о всякі конечности для його сина — Жидів 11:19.

Будучи послушний Божим приказам, Авраам постарався о річи, котрі були конечні на збудовання жертівника, і рівнож постарався о дрова і вогонь; і се все разом зі своїм сином Ісааком і слугами він рушив в дорогу в околицю Геброн до гори Морія, де тепер лежить місто Єрусалим. Там Авраам збудував жертівник, звязав свого сина Ісаака і положив йо-

го на жертівнику і підніс ножа, щоби заколоти свого возлюбленого сина Ісаака і принести його в жертву всепалення. В тій то рішаючій хвилі Бог, через свого ангела, заговорив до Авраама і приказав йому не йти дальше з образком: „І рече: Не возложи руки твоєї на хлопя, і нічогісенько не чини йому; тепер бо взнав я, що боїшся ти Бога, і не пощадив єси сина твого возлюбленого мене ради. — 1 Мойсея 22:12.

Авраамова віра, котру він доказав в сім случаю, уподобалась Богу; і тому Він знову промовив до нього через свого ангела, глаголючи: „Мною самим клявсь я—се Господне слово—за те, що вчинив таку річ, не пощадив єси сина свого возлюбленого мене ради. Велико благословлю тебе, і намножу твій нарід як зорі небесні, і як пісок узкрай моря, і внаслідує потомство твоє царини ворогів своїх. І благословляться в потомстві твойму всі народи землі, тим що послухав єси голосу мого." — 1 Мойсея 22:16-18.

Чому се був найбільший прообраз зі всіх инших типів на світі? Відповідь є, тому що він представляв обітницю Божу, представлену через жінку Авраамову Сару, з котрої мало вийти „насіння", і котре мало статися знарядом для благословення всіх народів землі. Жертвованя Ісаака проображувало, що колись в будучім часі Бог дасть свого возлюбленого Сина яко велику жертву за гріх людський, і що той Син буде Спасителем і Визволителем всього роду людського. — Йоана 3:16.

Найперша обітниця, яку Бог зробив Авра-

амові була: „В тобі благословляться всі народи землі." Сі обітниці разом з сим образом приображують, що всі благословеньства походять від Єгови, і що возлюблений Син, Ісус Христос, буде передавати сі благословеньства. — Римлян 9:7; Жидів 11:17-19.

Многі люди були навчені приписувати всі благословеньства Ісусу Христу, коли вдійсности вони походять від Бога Єгови; а Ісус Христос, Його возлюблений Син, є головним Виконателем, через котрого Бог буде зсилати ті благословеньства для людей. Се є ясно показано в повисше згаданій обітниці зробленій Авраамові. Ісаак, будучи одиноким сином Авраама і його олюбленої жени Сари, представляв Христа. Про се св. Письмо виразно учить. — Галат 3:16; 4:28.

Нарешті прийшов час для Ісаака пошукати собі жени. Його отець Авраам вибрав жену для свого сина Ісаака, але не в Єгипті, ані не вибрав він йому жени з між людей в краю Канаан; а післав слугу до свого родинного краю, до дому свого брата Нагора, і там він вибрав жену для свого сина Ісаака. (1 Мойсея 11:29; 24:1-67) Сей факт, що Ребека була дочкою Авраамого свояка, означує, що вона мала таку саму віру як Авраам. Сим чином Ребека сталась обручницею Ісаака. В сім знову маємо прекрасний образець.

Авраам представляв Бога Єгову, а Ісаак представляв возлюбленого Сина Божого Ісуса Христа. Як Авраам вибирав жену для Ісаака, так і Єгова вибирає жену (церкву) для свого Сина Ісуса; і той Жених і невіста становлять но-

ве сотворіння, котре є показане в сім образі. Сей образ також показує, що та вибрана невіста возлюбленого Сина Божого, мусить мати таку саму віру як Авраам, і що лише сі, що мають таку віру, будуть частю нового сотворіння. Апостол Павло також розумів, коли він писав про вибір невісти Христової: „Справді бо не ангелів приймає а насіння Авраамове приймає", (Жидів 2:16). „Знайте же, що хто від віри, ті сини Авраамові." (Галат 3:7) Як чоловік і жена є одно тіло в очах Божих, так і Ісус Христос і Його невіста, становлять насіння Авраама після обітниці. (Галат 3:16, 27,29) Се нове сотворіння є тим „насінням" через котре мусять прийти благословеньства для всіх людей на землі.

Ісаак стався наслідником всього добра Авраамового. (1 Мойсея 25:5) Се знову приображує, що Той, кого приображував Ісаак, буде наслідником усіх річей. Апостол Павло говорить про Ісуса Христа, возлюбленого Сина Божого, так: „Котрого настановив наслідником усього, котрим і віки сотворив." (Жидів 1:2) Сі вірні, що брали участь у витворенню сих образків, не могли розуміти значіння їх; але вони надіялись, що Божі обіцяні благословеньства прийдуть через натуральне насіння Авраама. Бог схотів, щоби правдиве значіння того образа було зрозумілим аж в будуччині. Його замір був зробити прообраз більших річей, чим тоді могли бути зрозумілими. — 1 Кор. 10:11; Жидів 10:1.

Та Єгова дальше робив прообраз розвою свого пляну. Він відновив обітницю Ісаакові.

(1 Мойсея 26:4,5), З бігом часу, Ісааку і Ревеці народилися два сини, ближняки. Сі сини були названі Ісав і Яків. Після натурального порядку, то Ісав мав отримати благословенъство від отця свого; але Бог полюбив більше Якова і тому розпорядив, щоб він отримав благословення. Сі два сини приображують дві клясі Християн.

Ісав представляє тих Християн, що лише устами є послушні Господу і котрі видаються бути в лінії Божих благословеньств; але Яків був образом все вірних Господу Християнів, котрі стануться наслідниками Його благословеньств і будуть частю насіння обітниці. Ісав переслідував Якова; так і номінальні Християни вірні свому образові, переслідували правдивих послідувателів Христа, через цілу Християньску еру або добу. Сі з імена Християни, котрих представляв Ісав, вдійсности є частю світа, що є диявольскою орґанізацією; але дійсно послушні і вірні Богу є частю Божої орґанізації.

По сім, як Яків утік з дому задля переслідування Ісава, у ночі ліг спати коло одної гори, де Бог дав йому видиво у сні. У тім видиві Яків бачив драбину поставлену на землі, вершок котрої діставав аж до неба; а на драбині він бачив Божих ангелів, котрі сходили і виходили по ній. В сім образі Господь представив, що в Його властивім часі Він установить сполучення між сотвориннем на землі а сотвориннем на небі, і що то все буде доконане через нове сотворіння. В тім самім часі Бог відновив

свою обітницю Якові відносно благословення всіх племен землі. — 1 Мойсея 28:11-15.

Яків, котрого імя Господь опісля змінив на Ізраїля, був отцем дванайцяти синів, і кождий син став головою дванайцяти поколінь Ізраїля, котрі по смерти Якова стали зорґанізованим народом на землі. Бог зорґанізував сей нарід для певної цілі, і одна з Його цілей була, щоби зробити прообраз свого пляну відносно нового сотворіння. Коли Яків мав умерти, він скликав синів своїх, щоб їм розказати про річи, котрі мали статись у далекій будуччині. Божа невидима сила порушувала Яковими устами і умом, і він висказав велике пророцтво про прихід могучого Володаря і Князя Мира.

Виповідаючи пророцтво, Яків висказав отсі важні слова: „В Юди не похитнеться берло між коліньми, докіль прийде Шілог, і до сього зберуться всі народи." (Анл. переклад. 1 Мойсея 49:10) Се пророцтво показує, що обіцяне насіння, через котре прийдуть благословенъства, буде походити з покоління Юдиного. Жезло є символом власти володіння. Шілог значить тихий, мирний, веселий і успішний. Сьому то Законо-дателеві і Володареві буде дана сила і власть зібрати всі народи землі і благословити їх після Божої обітниці. Через сього могучого Володаря будуть благословенні всі народи землі. Се пророцтво було повтореннєм обітниці, яку Бог зробив Авраамові, і є частю того великого образу, котрий представляє прихід великого Благодателя.

В той час Ізраїльтяни на добре осілись в

Єгипті. Перед тим олюблений син Якова, Йосиф, був проданий до Єгипту де з ласкі Божої стався тим сильним чоловіком, і був другий по царі Фараоні. Ті благословеньства, що Господь зіслав людям в Єгипті через Йосифа, представляли, як Той, котрого представляв Йосиф, буде благословити всі народи землі. По смерти Йосифа, на Єгипетськім престолі засів другий цар, котрий не шанував Бога, і забув про доброту яку Бог указав Єгиптові через Йосифа. Сей новий цар був злобного серця і переслідував Ізраїльтянів, Божий вибраний нарід.

Саме тоді як Ізраїльтяни були переслідувані народився Мойсей, і в сей час злосливий Єгипетський цар видав розказ повбивати всі діти мужеського роду від еврейських жінок. (2 Мойсея 1:16,22) Але Бог чудом схоронив Мойсея. Коли дитина дожила три місяці, його мати зробила кошик з рогозини, у котрім вона поставила диття і заховала його на тихій воді ріки Нилі. Без сумніву, що в тім була рука Господня, бо дитина була віднайдена членом царської родини, і Мойсейова власна мати була наймлена виховувати сю дитину.

Мойсей ріс неначе член царської родини; але коли він виріс до повних літ він відмовився називати себе сином фараонської дочки. Він волів жити разом з Божим народом, з котрого він походив. (Жидів 11:24) Се була його віра в Бога, що допровадила його до такого високого становиська і спевностю, що Єгова кермував його життям. Гноблення в Єгипетським краю ставало чим раз гірше. І в сім

також є образ з котрого можемо тепер много навчитися, а головно се, що тодішний злобний володар Єгипту представляв сатану, диявола, котрий гнобить всі народи землі.

Многі думали, що всі люди у світі, окрім кількох тих, котрі належать до церкви, є частю світа; але се не є правда. Світ є представлений через правлючі власти, що панують над людьми. Єгипецьське правительство, котрого головою був Фараон, представляло злобну диявольську орґанізацію, котра також гнобить людей. Від того часу Бог зачав робити образ, через котрий Він показав як Він буде визволяти людей з під руки гнобителя сатани, диявола. Єгова вислав Мойсея визволити Ізраїльтян з єгипетської неволі. В сім образі Мойсей приображував або представляв могучого Месію, котрий визволить всі народи з під гноблення сатани і його аґентів, і приверне їм благословенний стан.

Коли прийшов час для Божого вибраного народу, Ізраїля, виходити з Єгипту, тоді Бог призначив Мойсея за їх провідника. Шість сот тисяч мужів з їх жінками, дітьми і слугами, вирушили в похід з Єгипту. В сім образі Мойсей приображував Христа Месію, великого Визволителя, котрий випровадить людей у безпечне місце; а люди, що йшли за Мойсейом, представляли всіх тих, що підуть за Христом, сим великим Виконателем плянів Бога Єгови. Бог бо назначив його для визволення роду людського.

Тоді злобний Фараон, володар Єгипетський, зі своєю армією, впустився в погоню з тою

цілею, щоби знищити Ізраїля. Він був би доконав своє нікчемне діло, єслиби Бог був не охоронив Ізраїльтян і не показав їм дороги через Мойсея куди йти. (2 Мойсея 12:37,38; 14: 1-5) Фараон і його армія, переслідуючи Ізраїльтян, представляють диявола і його аґентів, котрі старалися знищити всіх тих, що люблять Господа.

Коли Ізраїльтяни прибули до Червоного Моря ря і Єгиптяни дальше гнали всею силою за ними, тоді Господь вислав свого ангела охоронити Ізраїльтян; і між сими двома арміями поставив стовп хмари котрий заслоняв Ізраїльтян від ворога. Тоді Господь приказав Мойсейові що він має робити; і Мойсей, будучи послушний Божим розказам, простер палицю свою над морем і Господь так зробив, що води розділилися на обидві стороні і Ізраїльський нарід, під провідництвом Мойсея, перейшов по сухій землі. Коли ж Фараон в погоні зі своєю армією увігнався між сі стіни морської води, тоді води заляли його, і він і його армія були знищені. (2 Мойсея 14:13-30) Сей образ представляє, що Бог у своїм часі визволить усіх, що є послушні Йому з під гноблення сатани, і цілковито знищить сатаньску орґанізацію а остаточно знищить самого сатану; і що сю велику роботу Він виконає через Того, котрого представляв Мойсей, а іменно Христа, великого Виконателя замірів Єгови.

Коли Мойсей і Ізраїльтяни вже були безпечні на другім боці моря, тоді вони разом заспівали пісню в честь імени Бога Єгови. Між многими річами в тій пісні є написано ось що:

„Господь! твоя правиця вславилась в потузі; Господь! твоя десниця ворога згубила." (2 Мойсея 15:6) Се значить, що коли люди будуть вповні визволені з під сатани гнобителя, тоді вони пізнають, що Бог з любви постарався о їх спасення. Тоді люди будуть співати пісь, так як Ізраїльтяни співали тоді: „Господь є моя сила і пісня, і він спасенням моїм."

Ціль, задля котрої Єгова обявив свою силу через знищення Фараона і Єгиптян і через схоронення Ізраїльського народу від погибелі була та, щоби показати своїм сотворінням, що від Нього одного можуть виходити благословеньства. Сі образи відбувалися і були записані не лише для Ізраїльтян, але головно для людей, що шукають справедливості при кінъци світа, у котрім то кіньци світа ми тепер живемо. (1 Коринтян 10:11) Бог хотів щоби Його люди у сім двайцятім столітю отримали потіху і підкріплення через зрозуміння видива сього образа. Сей Богом зроблений образ представляє, що від самого початку Бог замірив розвинути насіння або нове сотворіння, котре буде в повній гармонії з ним, і також, що се насіння буде знарядом для благословенння роду людського.

Прообраз Правительства

По знищеню Єгиптян у Червонім Морі, Господь Бог зробив дальше прототипи, уживаючи до сього своїх вибраних людей. Сі прототипи приображують справедливе правительство, через котре рід людський має бути привернений назад до гармонії з Єговою. Мойсей приобра-

жував або представляв нове сотворіння, з котрого буде складатися нове справедливе правительство або офіцияльна власть; підчас коли Ізраїльский нарід приображував народи землі, що будуть бажати повернути назад до гармонії з Богом. Хто студіює ті прообрази в світлі пророцтв, такий може скріпитися в вірі і кождого, хто виглядає красшого і щасливійшого часу для роду людського.

Ізраїльтяни розложили свої шатра у пустині, в околиці коло Гори Синай. Тоді Мойсей лишив їх в шатрах, а самий пішов нагору. Про се читаємо так: „І став там Ізраїль кошем проти гори. І покликав Господь Мойсея, і рече: Так дому Яковому вкупі з Ізраїлем ти возглаголеш." (2 Мойсея 19:3) Підчас отримування інструкції від Єгови, Мойсей був невидим для Ізраїля. В тім образі є представлений новий уряд справедливости котрий буде невидимим для світа, і котрий отримає повний авторітет від Бога Єгови. Коли Мойсей повернув назад і промовляв до людей, в той час він представляв видимих представителів нового правительства.

Бог приказав Мойсейові переказати людям слідуючі слова: „Ви бачили, що сотворив я в Єгипті лихим Єгиптянам. Як ніс вас орловими крильми і всіх поприводив до себе. Оце ж коли будете гласу мого слухати й хранити завіт мій в народах, моя ж бо земля вся вселенна, і будете в мене царством священним, народом вибраним. Се словеса, що мусиш возглаголати синам Ізраїлевим." (2 Мойсея 19:4-6) Будучи послушний розказові, Мойсей передав повисші слова людям. „І відказали всі

люди одностійно і мовляли: Усе, про що глаголав Господь сповняти мемо. І переказав Мойсей людські слова Господеві." (2 Мойсея 19:8) Ось так була зроблена угода між Богом а Ізраїлським нарадом, у котрій Мойсей був посередником між Богом а людьми і леґальним представителем народу і Єгови.

Ізраїль був Божим вибраним народом від смерти Якова. Бог зачав давати закон сьому народові ще від часу пасхи, с. т., від часу коли вони полишили Єгипет; але при Горі Синай Бог установив свою угоду з тим народом, щоби установити правительство, котре мало бути образом правительства що буде складатися з нового сотворіння і через котре у Божім властивім часі сплинуть благословенъства на всіх людей. Иншими словами сказати, Бог предсказав сими образками те, що Він замірив зробити в будуччині. Але ані Мойсей ані Ізраїльский нарід, котрий брав участь у тих образках, не розуміли в повні важности їх, тому що Бог не бажав, щоб вони розуміли їх в тім часі.

Коли в Новім Завіті знаходимо пояснення писання Старого Завіта, то можемо бути певні, що то пояснення є добре. Про членів нового сотворіння є написано так: „Ви — ж рід вибраний, царське священьство, нарід святий, люде прибрані, щоб звішали чесноти Покликавшого вас із темряви у дивне своє світло; ви, колись і не народ, а тепер народ Божий; непомилувані, а тепер помилувані." (1 Петра 2:9,10) На підставі сих натхнених св. духом слів ми знаємо, що Ізраїльський нарід під провідництвом Мойсея

і під керовництвом Єгови представляв нове сотворіння.

На третий день по сім як Мойсей пішов на гору, Єгова повідомив його, що угода була установлена. Ся часть образа приображує, що з початку третого тисячу-літ дня і по вибранню нового сотворіння, Бог установить Нову Угоду або нове правительство для добра людей. В Новім Завіті є написано, що „один день в Господа яко тисячу років, і тисячу років як один день." (2 Петра 3:8) Як бачимо, тут є назначений час установлення нової угоди великим Месію. Господь помістив много инших річей у своїм Слові для попертя сього заключення. Сей третий тисячу-років день вже зачався.

Установлення угоди і правительства коло гори Синай, що приображувало правительство Месії, відбувалося при великім перевороті елементів. „І сталося третього дня, як обутьріло, загриміли громи, заблищали блискавки, і затрубило в роги страшно; і затремтіли всі люди в таборі. І повиводив Мойсей людей до Бога з табору, і постали вони попід горою. І димувала вся Синай гора, тим що спустився на її Господь в поломні. І підіймався дим із її як дим із горна, і тремтіла вся гора вельми." (2 Мойсея 19:16-18) Се приображує обставини які будуть істнувати приближно в часі установлення правительства під зарядженнєм нового сотворіння. Апостол Павло згадує про сей випадок установлення царства Месії, і наводить ті події, що сталися коло гори Синай. Він також показує що щось подібного має статися в часі установлення Божого справедливого пра-

вительства під правліннєм „насіння" або нового сотворіння, котре буде установлене. — Жидів 12:18-27.

Єгова дав право людям після котрого вони мали жити, рівнож дав їм зрозуміти сей факт, що їх благословеньство залежало вповні на тім, щоби люди знали, приймили і служили Єгові Богу, і що нема Бога окрім Нього. Тоді Він подає право, що всі благословеньства людей землі будуть залежали від їх повного піддання́ся правдивому Богу Єгові, і що нема другого способу щоби отримати життя вічне але тільки через спосіб приготований Богом Єговою. Установлення Закону коло гори Синай приображало спосіб, або які регули будуть дані під новим і справедливим правліннєм Христа, новим сотворінням. — 2 Мойсея 20:1-17.

Нема найменьшого сумніву, що установлення Ізраїльского правительства, з Мойсейом на чолі, приображувало більше правительство, котрого головою буде Христос. Се було ясно представлено пророчими словами, котрі Бог велів записати Мойсейові: „Пророка зміж вас, із браття твого, такого як я, Господь, Бог твій, поставить тобі; Його маєте слухати; ... Поставлю їм зміж браття їх пророка такого як ти; і вложу слова мої в уста йому, і говорити ме до них все, що прикажу йому. — 5 Мойсея 18:15,18.

Установлення правительственної орґанізації в Ізраїлі, як законів, статутів і инших прав, що вони мали їсти, пити і в що одягатися і як заховувати Суботу і т. п., були тінею бу-

дучих благ, бо писання ясно говорить: „Се тінь того, що настане, тіло ж—Христос."—Колосян 2:17.

Бог обіцяв, що з покоління Юдиного вийде могучий Володар. (1 Мойсея 49:10) Давид, син Ессиї з Бетлеєму, походив з покоління Юдиного, і Господь так розпорядив, що він був помазаний на царя Ізраїльского. (1 Самуїла 16:12,13) Давид стався могучим царем. (2 Самуїла 5:10) Бог посадив Давида на престолі Ізраїльским, і заповів свому пророкові так сказати Давидові: „І буде непорушений дом твій й царство твоє передомною во віки, й престол твій стояти ме віками." (2 Самуїла 7:16) Жиди думали, що в Давидові сповниться Божа обітниця, себто, що через нього і його царювання будуть благословенні всі народи землі.

Очевидно, що Давид не був тим обіцяним насінням, з котрого мало складатися вічне триваюче правительство справедливости, бо Давид умер і його царство не тривало вічно. Імя Давид означує олюблений і представляє олюбленого Сина Божого Христа, котрого Бог вислав у світ. Давид переходив дуже бурливі досвідчення від часу коли він був помазаний на царя аж до його смерти. В сім образі приображував помазанників Божих, себто нове сотворіння підчас його розвою.

Давид написав і співав много пророчих пісень про Месію, котрого він приображував. На примір Давид писав так: „Сказав Господь моєму Господеві: Сяд праворуч коло мене, доки положу ворогів твоїх підніжком

тобі в ноги! Жезло сили твоєї пришле Господь із Сиона; царюй серед ворогів твоїх! (Псальма 110:1,2) Сі слова Давидові відносилися до початку царювання Месії, Голови нового сотворіння. Для тої причини члени помазанника читають псальми з розумінням, і знаходять у них велику потіху і радість.

Много століть уплило від часу, коли Бог дав обітницю Авраамові про прихід Ісуса. Ісус народився з жінки; походив з покоління Юдиного і був сином або потомком Давидовим. Він був совершенним чоловіком, т. є. в Йому не було гріха. У трицятім році віку Він був помазаний на царя. Пізнійше Він був представлений Ізраїльскому народові за царя, але Ізраїльский нарід відкинув Його, і зараз по сім він потерпів ганебну смерть.

Декотрі чесні і вірні потомки Авраама сподівалися, що Ісус буде царем Ізраїльским і дасть їм ті давні обіцяні благословеньства. „Миж уповали, що се Він, що має збавити Ізраїля." (Луки 24:21) Ісус вже при посвяченню був помазаний на царя, але то не був час на установлення правительства; і сього вірні ученики не могли розуміти, бо аж доперва коли зійшов св. дух вони се зрозуміли. Через многі століття Єгова робив ті типи, котрі приображували прихід далеко більших і головнійших подій. Але тепер прийшов час і ті образи або типи зачинають сповнятися.

Та питання заходить, єслиби справедливе правительство було установленне в Його часі і люди приняли то правительство і спов-

няли закони його, то чи вони би були отримали сі обіцяні благословеньства? Відповідь є: Ні, тому що всі люди на світі є несовершенні і тому є грішниками. Вони наслідили сей упавший стан від Адамового гріху. І всі вони находяться під прокляттям, хотяй, як се вже повисше було згадано, не всі є засуджені. Один лише Адам був на суді і зістав засуджений; але ніхто з його покоління не був на суді і ніхто не був засуджений. Жиди увійшли в угоду з Єговою, але і вони не могли дотримати її. Тому то увесь рід людський в очах Божих не є оправданий, бо вони не є совершенні, і Бог не може оправдати несовершенної річи. Слово засуд або засудження значить дати вирок кари. Бог мусів осудити всіх людей, тому що всі походять від Адама і всі є несовершенні. Отже упавшість людства не є наслідком якогось безпосереднього діла зі сторони одиниць.

Навіть такі вірні мужі як Авраам і пророки не могли отримати обітниці благословеньства. Вони прикладали свої найлучші старання, щоби бути послушним Господу, але і вони „по вірі померли не принявши обітниці." (Жидів 11:13,39) Апостол Павло пояснює чому вони не отримали сих благословеньств. „Тим що Бог лучче щось про нас провидів, щоб не без нас осягли звершення. (Жидів 11:40) Про се, що ввесь рід людський є неоправданий перед Богом задля гріху, святе писання ясно говорить. „Ось бо я в беззаконню родився, і в грісі почала мене мати моя." (Псальма 51:5). „Тим же то, як через одного чолові-

ка гріх у світ увійшов, а через гріх смерть, так смерть у всіх людей увійшла (через того), в кому всі згрішили." Римлян 5:12.

Рід людський, будучи від уродження в грісі, тому не міг бути оправданим перед Богом Єговою. Отже перше мусілося усунути упавшість, занім люди могли отримати обіцяні благословеньства. Ані нове сотворіння, ані справедливе правительство, не могло усунути упавшости і дати вічне щастя людям, перед тим, нім велика жертва за гріхи була зложена. Ся жертва мусіла бути як раз рівна з совершенним чоловіком, що согрішив в Едем-раю. Божий закон вимагав життя за життя. (5 Мойсея 19:21) Божий закон є справедливий під кождим зглядом і мусить бути виконаний, і сього ніхто оминути не може. Бог засудив Адама на смерть за се, що він добровільно поломав Його закон, і той присуд мусів бути точно виконаний.

Позаяк упадок роду людського був спричинений через упадок чоловіка, отже виходить, що перше треба осунути сю упавшість занім обіцяні благословеньства можуть прийти. В гармонії з сим законом, Єгова позволив другому чоловікові рівному Адамові добровільно умерти за Адама, і через Його смерть осунути упавшість з Адамових потомків. Божий закон ясно говорить, що так можна зробити; про се знов читаємо так: „Життя мусить бути дане за життя." Але у цілім світі не було ані одного совершенного чоловіка, щоб міг сповнити сі вимоги закона. Про се знов читаємо: „Ніколи не здоліє чоловік

спасти брата свого, і не зможе дати викупу за нього" (Псальма 49:7), тому що всі походять від Адама.

Та чи обітниця Божа мусіла впасти, тому що не було чоловіка, котрийби міг сповнити сі ліґальні вимоги? Спевностю, що ні, тому що Бог своєю мудростю предвидів се і злюбови постарався запобічи сьому випадку. В Його Слові є записано: „Та я вибавлю їх із потали пекла, відкуплю їх від смерті. Де жало твоє смерте? а ти пекло, де твоя побіда? жалю за сього у мене не буде." (Осії 13:14) Ся Божа обітниця викупити чоловіка від смерти або від сили гробу мусіла колись сповнитися, тому що Бог ніколи не змінює свого слова. (Ісаії 55:11) Із сього пильний дослідник зараз може ясно зрозуміти, що викуп є вершком Божого пляну для благословення роду людського раз. Можемо сподіватися, що Бог зробив образ, щоби пояснити сю важну точку його пляну. Ся чудова провізія для великого викупу і жертви за гріх чоловіка є показана в образі, і є записана в слові Божім. Щоби зробити сі образи або прототипи, Бог уживав до сього свій вибраний нарід, що би через сі образи всі вірні і щиро шукаючі правди у своїм часі могли зрозуміти великий Божий плян. Маючи властиве вирозуміння Божого пляну, Християнин може бачити, що Бог дійсно є любов, і що Він постарався о достаточну провізію для благословення усіх племен землі.

Через довгий час духовеньство приписувало собі, що вони одинокі мають здібність пояснювати святе Писання. Вони кажуть, що кож-

дий чоловік своїми власними силами може спастися, бо після їх науки, то Ісус був лишень великим взірцем для людей а Його пролята кров не мала жадної вартости. Ся кляса за для своєї фальшивої фільозофії знищила віру многих людей в Слово Боже, і диявол уживає їх до засліплення людей, щоб вони не побачили найважнійших точок Божого пляну щодо спасення роду людського.

Сі образи, котрі ми студіювали в сій голові, показують, що Бог Єгова приобразив „насіння" що є нове сотворіння, і також показав установлення правительства для людства. Але занім се все може увійти в життя і функціонувати, то перше мусів бути зложений викуп і жертва за гріх, що є так ясно приображена через ріжні типи, і тому нема місця на найменьший сумнів о його дійсности. Хто бачить се, той вельми радується сим обявленням несамолюбства Єгови, що Він постарався о спосіб для людського спасення. Не лише се, але Він позволяв всім щиро шукаючим правди подивитися назад і зрозуміти Його чудові рухи в розвою великого божественного пляну. У наступаючій голові студент з великим заінтересованням буде ѥзамінувати образи, котрі проображували великий викуп і жертву за гріх.

ГОЛОВА 7

Совершенна Жертва

ЄГОВА є жерелом усякого життя. (Псальма 36:9; 5 Мойсея 30:20; Йова 33:4) Се значить, що Він дав усім життя і що Він один має право відобрати життя. І єсли хто з Його сотворінь має силу передавати життя другому, то сю власть йому дав Єгова; бо Він один може уповажнити сотворінне передавати життя другому. Життя значить істнувати і також мати право до істнования. На примір, рід людський істнує певний протяг часу, але не має права до життя і для того не може тішитися життєм вповнім значінню сього слова.

Адам, коли був сотворений, мав життя. Се значить, що він не лише істнував але і мав право істнувати, котре то право він отримав від Єгови. Тому ніхто окрім Єгови не мав сили відобрати то право від нього. Єсли би він був остався послушним Єгові, тоді він міг затримати то право і жити. Бог перестеріг його на перед, що хто зломить його закон, той стратить право до життя. Адам переступив Божий закон, тому то право до життя було відобране від нього; і протягом певного часу він цілковито перестав істнувати. Писано: що лише праведні будуть вічно жити. Адам стратив свою праведність в тім часі, коли він був засуджений. Опісля приходили його потомки

на світ, але Адам не міг передати їм права до життя, тому всі його потомки родилися без права до життя або до істнования.

Кождого чоловіка бажання є тішитися життєм вповнім значінню того слова. Чоловік, будучи обтяжений недугами з причини гріха і немаючи здібности дістати життя своїми власними силами, тому перед ним стоїть дуже важне питання, а іменно: Як можна отримати життя в повнім значінню того слова? На се питання відповів возлюблений Син Божий, і ся відповідь була записана пророком Давидом, котрий приображував Ісуса: „Ти вкажеш мені дорогу життя." (Псальма 16:11) Пізнійше Ісус задля добра людства сказав: „Се ж життя вічне в тому, щоб знали тебе, єдиного справедливого Бога, та кого післав єси Ісуса Христа." — Йоана 17:3.

Чоловік не може отримати вічного життя не маючи жадного знання о Божім пляні спасення. В Слові Божім є написано так: „Життя вічне дарування Боже в Христі Господі нашім." (Римлян 6:23, 5:18) Се є неможливо отримати дарунок від когось не знаючи о авторі того дарунку. Рівнож се є неможливо отримати вічне життя без знання о Бозі і о Його дорозі до життя. Чому ж тоді тратити час над людськими теоріями і над сим, що духовеньство видумало у своїй зарозумілості? Сі теорії є гірші чим ніщо. Дійсно мудрий чоловік шукає пізнати Божі дороги, а пізнавши їх радісно виконує закони тих доріг. Для тої причини Бог постарався о спосіб спасення для людей і також зробив провізію, щоби їх привести до знан-

ня тої правди, і щоб через се чоловік міг приняти або відкинути дорогу, що веде до життя. Коли ж чоловік довідається, що Бог постарався о спосіб дати йому життя і що він може отримати його через послушеньство, тоді коли він зачинає бути послушний тому розпорядженню, від тої хвилі він вступає на дорогу, що веде до життя.

Всі люди є упавші, несовершенні, і тому мають трудність прийти до зрозуміння правди. (Жидів 5:11,12.) Окрім сього сатана, диявол, перешкаджає людям зрозуміти правду. Перша і найголовнійша річ, щоби прийти до зрозуміння правди, треба мати щире і чесне бажання пізнати Бога і Його дорогу для чоловіка. Отже Бог, щоби помочи чоловікові прийти до зрозуміння правди, зробив прообрази котрі кидають свою тінь на будучі події. Сі прообрази не є частю Божого пляну; вони є вимірені для лекції чоловіка, щоби показати йому розвій свого пляну. Сі прообрази є корисні перше тому, що вони навчають о правді; а друге тому, що вони установляють віру в Бога.

Писано: „Без віри не можна угодити (Богу)." Се значить, що в ніякий инший спосіб не можна пізнати дороги до життя. (Жидів 11: 6) „Тим то віра приходить через слухання, слухання через слово Боже." (Римлян 10:17) Иншими словами сказати, чоловік мусить мати знання і то знання мусить походити з правдивого жерела; а тим правдивим жерелом є Слово Боже і иншого нема. Чоловік мусить вповати на правдиве знання, щоб йому мати віру.

Отже Бог з любови постарався о сі річи, через котрі чоловік може пізнати правду і рости в вірі.

Викуп за чоловіка мусів бути даний, тому що Бог обіцяв, що Він постарається і викупить його від смерти. (Осиї 13:14) Викуп значить рівна і відповідна ціна; або иншими словами сказати викуп є те, що має вартість і силу купна на ринку. Божий закон є Його висказана воля. Совершенний чоловік переступив закон і за се був засуджений на смерть. Отже, щоби викупити чоловіка, Божий закон вимагав життя за життя. (5 Мойсея 19:21) Се значить, що совершенне людське життя мусіло пожертвуватися, щоб заступити місце Адамового життя, котре Бог відобрав за його поповнений злочин.

Жертвувати значить убити жертву і представити життя тої жертви тому, хто є уповажнений принимати його. Позаяк совершенний чоловік стратив життя, отже щоби дати викуп за чоловіка, треба було положити на жертву совершенне людське життя. А що Адам стратив життя задля поповненого гріху, отже і жертва совершенного чоловіка обнимає в собі викуп того совершенного життя і також офіру за гріх. Лише один Єгова має власть принимати офіру за гріх, отже та офіра мусіла бути представлена Єгові через того, хто мав вступ до Єгови.

Всяке життя є в крові, і тому Бог заказав їсти кров сотворіння. (1 Мойсея 9:4; 5 Мойсея 12:23) „Бо душа кожного тіла: кров його, се душа його; і сказав я Ізраїлевим синам: Крові

з усякого тіла щоб ви не їли, бо душа кожного тіла се кров його; кожен, хто зїсть її, викорениться." (3 Мойсея 17:14) Пролята кров з сотворіння значить, що жертва була заколена, і життя було вилляте. З сього слідує, що, щоби набути викуп і жертву за гріх, то треба було проляти кров совершенного чоловіка.

Та нині побожні ошуканьці, що їх називають провідниками або священниками, не мають віри в Бога ані щирого бажання шанувати Його імя. Вони підносять свої руки нібито зі страху коли згадати про жертвования звірят Жидами відносно їх церемонії в день примирення. Єсли би сі, напогляд побожні священники, вірували в Біблію, котру вони кажуть що научають, тоді вони би знали, що Жиди, жертвуючи звірята, робили се тому що Бог приказав так чинити. (3 Мойсея 17:11) Щоби се могло бути зроблене щоби бути послушними Божому закону, тому вони мусять знати що є добре. „Дороги Божі праві." (Псальма 18:30; 2 Самуїла 22:31) Всі діла Його звершені. (Йова 37: 16; 5 Мойсея 32:4) „Бо праве слово Господнє." (Псальма 33:4) „Закон Господній звершений." (Псальма 19:7) Помимо сих всіх доказів зі Слова Божого, сі мужі стають перед народом і заперечують жертви з звірят, котрі Бог приказав приносити. Спевностю, ніхто не може сказати, що такі священники є представителями Єгови.

Закон значить правило до поступования. Той закон або правило поступования, що Єгова дав людям, мусів бути совершенним і добрим без ріжниці як люди про нього думають.

Треба згадати, що лише Божий спосіб є добрий і совершенний а иншого нема. Коли Бог зробив який образ закону або правила, що веде до життя, то в сім Він мав певну ціль, тому такі закони або правила є добрі і совершенні. Його закони або правила приказували Жидам, що вони мали робити, і чинячи се, вони формували живі або рухомі образи. А тепер застановімся: (1) над тими образами, (2) над тим що ті образи приображували, (3) і над тим як їх дійсність сповниться. Хто зрозуміє сі річи в згаданім порядку, того віра в Бога збільшиться, і такий полюбить більше Бога і буде мати більше бажання ходити Його дорогами, котрими Господь Бог приказав ходити.

Пасха

Коли Ізраїльтяни мали вийти з Єгипту, Єгова з їх виходу приготовив чудовий образ. А що се був важний образ, то можна бачити із сього, що Бог приказав Ізраїльтянам рахувати їх місяці від того дня у котрім той образ був зроблений. Той образ зачав формуватися десятого дня першого місяця, а був викіньченний чотирнайцятого дня, с.т. чотири дні пізнійше. Сей місяць називається нісан і приближно рівнається до нашого місяця квітня. Ізраїльтянам було приказано повторяти сей образ кождого року в ту саму пору з рода в рід. — 2 Мойсея 12:1-14.

Промовляючи до Ізраїльтян через Мойсея, Бог приказав десятого дня першого місяця кождому Ізраїльскому домі вибрати агнця на

жертву. Будучи послушний Божому приказові, Мойсей зібрав провідників Ізраїльских і точно поучив їх, що вони мали зробити. Його поучення можна переказати так:

„Ягня нехай буде без пороку, самчик одноліток; брати мете його з овечат або кіз. І держати мете його до чотирнайцятого дня того місяця, і заколе його вся громада Ізраїльська над вечір. І візьмуть крові та й побризкають нею оба одвірки й пороги в домах, де їсти муть його. І їсти муть мясиво тієї ночі; спечене на огні їсти муть його з опріснoками, з гіркими зелами їсти муть його. І їсти мете його таким робом: боки ваші попідперезувані, обувя ваше на ногах ваших, і палиці ваші в руках у вас; і їсти мете його похапки. Пасха се Господня! Пройду бо по землі Египетській, тієї ночі, та й повбиваю всякого первенця в землі Египетцкій і людину й скотину, і над усяким богом Египецьким сотворю суд я Господь." — 2 Мойсея 12:5-8,11-12.

„І буде вам знаменням по хатах, де будете. Бачивши кров, мину вас, і не буде в вас погибелі, як карати му Єгипет. І буде вам день сей про спомин, і святкувати мете свято Господеві; як установу вічну, святкувати мете в родах ваших. І як поспитають у вас тоді діти ваші: Що се за служення в вас? Ви казати мете: Жертва пасхова се Господеві, що проходив понад хатами в синів Ізраїлевих в Єгипті, як повбивав Єгиптян, доми ж ваші ізбавив. І похилились люде й поприпадали до землі." — 2 Мойсея 12:13,14,26,27.

Образ

Нема жадного доказу, що Жиди розуміли тоді значіння того, що вони мали виконувати. Вони дістали приказ від Єгови через Мойсея і се вистарчало для них. Маючи віру вони йшли вперед. В першім місяці десятого дня кождий Ізраїльский дім вибирав собі агнця, що немав жадної скази. У вечір чотирнайцятого дня того самого місяця той агнець був заколений. Кровею сього агнця були помазані одвірки і поріг у кождім домі, і тоді пекли його цілого не ламаючи в нім костей.

Всі члени родини збиралися до хати і разом їли того агнця з опріснoками і з гіркими зелами, і очікували на ангела, котрий був післаний Єговою перейти по краю Єгипетським і повбивав всіх первенців Єгипетських від короля до невільника. Всі послушні Богу Жиди мали кров агнця на одвірках дверий, як про се повисше згадано . На котрім же домі була кров на одвірках, то се був знак послушеньства Богу, і ангел оминув такий дім і не вбивав у нім первінців. — 2 Мойсея 12:28-30.

Чи можна тоді сказати, що Ізраїльтяни і їх первінці були охоронені задля крові агнця? Ні; кров того звірятка не мала сили спасти їх. Бог спас їх задля їх віри в Його і тому що вони вірили в то, що та кров представляла. Їх послушеньство до Божого приказу було доказом їх віри. Але кров агнця, котрою були покроплені одвірки і пороги двирей представляла більші річи чим хто з людей міг тоді зрозуміти.

Прообраз Чого?

Сей образ був тінею найголовнійшої точкі у Божім пляні, що є жертва викупу. Много инших річей було представлено в сім образі, але викуп був найважнійшою річею. В тім образі було представлено, що колись в будучні муситься вибрати жертву на офіру, і що та жертва мусить проляти кров, і що та пролята кров буде найважнійшою ціною для всіх тих, що приймуть її. Се значить, що лише той, що буде вірувати що то життя було пожертвоване за нього, такий знайде дорогу до вічного життя.

Приказ був даний Жидам вибрати самця агнця без скази. Се приображувало, що дійсна жертва мала бути совершенна і без гріха. Той агнець мусів бути вибраний чотири дні перед заколенням. Се знову приображувало, що дійсна жертва, котру представляв агнець, мала бути вибрана чотири буквальні дні і також чотири символічні дні по тисячу років кождий перед тим нім життя тої жертви могло бути вилляте в офіру.

Пролята кров агнця приображувала кров жертви, котру представляв агнець, і також те, що правдива жертва мусить проляти кров; а що життя є в крові, отже з сього слідує, що життя тої жертви мусіло умерти задля добра других. Всі члени родини їли мясо печеного агнця. Істи значить споживати поживу в ціли підтримання життя. Отже їдження агнця представляло, що всі люди мусять приняти то, що той агнець представляв і їсти його в тій ціли, щоби отримати життя.

Пасха була почином закону для Ізраїля. (Галат 3:17) Сей закон був даний для того, щоби прообразити те, що станеться в будуччині. (Жидів 10:1) Закон вимагав від Жидів поновляти сю церемонію кождого року в тім самім часі, що значить, що вони мусіли се чинити аж прийде дійсність, котру проображував сей закон.

Дійсність

Возлюблений Син Єгови Ісус був тою дійсностю, котру представляв пасхальний агнець Ізраїля. Кров агнця в образі приображувала кров возлюбленого Сина Божого, котру Він проляв в жертві, і котра є найважнійшою річю для всіх людей. Духовеньство взагалі ігнорує або уневажнює кров Ісуса яко велику жертву викупу за чоловіка. Сим чином вони роблять насильство Слову Божому і помагають сатані відвернути людей від одинокого святого імя і крови, що веде до життя вічного.

Закон Єгови вимагав від Ізраїльтян деякого приготовлення до пасхи. Голова кождого дому представляв самого Єгову. Чотири дні перед жертвованнєм він мусів вибрати агнця самця, котрий мусів бути без скази. Чотири дні перед своєю смертю Ісус преставив себе народові Ізраїльскому. Чотири тисячі років або чотири символічних днів Єгова вибрав його бути Спасителем людей. Отже чотири дні як буквальні так і символічні були сповнені в Ісусі Христі.

Пасхальний агнець також мусів бути самець і без скази. Так само Той, котрого представляв агнець, мусів бути совершенним чоловіком.

Чому ж тоді ся жертва мусіла бути з совершенного чоловіка? Відповідь є, тому що совершений чоловік Адам переступив Божий закон, і задля тої причини його життя було відобране. Божий закон вимагав життя за життя; отже той хто мав дати себе за Адама мусів бути совершенним чоловіком. Для тої причини звірята, що представляли Відкупителя, мусіли також бути без скази. Отже відкупитель Адама і його потомків мусів бути ні більшим ані меньшим лише совершенним чоловіком.

На цілий землі не було ані одного совершенного чоловіка. Усі люди були упавші, несовершенні задля гріху який вони наслідили від Адама. (Псальма 14:3) У цілім світі не було ані одного відповідного чоловіка, щоб міг дати викуп за свого ближнього. (Псальма 49: 7) Сі писання показують нам в якім скрайнім положенню знаходився чоловік. Бог сотворив землю для чоловіка, щоб він жив на ній. (Ісаії 45:12,18) Людське бажання всегда було: отримати вічне життя у благословеннім стані. Бог обіцяв благословити всі племена землі і дати їм життя вічне. Він також обіцяв відкупити чоловіка від смерти. Що ж тоді треба було зробити?

Отже Єгова вислав свого возлюбленого Сина Льоґоса на землю. Чи треба було Льоґосові умерти, щоби статися чоловіком? Ні. Його життя і право до життя було перенесене з духового до земського стану. Орґанізм бо рішає до котрої природи належить сотворіння. Він був зачатий силою Божого духа яко диття в отробі Марії, і вповнім часі народився Ісус.

Єгова через безпосередне ділання своєї сили дав життя Ісусу і право до життя, і Ісус народився совершенним дитятком. Отже сей факт, що Ісус народився з несовершенної жінки не доказує, що він був також несовершенним. Життя і право до життя походить лише від Бога Єгови. З відси бачимо, що коли то дитятко Ісус отримало життя впрост від Єгови, то се значить, що Він мусів бути совершенним під кождим зглядом. Єгова не може зробити несовершенної річи, тому що всі Його діла є совершенні. — 5 Мойсея 32:4.

Писання говорить про Льоґоса, возлюбленого Сина Божого, як початок Божого творива. Про се читаємо так: „І Слово тілом стало ся, і пробувало між нами (й бачили ми славу Його, славу, яко Єдинородного від Отця), повне благодати і правди." (Йоана 1:14) „Як же прийшла повня часу, послав Бог Сина свого, що родився від жени і був під законом." (Галат 4:4) З відси бачимо, що то, що Він народився з несовершенної жінки, не значить, що він був несовершенним, бо Його життя походило від Єгови. Він народився чоловіком, щоб міг статися Спасителем роду людського. (Луки 2:11) Отже, як бачимо то Єгова приготовив такого чоловіка, котрий посідав всі кваліфікації сповнити то, що образ представляв, а іменно Він приготовив чоловіка, що міг вповні відкупити рід людський. — Жидів 10:5.

Слідуючі місця св. Письма є безперечними доказами, що пасхальний агнець представляв Сина Божого; і що Ісус, возлюблений Син Божий, був дійсностю. Йоан Хреститель яко предте-

ча Ісуса, сповістив о Його приході всім тим, що мали ухо до слухання. „Назавтра бачить Йоан, що Ісус іде до него, й рече: Ось Агнець Божий, що бере на себе гріхи світа. Се Той, про кого я сказав: За мною гряде муж, що поперед мене був, бо перше мене був. І бачив я, і сьвідкував, що се Син Божий. Назавтра знов стояв Йоан і два з учеників його; і, споглянув ши на Ісуса йдучого, рече: ось Агнець Божий." — Йоана 1:29,30,34-36.

Святе Писання дальше показує, що Ісус був без скази і назначений Єговою статися Спасителем людей; отже представлений через пасхального агнця. „Знаючи, що не тлінним сріблом або золотом викупились од марного життя вашого, від отців переданого, но дорогоцінною кровю Христа як непорочного і чистого агнця, призначеного перш настання світа, обявленого в останні часи задля вас." — 1 Петра 1:18-20.

Агнець в образі був безвинний і без скази. Так і дійсний Агнець Ісус був „безвинний, непорочний і відлучений від грішників." (Жидів 7:26) Сі писання рішучо показують, що пасхальний агнець був прообразом Ісуса Христа, Сина Божого. Ісус зачав свою місію в трицятім році життя. Будучи совершенним, тому що Він отримав життя впрост від Єгови, Він був відповідний дати викуп за чоловіка. Самий Він сказав, що Він прийшов у світ для тої цілі: „Як Син чоловічий не прийшов, щоб служено Йому, а служити, й дати душу свою яко викуп за многих." — Маттея 20:28.

Позаяк Божий закон вимагав від Жидів святкувати пасху через заколення агнця чотирна-

цятого дня нісана, і тому що Ісус уродився під законом і був правдивим Агнцем, отже виходить, що Ісус мусів умерти чотирнацятого дня нісана. Початок Жидівського дня зачинається о шестій годині в вечір. В тім то назначенім часі Ісус зі своїми учениками засів їсти пасху, як се приписував закон. Ісус сказав до своїх учеників: „Бажаннєм забажав я сю пасху їсти з вами, перш ніж прийму муки." (Луки 22:15) Се був останний раз обходження пасхального образу.

Пізнійше, в тім самім дні, Ісус був розпятий. Він один цілковито сповнив образ пасхального агнця. То, що пасхальний агнець представляв, все дійсно сповнилося в смерти возлюбленого Сина Божого. Єгова робить все точно на час. Він не відобрав життя свому возлюбленому Синові, але Він позволив другим відобрати. Він старався, щоби все сповнилося точно і на час все то, що було в прообразі пасхального агнця.

Як образовий агнець був заколений без протесту, так Бог через свого пророка сказав, що Його Син неначе Агнець піде на хрест без протесту. „Його брано на допит, та він терпів добровільно й не отворив уст своїх; неначе вівцю на заріз, його ведено, й як ягня перед постригачем німує, так і він не одчиняв уст своїх." — Ісаії 53:7.

Один із титулів даний возлюбленому Синові Божому є „Агнець." Сей титул є дальшим доказом, що Ісус був представлений через пасхального агнця. Про Нього є написано, що він був „Агнець заколений від основання світа." (Одкриття 13:8) Він рівнож є названий Могу-

чим з покоління Юдиного, про котрого Бог пророкував через Якова. (1 Мойсея 49:10) Він також був представлений через Давида. Він є Екзекутором плянів Єгови і має почесний титул „Вірний" у виконуванню плянів Його Отця.

Про Нього між иншими читаємо так: „І один із старців каже мені: Не плач; ось побідив лев, що з роду Юдиного, корень Давидів, щоб розгорнути книгу, і розломати сім печатій її. І поглянув я, і ось, по середині між престолом і чотирма животними, і по середині старців, стоїть Ягнятко, наче заколене, і мало сім рогів, і сім очей, а се сім духів Божих, що послані по цілій землі. Глаголючи голосом великім: Достоєн Аґнець, заколений, приняти силу й багацтво, й примудрість, і кріпость, і честь і славу." (Одкриття 5:5,6,12) Апостол Павло натхнений свідок Єгови, пишучи про Ісуса Христа і Його жертву також каже, що Ісус був представлений через пасхального агнця, Він сказав: „Пасха наша, Христос, заколений за нас." — 1 Кор. 5:7.

Ціна Викупу

Треба мати наувазі, що Адам стратив життя; що то життя чоловік знову бажає знайти; і що одиноку дорогу до життя Бог показав в жертві пасхального агнця, котрий то агнець представляв Його возлюбленого Сина. Се пояснює нам чому Льоґос стався чоловіком, і був названий Ісусом. Він „тількиж умалив себе, принявши вид слуги, бувши в подобії чоловічому, і здававшись видом, яко чоловік, принизив себе, бувши слухняним аж до смерти, смерти ж хрестної." (Филипян 2:7,8) Ніхто в світі не міг

помочи немочі людській лише через жертву совершенного людського життя. Рід людський є уподоблений до загубленої вівці, тому що родиться в грісі, і жиє в беззаконню. (Псальма 51:5) Бог віддав свого Сина представленого через агнця, щоб він підніс рід людський з упавшости і гріху. — Ісаії 53:6.

Коли Ісус був на землі Він говорив про рід людський як вівці а про себе як Пастиря. Він ясно заявив, що Бог назначив дорогу до життя через Його жертву. „Тоді знов рече їм Ісус: Істино, істино глаголю вам: Що я двері вівцям. Я —двері: мною коли хто ввійде, спасеться, і входити ме, й виходити ме, і знайде пашу. Злодій не приходить, як тільки щоб украсти, і вбити. Я прийшов, щоб життє мали, й надто мали. Я пастир добрий: пастир добрий душу свою кладе за вівці." — Йоана 10:7,9-11.

Син Божий був висланий на землю, щоби дати ціну викупу за людей. Він не був примушений йти на землю вмирати, але Він добровільно прийшов чинити волю свого Отця, і для того Отець полюбив Його. „Якож знає мене Отець, так я знаю Отця, і душу мою кладу за вівці. За те Отець мене любить, що я кладу душу мою, щоб знов приняти її. Ніхто не бере її від мене, а я кладу її від себе. Маю власть положити її, і маю власть знов приняти її. Сю заповідь приняв я від Отця мого." — Йоана 10: 15,17,18.

Ізраїльтяни мали спечи цілого агнця. Се значить вони не мали ломати його костей а їсти його з опрісноками. Се, що було представлено в тім образі, Бог через свого пророка ясно

предсказав. (Псальма 34:20) Коли Ісус був розпятий, то ані одна кість не була переломлена, так як се було показано в образі. „До Ісуса ж прийшовши, як побачили Його мертвого, не перебивали Йому ніг; Сталося бо се, щоб писання сповнилося: Кість Його не була переломана." — Йоана 19:33,36.

Хліб, який Жиди їли з спеченим агнцем, мусів бути без квасу. Квас є нечистий і тому є символом гріху. Хліб без квасу представляв чистоту Ісуса, і також був образом чоловічества Його, котре він віддав за життя світа. Свідкуючи про себе самого, Ісус сказав: „Батьки ваші їли манну в пустині, та й померли. Се хліб, що з неба сходить, щоб, хто їсть Його не вмер. Я хліб живий, що з неба зійшов. Коли хто їсть сей хліб, жити ме по вік; а хліб, що я дам, се тіло моє, що я дам за життя сьвіту. Хто їсть тіло моє і пє мою кров, має життя вічне, і я воскрешу його останного дня. Тіло моє справді єсть їжа, а кров моя справді єсть напиток." — Йоана 6:49-51,54,55.

Життя є в крові. Виллята кров агнця представляла пожертвування Ісусового життя і чоловічества на смерть. Пророцтво говорить про Нього так: „Оддав душу свою (життя) на смерть." (Ісаії 53:12) Сі свідоцтва показують, що найголовнійша точка в Божім пляні для благословення людей є жертва возлюбленого Сина Божого; що Він зробив наперед образ сьої жертви через пасхального агнця; що, після закону, сей образ мусів повторятися кождого року аж до приходу Ісуса; що Він післав свого возлюбленого Сина у світ умерти і дати ціну

викупу за рід людський; що пролята кров агнця представляла проляту кров Ісуса Христа, котру Він проляв за нас; і що о се все постарався Бог задля Його великої любови до роду людського.

Про се написано так: „Так бо полюбив Бог світ, що Сина свого єдинородного дав, щоб кожен, віруючий в Нього не погиб а мав життя вічне. Бо не післав Бог Сина свого на світ, щоб осудив світ, а щоб спас ся Ним світ." (Йоана 3:16,17) Маючи такі численні докази св. Письма, як же тоді може здорово думаючий чоловік казати, що кров Ісуса Христа не має жадної вартости для людського життя у світі? Чи може той, хто щиро уважає себе за провідника Слова Божого, Біблії, заперечити вартість крови Ісусової і сказати, що вона не е конечна для життя роду людського?

Відкупити значить щось увільнити; се також значить вартісна ціна котрою можна набути або купити бажані річи. Дорогоцінна кров Ісуса, пролята на хресті, є тою викупною ціною роду людського. Його совершенне життя, так сказати, рівно важило совершенному життю Адама, яке він мав в Еден-раю, і тому під кождим зглядом відповідало вимогам божественного закона. Своїм життям Він достарчив вартісну ціну до куплення життя роду людського. Про се читаємо як слідує: „Ви бо куплені ціною; тим прославляйте Бога в тілі вашому і в дусі вашому; ви бо Божі. Знаючи, що не тлінним сріблом або золотом викупились од марного життя вашого, від отців переданого, но дорогоцінною кровю Христа, як

непорочного і чистого агнця." —1 Коринтян 6: 20; 1 Петра 1:18,19.

Між иншими про Ісуса знову читаємо так: „І співають пісню нову, глаголючи: Достоєн єси приняти книгу, і отворити печать її, бо Ти був заколений, і відкупив єси нас Богу кровю своєю, з усякого роду, і язика, і народу і логан." (Одкриття 5:9) „А бачимо Ісуса, малим чим умаленого від ангелів, за муку смерти увінчаного славою й честю, щоб благодаттю Божою за всіх пожив смерти." (Жидів 2:9) Совершенний чоловік Ісус проляв свою кров або дав своє життя яко ціну викупу за рід людський, про котру то ціну ввесь рід людський мусить довідатися у Божім назначенім часі. „Один бо Бог і один посередник між Богом а людьми, чоловік Ісус Христос, що дав себе на викуп за всіх; свідкування временами своїми." — 1 Тимотея 2:5,6.

Жертва за Гріх

Для всіх щиро шукаючих правди, Бог так ясно визначив дорогу до життя, про що не може бути найменьшого сумніву в їх умах. Коли прийде Богом назначений час для всіх людей пабачити ту блаженну дорогу спасення, тоді навіть недоумний не буде міг зблудити. Через многі століття сатана, уживаючи своїх зводничих і ошуканчих наук і учителів, відвертав людей від Бога і засліплював їх уми, щоб вони не побачили правди. (2 Коринтян 4:3,4) Єгова не перешкаджав дияволові сього робити, але нагороджав тих, що пильно і покірно старалися і шукали пізнати і чинити Божу волю.

Християнська ера є то період часу від першого до другого приходу нашого Господа. Протягом того часу весела новина радости була голошена людям. Проповідування євангелії або радісної новини видавалась дурощами в очах мудрих сього світа, а головно для тих, що називали себе Модерністами-поступовцями, ученими і проповідниками. Тому то апостол писав: „Слово бо про хрест погибаючим дурощі, нам же, що спасаємось, сила Божа." — 1 Коринтян 1:18.

Модерністи, зарозумілі самі в собі, вдають перед людьми за великих учених і кажуть, що се є дурощі вірувати, що кров Ісуса має що небудь спільного з спасенням людського життя. Але завважте що Єгова говорить: „Писано бо: Погублю премудрість премудрих, і розум розумних відкину. Де мудрість? де письменник? де досліджуватель віку сього? Чи не обернув Бог премудрість світа сього в дурощі? Коли бо премудрісті Божій не пізнав світ Бога премудростю, то зволив Бог дурощами проповіді спасти віруючих." — 1 Коринтян 1:19-21.

Та Богу дякувати прийшов час, у котрім приплив Його правди і світла змете з лиця землі всяку лож, що би люди могли побачити правдиву дорогу. Кождий здорово думаючий чоловік знає, що він є несовершенний і бажає життя і щастя. З його обсервації і досвіду в життю, він бачив лише смуток терпіння і смерть. Велика перепона в людськім життю є гріх. Ось як Єгова говорить до чоловіка, що має щире бажання пізнати правду. „А тоді прийдіть — і розсудимось, говорить Господь:

Коли б гріхи ваші були, як багряниця — я, мов сніг їх убілю; коли б, як кармазин, були червоні, — обмию їх як вовну. Схочете слухняним робом у мене ходити, — буде вас земля усяким благом наділяти." — Ісаії 1:18,19.

Чоловік мусить мати бажання зрозуміти Господні дороги і бути послушним Його заповідям, а не йти за мудростю якогось самоука або на погляд побожного священника. Біблія була написана під впливом Божого духа і є „корисна до науки, до докору, до направи, до наказу по правді, щоб звершенний був Божий чоловік, до всякого доброго діла." (2 Тимотея 3:16,17) Сі писання не були дані для іграшки самолюбних людей, або щоби вони мильно представляли і вживали їх для торговельних цілей. Бог ніде не заповів застановлятися над теоріями людськими, але запрошує нас роздумувати над Його Словом.

Пасхальний агнець був заколений в Єгипті. Той край представляв сей злий світ над котрим сатана є невидимим володарем. Світ значить зорґанізовані люди у форму правительства під наглядом невидимого володаря. Людське правительство, що становить видиму часть світа, складається з фінансістів, політикерів і з еклєзіястичних елементів. Духовеньство як звичайно називає себе частю світа; і вони працюють рука в руку з фінансістами і політикерами. Ісус Христос, котрого представляв пасхальний агнець, був заколений у сім злім світі. Задля тої причини Він сказав до Пилата: „Царство моє не од світа сього." А до своїх учеників Він сказав: „Як же ви не з світа, яко ж і я не

з світа." (Йоана 18:36; 15:18,19; 17:14) Коли пасхальний агнець був заколений в Єгипті і Ізраїльтяни увійшли в безпечне місце за Червоним Морем, тоді образ був викіньчений. По сім Бог приготовляв другий прообраз, котрим Він пояснив і через котрий Він представив дорогу до вічного життя.

Намет

По сім Єгова приказав Мойсейові йти на гору Синай. Мойсей послухав Його і позістав там сорок день і сорок ночей. Єгова на тій горі повідомив Мойсея, що Він замірив збудувати намет. Тоді Господь дав інструкції Мойсейові відносно матеріялу, котрий мав бути достарчений через людей на будову намету.

„І промовив Мойсей до всієї громади синів Ізраїлевих так: От що заповідав Господь, глаголючи: Принесіте від себе жертву підношення Господеві. Кожен охочий нехай принесе Господеві приніс: золото, срібло і мідь і блават і пурпур та кармазин та тонке полотно і козину шерсть; І баранячі шкіри червоні, і шкіри барсучі, і дерево акацію, і олію на світло, і пахощі на миро помазання і на запашне кадило. Камінне ониксове і камінне до вставлювання на нагрудник і наплічник. І кожен мудрий серцем із між вас прийде і робити ме все, що заповідав Господь." — 2 Мойсея 35:4-10.

Се є цікава річ, що Єгова нікого не силував достарчувати матеріалу ані праці на збудування сього намету. Вся робота мусіла бути зроблена добровільно. Господь показав в чім лежить мудрість чоловіка коли Він сказав: „І ко-

жен мудрий серцем із між вас прийде і робите ме все, що заповів Господь." Мудрість значить уживати своє знання в гармонії Божої волі. Від того часу Єгова зачав учити лєкції Ізраїльтянів. Сю науку Він не лише дав для їх добра, але і для всіх тих, що мали прийти на світ по них. „Бо тільки Господь дає премудрість і з його уст виходить знання, й розум. Тоді обачність оберегати ме тебе, й розум буде на сторожі у тебе." — Приповісті Саламона 2:6,11.

Всі, що мали віру в Бога і любили Його, були послушними. „І поприходили всі, кого підіймало серце його, і всі кого заохочував дух його, і подавали приноси Господні на будову громадського намету і на всякі потребини його, і на шати святі. І поприходили вони, чоловіки й жіноцтво, всі, скільки було їх охочого серця, і подали запинки й сережки, й каблучки, і золоті намиста, і всяку золоту посудину." — 2 Мойсея 35:21,22.

Бог міг був дістати матеріялу на намет в инший спосіб, але Він позволив Ізраїльтянам приносити добровільну жертву. Така добровільна служба принесла великі благословенъства для них. Ся робота не була виключна для кількох одиниць. Є написано, що жінки і чоловіки приносили свою часть в офіру, а проводарі иншу часть. Всі що любили Господа мали привилей служити Йому. Із сього приміру кождий, що любить Господа, може навчитися лєкції. „А князі подавали каміння ониксове і камінне до вставлювання для наплічника і нагрудника. — 2 Мойсея 35:27.

При будованню намету було дуже богато роботи. Декотрі, що були відповідні, робили коло різбярства. Знов инші кували золото, срібло і мідь; а ще инші ткали завісу. Кождий робив то, коло чого він або вона були здібні. Студіюючи Божий плян можна завважити, що кождий чоловік, що був просвічений Богом, мав привилей сповняти певну роботу або службу в Його імя, і всі мудрі користали з нагоди і отримували великі благословеньства.

З великим трудом і стараннєм матеріял на намет був нагромаджений, і робота була зроблена після Божого розказу. Тоді Бог дав плян як будувати намет. „Усе, як заповідав Господь Мойсейові, так і поробили синове Ізраїлеві, всяку роботу. І оглянув Мойсей всю роботу, і бачив, що зробили вони; як заповідав Господь, так і поробили вони; та й благословив їх Мойсей." — 2 Мойсея 39:42,43.

Як раз цілий рік уплинув від часу коли діти Ізраїля були визволені з Єгипту до того часу, коли намет був цілковито збудований.

„І рече Господь Мойсейові: В день первого місяця, в день первий, поставиш ту храмину громадського намету. І поставиш там скриню свідчення, і закриєш скриню завісою. І внесеш стола і поставляєш те, що розставляти меться на йому; і принесеш світильника, та й поставиш лямпи на йому. І поставиш ти жертівника золотого, щоб приносити кадило перед скринею свідчення. І повісиш опону коло входу в храмену. І поставиш жертівника для всепалення перед входом в храмену громадського намету. І поставиш умивальницю між громад-

ським наметом і жертівником, і налляєш до неї води. І поставиш двора навкруги та й повісиш опону у воротах двора." — 2 Мойсея 40:1-8.

„І візьмеш мира та й помажиш храмену і все, що в їй, і освятиш її і всю посудину її; і буде вона святинею. І помажеш жертівника на всеспаленнє і ввесь посуд його, та й освятиш ти жертівника; і буде жертівник пресвятим. І помажеш умивальницю і під ніжок її, та й освятиш її. І приведеш Арона й сини його до входу в громадький намет та й пообливаєш їх водою. І вдягнеш Арона в шати священні та й помажеш його і освятиш його, щоб він служив мені службу священну. І сини його поведеш і повдягаєш їх у хитони. І помажеш їх, як помазав отця їх, щоб служили мені службу священну. І буде їм помазанне на вічне священьство в роди їх. І вчинив Мойсей усе, як заповідав йому Господь, так і вчинив він. І в первий місяць, другого року в первий день місяця поставлено храмену."—2 Мойсея 40:9-17.

Посвячення намету і всього, що було в нім, і знаряд який був уживаний в службі його, означувало, що всі служащі в наметі були там після розпорядження Єгови, і що вони були там офіціяльно назначені служити і сповняти їх назначені задачі. Кождий мусів сповняти свою назначену задачу точно в тій ціли, щоб зробити образ розвою Божого пляну.

Опис

Намет меньше більше можна описати так: Форма його була неначе хата, збудований з дощок кінця котрих були запущені в срібні

гнізда, а тоді прибиті і покриті золотом; а понад деревяною хатою було розпяте шатро або покривало.

Розмір намету був поданий в ліктях. Але як задовгі ті лікті були то про се Біблія виразьно не говорить, і для того істнують ріжні погляди щодо їх довжини. Одні думають, що локоть був задовгий від ліктя руки до кінця найменьшого пальця; знов инші думають, що лікоть великої пірамиди був уживаний при будованню намету. Та коли взяти під розвагу ріжні свідоцтва, то здається, що будівля була пятнайцять стопнів широка, пятнайцять висока і сорок пять довга.

Намет був поділений на дві кімнаті між котрими висіла груба завіса або заслона. Перша кімната при вході називалася „святая" і була трицять стопнів довга, пятнацять широка і пятнацять висока. Друга кімната з західного кінця називалася „святая святих", і була пятнацять стопнів широка, пятнацять стопнів довга, і пятнайцять стопнів висока. Завіса, що розділювала святая і святая-святих, висіла на чотирох стовпах з акаційного дерева, що були покриті чистим золотом. Завіса була зроблена з блавату і пурпуру і кармазину та й із нитяної тканині майстерно ткана з херувимами. — 2 Мойсея 26:31,32.

Вхід до святая називався двері намету. Сі двері були зроблені з блавату і пурпуру і кармазину і нитяного полотна, мережаної роботи. Сі двері висіли на пятьох стовпах з акаційного дерева, покриті золотом. — 2 Мойсея 26:36.

Апостол Павло описує про ріжні річи в на-

меті як слідує: „Споруджено бо перву скиню, а в ній світильник і стіл і предложенне хлібів, котра зветься: Святая. За другою ж завісою скиня, що звана: Святая Святих; мала вона золоту кадильницю і ковчег завіта, окований усюди золотом, а в ньому посудина золота з манною, і жезло Аранове зацвівше, і скрижалі завіта. А над ним херувими слави, отінюючі ублагальню. Про се не слід нині говорити порізно." (Жидів 9:2-5; 2 Мойсея 40:19-29.

Намет був місцем стрітення між Богом а Ізраїльтянами. Божа присутність була представлена через надприродне світло котре появилося в „святая-святих" між херувимами. Иншого світла в святая-святих не було. У святая або в першій кімнаті був золотий світильник, що все горів і окрім сього більше світла не було. Грубе полотно або шатро, що накривало намет, не впускало світла з надвору.

Навкола намету було подвіря або двір. Сей двір був сімдесять-пять стопнів широкий сто пядесять довгий, і був він обгороджений завісою, що висіла на срібних кілках і на деревяних стовпах, котрі то стовпці були запущені в мідянні підніжки. Сі стовпи були припняті шнурами до гачків в землі. Намет також був в такий самий спосіб припнятий. Самий двір не був частю намету. Він лежав навкола намету і був вживаний підчас служення. Вхід до дверей знаходився на схід і називався ворота. Ті ворота були зроблені з блавату і пурпуру і кармазину і з нитяного полотна мережаної роботи. — 2 Мойсея 27:9-18.

На дворі перед дверима громадського наме-

ту був уміщений жертівник на котрім палилися жертви. Коло жертівника були ріжні знаряди, як н.п., посудини на вогонь, гаки на мясо і інші потрібні річи. Жертівник був зроблений з дерева і покритий мідею і тому був названий мідяним жертівником.

Між мідяним жертівником а дверима суборного намету стояла умивальня. (2 Мойсея 40: 5-7,29,39) Ся умивальня була зроблена також з міди у котру наливалося води для Мойсея, Арона і його синів у котрій вони умивали свої руки і ноги. — 2 Мойсея 40:31-33.

У св. Письмі часто можна найти такий вираз: „Перед дверима громадського намету." Писання ясно показує, що „двері" відносяться до входу на двір. Двір в очах Жидів не був дуже важний, тому що вони мали вхід до нього всякого часу окрім в день примирення. (3 Мойсея 1:3; 12:6; 4 Мойсея 6:13-18) Вони головно інтересувалися наметом, тому що то було місцем стрітення між Богом Єговою а ними.

Коли св. Письмо згадує про Ізраїльский нарід котрий збирався разом „перед дверима громадського намету" то мабуть воно відноситься до зібраного народу перед тою святою будівлею, а не до їх розкиненого табору у котрім вони звичайно замешкували. Здається, що в такім случаю ворота або вхід до двора були цілковито отворені, так що ціла будівля або намет був відкритий перед очима представителів, що стояли перед входом.

Вся загороджена площа, включаючи і ту на котрій стояв намет, називалась святим місцем,

а головно підчас церемонії в день примирення.

Ізраїльтяни замешкували навкола намету у звичайнім порядку, після розпорядження Єгови. „І рече Господь Мойсейові й Аронові: Кождий із синів Ізраїлевих отабориться під прапором своїм, під знамя батьківського дому свого. Навпроти соборного намету, навкруги його стануть табором." — 4 Мойсея 2:1,2.

Табор покоління Юдиного знаходився на східнім боці, звернений проти сходу сонця. Дивлячись до табору, на правім боці Юди знаходився табор покоління Іссахарового, а на лівім табор покоління Завулонового. На північ намету знаходився табор Дана, Асира і Нефталія; на захід був табор Венямина Ефраїма і Манассія; а на полудень був табор Ребума, Ґада і Симеона.

Родина з покоління Ливиїного була поміщена близько намету. Знову родина Герсоніїв розтаборилась на захід від наметного двора; на північ були отаборені Мерарії; а на полудень були отаборені родини Кагата. Мойсей і Арон були синами Кегати; і вони були отаборені зараз на схід коло наметного входу, тому що вони були відділені від їх братів задля їх спеціяльного помазання виконувати роботу жертви, головно в день примирення, що становило жертву за гріх. — 4 Мойсея 3:23-28.

Єгова приказав Мойсейові вибрати священників, помазати їх і уповажнити їх до служби в наметі. Священник є то офіціяльний слуга Бога Єгови. В людській орґанізації самі люди вибирають собі священників, або і самі священники назначують себе, а опісля вживають ту

власть для торговельної цілі. Дуже часто навіть Ізраїльскі священники вироджувалися на таких самолюбних священників. Але се не була ціль Єгови. Жадний чоловік не має права надавати собі власти і чести. (Жидів 5:4) Священник, котрий був занятий в службі в наметі, був слугою Бога Єгови. Він сповняв приписані йому задачі Господом. Божий закон приписував, що він мусів бути вибраний з покоління Левієного. Арон був першим і найвисшим священником, а його сини були підсвященниками.

„І приведеш Арона і сини його до входу в громадський намет та й пообливаєш їх водою. І вдягнеш Арона в шати священні та й помажеш його і освятиш його, щоб він служив мені службу священну. І сини його приведеш і повдягаєш їх у хитони. І помажеш їх, як помазав отця їх, щоб служили мені службу священну. І буде їм помазанне на вічне священьство в роди їх." 2 Мойсея 40:12-15.

Помазанне священників, і їх одежи, котрі вони носили на собі, символічно представляли, що вони є назначеними слугами Єгови. Вибір таких священників відбувався формально і ввесь нарід збирався перед двері намету на таку оказію; а тоді Мойсей повідомляв нарід о тім, що Господь приказав йому робити відносно установлення священників. (3 Мойсея 8: 2-5) Опісля Мойсей робив церемонію посвячення і установлення священьства так як про се описує у восьмій голові в третій книзі Мойсея.

В сій церемонії треба звернути увагу на важну точку, що підчас помазання, олій був зі-

лятий лише на голову Арона а не на його синів. Се показує, що Арон був головою або первосвященником, а його сини були лише підсвященниками. Разом вони представляли або були прообразом нового сотворіння, Голови і тіла, підчас їх розвою тут на землі. Сі священники не лише були помазані служити Богу Єгові яко уповажнені урядові слуги; але їх служба, котру вони сповняли в посвяченню і в установленню священьства, представляла, що ті, кого вони представляли, мусять увійти в угоду з Єговою, що значить цілковито і безуслівно посвятитися Богу на службу і бути послушними Його приказам.

При будованню намету, і при установленню священника і жертви, було богато образів і пояснень; але той образ, про котрий тепер головно розбираємо, відбувався в день примирення.

День Примирення.

Єгова дав приказ, що кождого року семого місяця десятий день мав бути днем примирення. „У той бо день покутувати ме священник за вас, щоб очистити вас; будете чисті перед Господом од усіх провин ваших." (3 Мойсея 16:30) В той день священник, що був помазаний і посвящений сповняти службу священичу, мусів бути одягнений в ліняну одежу. Сю одежу можна назвати одежою для жертви.

Без ріжниці яку службу сповняли підсвященники, то однак Єгова виразно зазначив, що лише первосвященник мав вступ до святая святих в день примирення. Але навіть і перво-

священник не міг увійти до святая святих в той день лише після приписаного права. Єслиби Він не був поступив після закону, то він мав бути покараний смертю. (3 Мойсея 16:2) Сей строгий Божий наказ сповняти точно Його прикази означував, що дуже важний образ мав бути зроблений. Єгова приказав поучити Арона, первосвященника, яке діло він мав виконувати у сім важнім случаю. — 3 Мойсея 16:3-5.

Образ

Будучи послушним Божим приказам, священник зачав робити той чудовий образ будучих подій. Коли він стояв на дворі, до нього приведено молодого тельця на жертву за гріх, і барана на жертву всепалення, і ще инших два козли на жертву. Тоді священник вбивав тельця на жертву за гріх дому свого. Кров тельця була виллята в посудину, що була призначена на сю ціль. Тоді священник брав кадило повне любих пахощів. І взявши кров і і кадило з огнем і пахощі лишає двір і йде до святая святих.

В сім образі первосвященник не мав причини затримуватися у святая, ані нема згадано, щоб він там щось робив; бо у святая палили кадило лише при ранішних і вечірних офірах, а не підчас приносу жертви в день примирення. Тоді священник йшов під завісу, що вела до святая святих. Там він клав пахощі на вогонь з чого повставала хмара диму і ставала над віком ублагальні. За не точне сповненне сього приказу священник мав бути покараний смертю. Тоді він брав кров з тельця і кро-

пив своїм пальцем віко ублагальні на схід, і перед віком ублагальні сім раз. А тоді перво-священник вертався на двір.

Що Представляло

Повисші образи представляли будучі благословеньства, а були вони виповнені з послушеньства до приказів Єгови. (Жидів 10:1) Коли прийде Божий час, тоді ті всі прообрази сповняться і настане дійсність.

Всі Ізраїльтяни разом становили табор. Зробивши угоду з Єговою, вони знайшлися під законом, шукаючи дороги до життя, яку обіцював той закон. Але задля гріху, вони часто ломали угоду, і тому в день примирення священник приносив жертву за їх гріхи, щоб через се вони знову могли відновити свою угоду. Коли вони були зібрані перед дверима соборного намету, тоді вони представляли усіх людей на землі, що будуть шукати дороги повернути назад до Бога і до життя, котра то дорога мусить бути отворена через жертву зроблену за гріх. Поза табором знаходились усі, що противилися Богу, і представляли світ, котрий становить дияволську орґанізацію.

Ізраїльский день примирення тривав двайцять чотири годині кождого року, в котрім то дні священник приносив жертву за гріхи і представляв її в святая святих. Сей день представляв більший період часу, а іменно: Християнську еру або період жертви, у котрім більша жертва за гріхи буде дана і представлена в самім небі.

В день примирення лише священники мали

вступ на подвіря. Двір був святим місцем і тому представляв примирений стан з Богом, котрим будуть тішитися декотрі одиниці підчас періоду жертви. Він представляв також стан оправдання, що значить мати мир з Богом. На дворі приносилися жертви звірят, що представляли більшу жертву на землі.

Намет представляв духові або небесні річи. Все, що відбувалось в нім, було невидимим для всіх тих, що знаходилися на дворі; бо лише один первосвященник мав вступ в день примирення. Все, що сталося в день примирення, представляло як в небі буде приготовлятися дорога до життя для людей.

Священник, будучи офіціяльним слугою Бога, представляв більшого Священника і офіціяльного Слугу Божого, а іменно, Христа або Помазанника Божого. Робота або служба, яку виконував Арон первосвященник в день примирення, представляла більшу і красшу роботу, котру виконає Первосвященник Христос підчас періоду Християнської доби.

Бичок, котрий був вибраний на жертву, був без скази і представляв більшу жертву, котра мусіла бути совершенна. Пролята кров тельця на подвірю представляла проляту кров-життя більшої і лучшої жертви а іменно, життя совершенного чоловіка, котре він дасть в жертву яко викуп за людей. Знов кров тельця, пролята на подвірю, представляла кров совершенного чоловіка проляту на землі. Се, що первосвященник заніс кров тельця до святая святих, представляло більшого Священника, котрий представив в небі жертву совершенного люд-

ського життя яко викуп і жертву за гріхи людські.

Дійсність

Закон вимагав життя, і тому совершенне людське життя, мусілося пожертвувати, щоби набути ціну викупу за то совершенне життя, котре стратив Адам через непослушеньство. Отже коли Ісус дожив трицять років віку, тоді Він не лише був совершенним чоловіком але і повнолітним. Тоді Він вповні посвятився Богу, що значило, що Він увійшов в угоду з Єговою чинити Його волю. (Псальма 40:8; Жидів 10: 7) Бог приняв Його посвячення, і сплодив Його до Божої природи і помазав Його духом своїм. (Маттея 3:16,17) Тоді Він стався Первосвященником після почину Мелхизедека, і був назначений виконувати службу для Єгови. — Жидів 7:1-17.

Арон не був типом Христа, тому що Христос був Священником висшого чину чим Арон; але Арон представляв Христа і Його роботу підчас християнської доби. Будучи всегда в мирі і в гармонії з Богом підчас Його місії на землі, Ісус також був представлений обставинами двора. Яко совершенний чоловік Ісус був представлений через тельця, а яко Священник Він був представлений через Арона. Свою місію Ісус виконував на землі яко Священник по почину Мелхизедека. В день примирення ціна викупу була представлена через забитте тельця на дворі. Ісус сповнив дійсність сього образу коли умер на хресті.

Ціна викупу, що була приготовлена на землі, мусіла бути представлена в небі. Коли Ісус

воскрес із мертвих до Божої природи і вознісся на небо, тоді Він представив Єгові вартість ціни викупу яко жертву за гріх. Се діло було представлене в образі через Аронове кропленнє кровею віко ублагальні у святая святих. Робота, яку Арон робив в жертвованню тельця і в кропленню його кровею в святая святих, була вдійсности сповнена через Ісуса від часу Його посвячення в Йордані аж до вознесення на небо і явлення перед присутностю Бога.

Беручи під розвагу викуп і жертву за гріх, як се було показано в день примирення, ми бачимо, що святая або перша часть намету, є нарочно полишена, а се тому, що вона не мала нічого спільного з днем примирення. В день примирення пахощі були палені в святая-святих в кадильниці, котру мав з собою первосвященник, але в святая пахощі були палені на золотім жертівнику підчас ранної і вечірної служби. — 2 Мойсея 30:1-8.

Козел в Образі

По кропленню кровею з тельця в святая святих, Арон первосвященник, вертав назад на двір; і тоді зачинався другий образ. „І візьме обох козлів і поставить їх перед Господом до входу в громадський намет. І кине Арон жереб про обох козлів; один жереб про Господа, а один а жереб на відпущенне. І приведе козла, що на його випав жереб про Господа, і принесе його як жертву за гріх. І заколе козла про жертву за гріх, що буде за людей, і внесе кров його за завісу, і чинити ме з кровю його так само, як чинив з кровю би-

чка, і бризне на віко нею і перед віком." (3 Мойсея 16:7-9,15) В сім прообразі бачимо лише Господнього козла, а про відпущального козла є пояснено в иншім місці. Ціль дня примирення була, щоби зробити прообраз викупу і жертви за гріх.

Що Представляло

Господень козел в сім образі представляв помазанників Божих, себто ту клясу, що підчас християнської доби сталася членами тіла Христового. Ту саму клясу представляли сини Аронові, яко підсвященники. На синів Аронових не був зілятий олій помазання; але лише на Аронову голову, котра текла по його одежі. Се представляло, що підсвященники отримають помазання через їх Голову, Ісуса Христа. — Псальма 133.

Заколенне Господнього козла і кропленне його кровею в святая святих представляло, що кляса котра буде становити членів тіла Христового, є частю великої жертви Ісуса Христа. Се також представляло, що при кінци періоду який був представлений через день примирення, Господь знову представить свою кров в офіру за гріх, в чім також буде брати участь і Його церква, тому що вона є частю Христа.

Дійсність

Підчас Християнської доби, що була представлена через Ізраїльський день примирення, як чоловіки так і жінки посвячували себе чинити волю Божу. Се вони робили задля їх віри в Бога і в кров Його Сина, Ісуса Христа,

яко їх викупну ціну. Єгова принимає їх посвяченнє і для того вони є в мирі з Богом або в стані оправдання, як було показано в образі через козла.

Се оправданнє дає їм право до життя яко людські істоти. Але то життя Єгова принимає яко часть жертви Його возлюбленого Сина, Ісуса Христа. Будучи зачаті св. духом, такі одиниці стають членами тіла Христового; і тоді вони є принесені в жертву через Найвисшого Священника яко часть Його власної жертви. Коли жертва членів Його тіла скіньчиться, тоді Ісус Христос Найвисший Священник, знову представить вартість своєї жертви в небі за ввесь рід людський.

Кров бичка була пожертвована за Арона і його дім. (3 Мойсея 16:11) Се означувало, що по своїм вознесенню Ісус Христос представив жертву своєї крови на користь тих котрі є сплоджені до божественної природи під час ери Християньської. Кров козла була жертвована за всіх людей взагалі. (3 Мойсея 16: 15) При кінци періоду жертви, котрий був представлений через день примирення, кров Ісуса Христа буде представлена в небі задля добра всіх людей. Отже з відси бачимо, що в день примирення викуп був представлений на дворі, а жертва за гріх у святая-святих.

Намет був частю угоди через закон, котрий був установлений при горі Синай. „Мала ж і перва скиня установи служби, і святиню людську. Споруджено бо перву скиню, а в ній світильник і стіл і предложенне хлібів, котра зветь ся: Святая. За другою ж завісою скиня,

що звана: Святая Святих; мала вона золоту кадильницю і ковчег завіта, окований усюди золотом, а в ньому посудина золота з манною, і жезло Аронове зацьвівше, і скрижалі завіта, а над ним херумими слави отінюючі ублагальню. Про се не слід нині говорити порізно. Як же се так устроєно, то в першу скиню завсігди входили священники, правлячи служби." — Жидів 9:1-6.

Із сих слів бачимо, що священник кождого дня йшов до святая виконувати певну службу Божу. Ся служба відбувалася в вечір і рано кождого дня і немала нічого спільного з жертвами в день примирення. — 4 Мойсея 28:3,4.

Святая святих, або друга кімната в наметі, була місцем для кроплення кровею з звірят в день примирення. Се представляло велику жертву нашого Господа, що була представлена в самім небі. Коли Ісус Христос був на землі, Він положив своє совершенне життя в жертву і по Його вознесенню на небо, Він представив сю жертву яко офіру за гріх. Про се є написано так:

„У другу ж раз у рік сам архиєрей, не без крові, котру приносить за себе і за людські провини. Сим ясує Дух святий, що дорога у святиню ще не явилась, доки перва скиня стоїть. Котра єсть образ часу настоящого, в котрому приноситься і дари і жертви, що не можуть звершити по совісті того, хто служить, а були тілько в їжах і напитках, та у всяких обливанях і установах тіла, накинуті аж до часу направи. Христос же, прийшовши яко Архиєрей грядущих благ, із більшою і звер-

шенніщою скинею, нерукотвореною, се єсть не такого будування." — Жидів 9:7-11.

Дальше Апостол пояснює, що кров звірят пожертвованих в день примирення, представляла кров Христа яко викуп за чоловіка. „Ані козлиною кровю, ні телячою, а своєю, увійшов раз у святиню, знайшовши вічне відкупленнє. Бо коли кров волова та козина і попіл з яловиці, окроплюючи осквернених, освячує на тілесну чистоту; то скілько більше кров Христа, що Духом вічнім приніс себе непорочного Богу, очистив совість вашу від мертвих діл, щоб служити Богу живому." — Жидів 9:12-14.

Кров звірят була пролята коло гори Синай і представляла викуп і жертву за гріх, і була підставою угоди через Закон. Так само і кров Ісуса Христа сталась викупною ціною і жертвою за гріх за для добра всіх людей, і є підставою для зроблення і установлення нової угоди через закон. (Жидів 9:15-21) Дальше Апостол виразно пояснює, що кров Ісуса Христа є конечностю для спасення:

„А мало не все кровю очищається по закону, і без проляття крови не буває оставлення (гріхів). Оце ж треба було, щоб образи небесного сим очищались, саме ж небесне луччими жертвами ніж сі. Не в рукотворенну бо святиною ввійшов Христос, зроблену взором правдивої, а в саме небо, щоб нині являтись лицю Божому за нас, ані щоб много раз приносити себе, яко ж архиєрей входить у святиню по всі роки з чужою кровю; (а то б треба було Йому много раз страдати від настання світу) а ни-

ні раз у конці віків явив ся на зніве чення гріха жертвою своєю." — Жидів 9:22-26.

Повисші наведені арґументи святого Письма доказують, що кров Ісуса Христа є великою ціною викупу людей, і що представленнє тої крови в небі становить офіру за гріх цілого роду людського.

Бачучи се, многім людям насувається питання: Чому, помимо всіх тих доказів і арґументів св. Письма, які показують безпечну вартість пролятої крови Ісуса Христа, є многі одиниці, що називають себе священниками і проповідниками євангелії, рівночасно заперечують вартість пролятої крови Господа нашого Ісуса Христа? Відповідь на се питання Господь предсказав і велів своїм свідкам записати її. „Були ж і лжепророки між людьми, як і між вами будуть лжеучителі, котрі введуть єресь погибелі, і відцуравшись викупившого їх Владики, приведуть на себе скору погибель. Повлазили бо деякі люде, давно призначені на сей суд, безбожні благодать Бога нашого обертають на розпусту, і самого Владику Бога і Господа нашого Ісуса Христа одрікаються." — 2 Петра 2:1; Юди 4.

Чи дадуться люди отуманювати дальше сим фальшивим учителям котрі є зарозуміли в собі і вдають перед людьми за проповідників євангелії? і чи звернуться люди до ясного Слова Божого, на котре прийшов тепер час розуміти? Нехай кождий читач відповість самий собі.

Повисші наведені місця св. Письма показують, що совершенна жертва нашого Господа була показана в прообразі і була сповнена

Ним. Дальше там є показано, що Його пролята кров на Голгофті сталась ціною викупу; що вона була представлена в самім небі яко офіра за гріх; і що через се Господь Бог отворив дорогу до життя для людей, і до висшого життя для нового сотворіння.

ГОЛОВА 8

Нове Сотворіннє

ЄГОВА закінчив свою роботу творення шестого дня. „І докіньчив Бог шестого дня діло своє . . . і відпочив на семий день від усього діла, що сотворив." (1 Мойсея 2:2,3) Безсумніву сі слова відносяться до творення Єговою річей відносно самої землі. Бог ніколи не є безчинним. Довго по сотворенню чоловіка Ісус сказав: „Отець мій і досі робить і я роблю." — Йоана 5:17.

Чоловік був вершком Божого діла між усіма сотвореними річами на землі. Всі бо діла Божі є совершенні. (5 Мойсея 32:4) Довго по сотворенню чоловіка Ісус прийшов на землю; тому насувається питання: Чи і Він був творивом Єгови на землі? Відповідаємо: Ні, Він був другим совершенним чоловіком на землі, але Він не був сотворений так як Адам. Його життя і право до життя було перенесене з неба на землю. Він був зачатий в утробі Марії силою Єгови так як про се пророки пророкували, що Він народиться з невинної дівиці. (Ісаії 7:14) Він не був сотвореним, але Він був одиноким сплодженим Сином Божим. (Йоана 3:16) Св. Письмо з часта споминає о Нім, яко единороднім Сині Божім.

Многі люди мильно думають, що Бог є відвічальний за народженнє кождої дитини на

світ. Бог дав Адамові силу і власть передавати своїм потомкам життя; але коли він согрішив то право до життя відобрано від нього і тому він не міг передати права до життя, хотяй він передав життя своїм дітям до ограничиного степеня. Ісус народився в такий спосіб як і инші діти; лише що Він народився совершенним, тому що Його життя походило прямо від Бога Єгови. „Первий чоловік із землі земний; другий чоловік Господь із неба." — 1 Коринтян 15:47.

Позаяк усі люди походять від Адама і були початі і народилися по сім, як Адам согрішив, тому всі є грішниками. Авраам, Ісаак, і Яков і всі инші люди були рівнож упавші. Ісус був одиноким виїмком сього правила. Він був совершенним, тому що Він не був зачатий силою чоловіка, як про се повисше згадано. Отже з сього бачимо ясно, що по сотворенню Адама, Єгова відпочив від творення річей на землі.

Підчас жертвования Ісаака на горі Бог так сказав до Авраама: „І благословляться в потомстві твойому всі народи землі." (1 Мойсея 22:18) Вічно триваючі благословеньства для чоловіка включають в собі нагоду отримати вічне життя. Син Авраамів був несовершенним чоловіком, отже з відси бачимо, що обіцяні благословеньства не могли прийти через нього. Сей факт, що Ісаак умер і що благословеньства не прийшли за його життя, є доказом, що він не був тим насіннєм, але що він лише був прообразом дійсного насіння. „І писанне знаючи наперед, що Бог вірою оправдує по-

ган, благовістило Авраамові: що в тобі благословляться всі народи. Авраамові ж виречені обітування і насінню його. Не сказано: І насінням, яко про многі, а яко про одно: І насінню твоєму, що єсть Христос." — Галат 3:8,16.

Через многі століття то обіцянне насінне, через котре мало прийти благословеньство для всіх поколінь землі, було закрите в тайні. Бог так призначив. Та тайна доперва була відкрита в день зілляття св. духа тим, котрі посвятилися і вірно служили Господу Богу. (Колосян 1:26; Ефесян 3:4,9) Се насіннє обітниці, що було тайною Божою, є нове сотворіннє, котре є знарядом Єгови для благословення усіх людей, так як Він се обіцяв.

Нове сотворіннє є Христос. Христос є то зложене тіло, котре складається з многих членів, Головою котрого є Ісус, возлюблений Син Божий. Сі, що є взяті з між людей, є оправдані, зачаті і помазані духом Єгови, і єсли будуть вірними аж до смерти, будуть членами тіла Христового, (Ефесян 1:22,23) „І Він голова тілу і церкві, Він початок, первородень з мертвих, щоб у всьому Йому передувати. Бо зволив (Отець), щоб у Ньому вселилась уся повня." — Колосян 1:18,19.

Нове сотворіннє, коли жиє на землі, є дійсностю, а не уявою, або тілько рахованою річею. Воно не складається з Християнів з імена, але з тих, що є приняті до Божої родини через Христа. „Тимже, коли хто в Христі, той нове сотворіннє; старе минуло; ось стало все нове." — 2 Коринтян 5:17.

Людське тіло, голова і члени, служать яко ілю-

страція єдности Христа. „Яко бо тіло одно, а членів богато, всі члени одного тіла, хоч богато їх, так і Христос. Бо тіло не єсть один член, а многі." (1 Коринтян 12:12,14) Отже Христос і нове сотворінне є одно і то саме.

Христос значить Помазанник Божий. Вилляття олію на голову Арона символічно представляло, що помазаний був відділений на службу Господа Бога і мав служити Йому в священничім стані, на що він був покликаний. Се представляло помазання Ісуса Христа. Бог є той, що помазує; отже Ісус Христос є Помазанник Божий, назначений, помазаний і установлений на Перво-Священника для служення. (1 Коринтян 12:13; Ефесян 1:17) „Про Сина ж: Престол Твій, Боже, по віки вічний, палиця правоти — палиця царювання Твого. Полюбив єси правду, і зненавидів беззаконнє; за се помазав тебе, Боже, Бог твій єлеєм радости більш спільників Твоїх." — Жидів 1:8,9; Псальма 45:6,7.

Христос є „обіцяне насіннє", або „насіннє Авраама", через котре спливуть благословенъства на землю для людей. (Галат 3:27-29; 4:28; Жидів 6:17; 2 Петра 3:13) Отже, єсли Авраамове насіннє після обітниці є Христос, тоді можна ясно бачити, що Бог не міг післати благословенъства людям аж поки Він вибере, розвине, і докінчить то „насіннє", що є Боже нове сотворінне.

Духовеньство ріжних віроісповідань навчало людей, що одиноке місце для спасення є небо; що ніхто не може спастися хиба що він перше прилучиться до котрої будь з їх церковної сис-

темн, і тоді, коли умре, піде до неба. За такий зводничий плян є відвічальний сатана і духовеньство, котре попирало його науку. Його ціль була відвернути людей від Бога і засліпити їх уми, щоб вони не могли зрозуміти Божого пляну для спасення і благословення. Аж до сього часу сатана був успішний в заслiплюванню людства; але прийшов час зміни, і Бог допоможе людям пізнати правду.

Здається, ясним є, що прийшов час у котрім люди можуть зрозуміти, що тайна Божа є Христос, „обіцяне насіннє", через котре мусять прийти благословеньства для людей. Христос є дорога, назначена Богом для чоловіка до вічного життя. Инакше сказати, життя є дарунок від Бога через Ісуса Христа. (Йоана 14:6; Римлян 5:18; 6:23) Люди мусять мати знання бодай трохи о правді, нім вони зможуть приняти той щедрий дарунок. Тому прийшов час у котрім Бог приведе усіх людей до пізнання правди. Люди повинні тепер набирати відваги і студіювати Божий плян з тою надією, щоби пізнати дорогу до вічного життя і щастя. Ся правда є тепер ясна не тому що люди нині є мудрійші від колисьних, але тому що прийшов властивий час Єгови. — 1 Тимотея 2:3-6.

Голова

Совершенний чоловік Ісус посвятив себе Богу, що значить, що Він зробив контракт чинити волю Божу. Він сказав: „Ось йду чинити волю твою мій Боже." (Псальма 40:7,8; Жидів 10:7) Сю угоду Він зробив в Йордані, коли Йоан Хреститель занурив його у воду. Його

хрещенє було образом, котрий показував, що Він умре яко чоловік, щоби Йому статися Відкупителем людей. (Римлян 6:3,4) Від часу свого народження аж до посвячення Він був нічим иншим лише совершенною людською істотою.

Підчас Його хрещення Він був сплоджений Єговою до Божої природи. Тоді Бог помазав Його своїм духом. (Маттея 3:13-17) Від того часу Він був названий Ісусом Христом, Помазанником Божим. „Ісуса з Назарета ... помазав Його Бог духом святим і силою." (Дїян. ап. 10:38) В тім часі зачалося нове сотворінне; і від тоді Ісус Христос був назначений головою над членами нового сотворіння, що є Його тіло. (Колосян 1:18) Бог Єгова помазав Його на те, щоб Він виконав певну визначену роботу. (Ісаії 61:1,2) По сім, як Ісус був помазаний, Він зрозумів своє відношенне до Єгови і яку роботу Він мав до виконання. — Луки 4: 16-21.

Підчас Його хрещення і помазання Ісус був назначений також на Перво-Священника Бога Єгови котрого представляв Мелхизедек. (Жидів 5:3-6; Псальма 1104:4) Яко чоловік, Він вийшов з покоління Юдиного з котрого покоління не виходили священники. Но яко нове сотворіннє, Він був священником по чину Мелхизедека. (Жидів 7:1-22) Він положив на жертву своє чоловічество, щоби набути ціну викупу.

Ісус Христос умер на хресті і дав себе яко викуп за всіх людей. (1Тимотея 2:5,6; Жидів 2:9) Він умер по тілу, но воскрес із мер-

твих духом. (1 Петра 3:18) Його першого Бог воскресив із мертвих. (1 Коринтян 15:1-20) Він наслідив безсмертність так як Бог обіцяв; і хотяй був мертвий, яко чоловік, то тепер жиє по вічні віки. — Йоана 5:26; Одкриття 1:18.

Тому що Ісус Христос був Божим помазаним Священником виконувати службу назначену Йому, Він сказав: „Не можу я роботи від себе нічого: як чую, суджу; суд мій праведний; бо не шукаю волі моеї, а волі пославшого мене Отця." (Йоана 5:30) Від того часу, як Він був помазаний, ввесь суд і виповненнє Божого пляну, відносно людського спасення, були передані Йому. (Йоана 5:22) Коли Він сказав: „Не можу я робити від себе нічого", то се не значило, що Він був присилуваний Єговою бути послушним; але під сим Він розумів, що Він був так цілковито відданий Отцю, що Він нічого не міг робити, що не було в повній гармонії з волею Отця.

Коли Божий Перво-священник по чину Мелхизедека, Ісус Христос, воскрес із мертвих і вознісся на небо, там Він явився перед лицем Єгови і представив ціну жертви свого человічества яко офіру за гріх. (Жидів 9: 24-26.) Єгова приняв Його жертву і показав се через огненні язики, котрі появилися над головами Його учеників в день пятидесятниці. (Діяння Апостолів 2:1-4) Ось так Бог Єгова отворив дорогу до життя і безсмертности через свого возлюбленого Сина Ісуса Христа. — 2 Тимотея 1:10.

Отже св. Письмо показує нам, що Льоґос, Ісус, і Христос Ісус є одна і та сама особа; що Він не вмер коли мав прийти з неба на землю, але Його життя було перенесене, про що свідчать Його слова: „Перш ніж Авраамові бути, Я був" (Йоана 8:58) Сі слова показують нам, що Він істнував без перерви. Вмерти значить перестати істнувати. Але слова Ісусові мусимо розуміти, що від Його сотворення аж до хвилі коли Він висказував сі слова, Він істнував і мав право до істнования. Він вмер на хресті як чоловік і яко чоловік мусить позістати мертвим, тому що своє право до людського життя, Він дав за життя світа. Се можна доказати Його словами: „Маю власть положити її, (життя) і маю власть знов приняти її. Сю заповідь приняв я від Отця мого." — Його 10:18; 6:51.

Члени Його Тіла

Самий Ісус Христос був достаточним виконати плян Єгови. Самий Він зложив ціну викупу. Однак уподобалось Богу Єгові з Його безмірної доброти і любови вибрати инших членів Його тіла, котрі мають становити часть Христа. Чинячи се, Він не вибрав ангелів, але вибрав людей котрі посідали таку віру яку мав Авраам. (Жидів 2:16,17) Бог тепер одвідує поган, щоб із між них вибрати нарід для свого імя. (Діянія Ап. 15:14) Сих Бог також принимає задля їх віри в Його Сина, Ісуса Христа. Бог не призначив одиниць, котрі малиб становити тіло Христове; але Він призначив лише число яке мається вибрати з

між людей, котрі будуть становити то тіло. Про се написано так:

„Благословен Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що благословив нас усяким благословеннєм духовним на небесах у Христі, яко ж вибрав нас у Йому перед оснуваннєм світа, щоб бути нам святими і непорочними перед Ним у любови, наперед призначивши нас на всиновленнє собі через Христа, по благоволенню хотіння свого, на похвалу славної благодати своєї, котрою обдарував нас в своїм Улюбленім, в котрому маємо збавленнє кровю Його й оставленнє гріхів по багацтву благодати Його, котру намножив нам у всякій премудрості і розумі, обявивши нам тайну волі своєї по благоволенню своєму, котру перше постановив у собі." — Ефесян 1:3-9.

Прообраз

Ізраїльтяни були вибраним народом Божим. Однак сей нарід не становив нового сотворіння, а лише був прообразом його. Нове сотворіння є то Божий вибраний нарід для ціли. Ізраїль по тілу був живим образом, котрого Бог уживав, щоби представити дійсну річ, себто духового Ізраїля або нове сотворіння. Яків, котрого імя було змінене на Ізраїля, був початком Ізраїльского народу по тілу. Яковові потомки з ласкі Божої народилися під услівями угоди, що була зроблена коло гори Синай. Але нове сотворіння є духовий Ізраїль сплоджений і розвинений під услівями иншої угоди.

Ізраїльтяни по тілу увійшли в угоду з Єго-

вою через Мойсея, їх посередника. Принявши услівя угоди, вони зобовязалися бути послушними волі Божій. Угода зроблена коло гори Синай була їх учителем, щоб допровадити послушних з Ізраїля аж до назначеного часу, коли Бог зачне нове сотворінне, т.є., Христа. Але нарід взагалі понехав сповняти услівя угоди, і тому стратив все, що та угода обіцювала. Однак мале число з того народу приняло Христа яко їх Відкупителя і Спасителя; і з ласки Божої сталися членами нового сотворіння. — Римлян 11:5.

До Ізраїля по тілу Бог так сказав коло Синай: „Оцеж, коли будете гласу мого слухати й хранити завіт мій із вами й умову, так будете пай мій в народах, моя ж бо земля вся вселенна, і будете в мене ви царством священним, народом вибраним. Се словеса, що мусиш возглаголати синам Ізраїлевим." — 2 Мойсея 19:5,6.

До духового Ізраїля, котрого представляв Ізраїль по тілу, себто до тих, що прийшли до Христа і приняли Його за їх Спасителя, Господь Бог говорить через своїх свідків так: „Ви ж нарід вибраний, царське священьство, нарід святий, люде прибрані і для цілі." (1 Петра 2:9) Сі писання ясно доказують, що Ізраїль по тілу був прообразом Ізраїля по дусі, і що той Ізраїль по дусі є Боже нове сотворіннє.

Як Зложене

Нове сотворіннє, себто духовий Ізраїль, є зачатий і викінчений після услівєв угоди. Ісус,

Голова нового сотворіння зробив угоду в ріці Йордані з Єговою, де Він обіцяв, що буде чинити Його волю. В сій угоді були заключені услівя, що Ісус мав пожертвувати своє чоловічество. Нема жадного доказу, щоби Ісус, коли робив угоду, знав, що Він мусить умерти. По сім як Його ум був просвічений святим духом, Він перебував сорок день і сорок ночей у пустині, студіюючи Божий плян і розмовляючи з Єговою. Аж тоді Він дізнався про се, і від того часу Він свідомо і вірно старався виконати свою угоду.

Члени Його тіла мусять йти тою самою дорогою. (1 Петра 2:21) Всі, що сталися членами нового сотворіння, мусять перше зробити угоду через жертву. (Псальма 50:5) Коли ученики Ісуса увірували в Нього, що Він був Месію, і сталися Його послідувателями, сим вони згодилися чинити волю Божу. Угода є то урочиста умова робити або не робити якесь діло. Коли вони приняли Ісуса за Месію, від тої хвилі вони увійшли в угоду. Се зазначило їх посвячення. Однак вони не могли бути оправдані аж поки жертва викупу не була представлена в небі яко офіра за гріх і принята Богом. Се приняттє було показане в день пятидесятниці і тоді і там сі ученики були оправдані і сплоджені Божим духом.

Нове сотворіннє є то вибрана громада з між людей, котра є принята до родини Божої через Христа. Божий спосіб вибирання і формування сього нового сотворіння є дуже важним, а се тому, що се показує як можна статися правдивим Християнином. Сю інформацію о

вибиранню і розвою нового сотворіння подає нам Слово Боже.

Позаяк усі люди родилися в грісі і ніхто з грішників не може прийти до Бога, то питання заходить: Як грішник може статися Християнином і через се членом нового сотворіння? Писання говорить, що життя є дарунок від Бога через Ісуса Христа, нашого Господа. З сього бачимо, що конечностю для шукаючого життя є, довідатися про той дарунок і як його можна отримати. Се чоловік може пізнати лише через читанне Слова Божого, або хтось йому мусить сказати. Він мусить пізнати, що він є грішником і тому потребує помочи, і що він не може помочи самий собі. Бачучи, що поступовання людства є несправедливе, він мусить бажати справедливости. Він пізнає, що Єгова є Бог і вірить в сей факт. Се становить його віру в Бога, без чого не можна угодити Йому. (Жидів 11:6) Дальше він пізнає, що Ісус Христос є возлюблений Син Божий, котрого життя було дане в жертву яко викуп за рід людський.

Його пошана до Бога є початком мудрости. (Псальма 111:10) Се значить, що від того часу він зачинає шанувати імя Єгови і уживає своє знання в гармонії волі Божої. Від того часу він бажає пізнати чому Ісус умер і воскрес із мертвих. Через се бажання і знання Бог притягає його до Ісуса. Ся думка є в гармонії зі словами Ісуса: „Ніхто не може прийти до мене, коли Отець, пославший мене, не притягне його." (Йоана 6:44) Отже бачимо, його щире і чесне бажанне жити, і жити в гармонії

з Сотворителем, є першою конечностю, щоби статися Християнином.

Можемо зовсім розумно припускати, що Бог окружає таких одиниць обставинами котрі притягають його до Господа Ісуса. Доказ сього знаходимо в Корнилових обставинах. Він не знав нічого про плян спасеннння через Ісуса Христа, але він мав віру і пошану до Єгови. Він мав щире і дійсне бажанне бути в гармонії з Богом. Він молився до Бога і його молитви у властивім часі були згадані перед Богом. (Діяння Ап. 10:1-48) Єгова дав йому пізнати о своїй дорозі до життя, вислави апостола Петра до нього розказати йому о сім.

Отже часто буває, що коли хтось має щире і чесне бажанне пізнати Господа, тоді приходить до нього післанець і подає йому книжку, або розказує о Божім ласкавім пляні спасення. Коли він зрозуміє сю правду в чистоті серця, то він і пізнає, що чоловік мусить повернути до Бога, щоби отримати життя вічне через Христа. Про се Ісус так свідкує: „Рече йому Ісус: Я дорога й правда, й життя: ніхто не приходить до Отця, як тільки мною." — Йоана 14:6.

Досі той чоловік йшов дорогою грішників. Його ум був звернений до річей самолюбних. Але тепер, маючи бажання отримати життя, і знайшовши дорогу котра веде до вічного життя, він робить каяння. Покаятися значить змінити свої думки. Пізнавши те все і змінивши напрям свойого життя, він тепер зачинає пізнавати Божу дорогу до життя. Будучи в такім запитуючім стані, Ісус говорить до нього: „Коли

хто хоче йти слідом за мною, нехай відрічеться себе самого, й візьме хрест свій, та й йде слідом за мною." — Маттея 16:24.

Посвяченне

Послухати повисшого приказу Ісуса Христа значить посвятитися. Той, що посвячується Богу, згаджується чинити волю Його. Отже чоловік, віруючи, що він є грішником і що Ісус Христос є його Відкупителем, і що дорога назад до Бога і до життя є через Христа, він меньше більше так каже: „Я постановив чинити волю Божу." Тоді він урочисто у своїм умі і устами каже до Єгози: „Вповаючи на тебе і на Твоє Слово і віруючи в дорогоцінну кров Христа, я тепер згаджуюся чинити твою святую волю." Сим той чоловік відрікається себе і робить угоду з Богом, що він буде чинити Його волю.

Аж тепер можна сказати, що той чоловік є навернений. Бути наверненим значить змінити напрям життя. Посвячений тепер змінює свій напрям життя через полишенне самолюбних річей і згаджується йти слідами Христа. Задля його віри в Христа, Господь Ісус тепер стається його заступником і представляє його Єгові.

Оправдання

Той навернений чоловік надальше позістає несовершенним і Бог не може приняти нікого несовершенного. Однак Бог може оправдати його. Оправдати значить зробити мир з Богом. Діло оправдання можна властиво назвати судовий акт Єгови, через що Він рішає, що той чоловік є примирений з ним. Отже хто

шукає Господа і хоче бути оправданий, той мусить мати три річи: (1) Він мусить мати віру в Бога і в жертву Ісуса Христа; (2) віру в кров Ісуса, що представляє його життя, і що вона мусить бути представлена за нього; і (3) судове оправдання того чоловіка через Єгову. Той чоловік бажав життя і тому шукав дороги до нього; і аж тепер він пізнає, що тою дорогою є Ісус Христос що веде до Бога. Вірити значить мати знання сих річей і вповні сполягати на то знання, що виходить зі Слова Божого.

Авраам вірив в Бога і Його віра була почислена йому за праведність. Слідуючі слова не були записані задля Авраама „а й про нас, котрим має полічитися, віруючим в Того, хто воскресив Ісуса, Господа нашого, з мертвих, котрий був переданий за прогрішеннє наші, і воскрес на оправданнє наше." (Римлян 4:20-25) Перед Авраамом не було отвореної дороги до життя, тому що кров Ісуса Христа ще тоді не була пролята яко ціна викупу, ані не була представлена яко офіра за гріх. Мусимо памятати, що лише віра в кров Христа є підставою оправдання. Той хто вірує і посвячує себе Богу, сим він згаджується чинити Його волю, і показує свою живу віру в кров Ісуса Христа. „Бог є той, що оправдує."

А тепер завважмо писання, котрі показують нам три конечні річи до оправдання. Віра; кров Ісуса Христа; і судове оправдання Єгови. „Оправдавшись вірою, маємо мир з Богом через Господа нашого Ісуса Христа. Много ж більше тепер, бувши оправдані кровю Його, спа-

семось Ним од гніва. Хто буде винувати вибраних Божих? Бог же той, що оправдує!" — Римлян 5:1;5:9;8:33.

Кождий оправданий має право до життя, тому що всяке праведне сотворінне має право жити. Тепер той чоловік задля своєї віри і посвячення має право жити яко чоловік. Але питання заходить, чому Бог оправдує чоловіка? Чи тому, щоби помочи йому жити яко чоловік на землі? Відповідь є: Ні! Воля Божа відносно всіх оправданих підчас Християнського віку, або дня жертви, представленого через день примирення, є, щоби вони всі стались частю жертви, Ісуса Христа. Оправданнє не є для ніякої иншої причини протягом того віку. Бог принимає чоловіка і оправдує його; і се становить угоду між Богом а чоловіком через Ісуса Христа, що називається Угода через Жертву. (Псальма 50:5) Згодившися чинити волю Божу і Бог принявши сю угоду, той чоловік тепер мусить умерти яко часть жертви Ісуса Христа, що становить услівя Угоди через Жертву.

Пригадаймо собі тепер образ намету який був зроблений в день примирення, і як ті два козли були приведені на двір. Двір представляв стан оправдання. Сі два козли представляли всіх оправданих через віру в кров Ісуса Христа підчас Християнської доби. Жереб був киніний і той жереб падав на Господнього козла. Се показує, що Бог не є деспотом, але що Він перед оправданим ставить привилей сповнити Його угоду. Отже той, що сповнить свою угоду є представлений через Господнього коз-

ла, а жертвування сього козла представляло, що всі такі будуть становити часть жертви Господа Ісуса Христа.

Знову питання насувається: Що ж той чоловік жертвує? Відповідь є, він жертвує своє право до життя яко чоловік на землі. Бувши вродженим грішником, знов питання виринає: Де він взяв то право до життя? Відповідаємо: Він дістав то право через се, що був оправданий Богом. Пожертвованнє його життя було представлене в образі через заколеннє Господнього козла на дворі. А що сю жертву приносив священник, то се представляло, що Ісус Христос Первосвященник приносить в жертву оправданого чоловіка яко часть своєї власної жертви. Однак Первосвященник жертвує його, тому що він згодився чинити волю Божу підчас свого посвячення.

Поклик Нового Сотворіння

Про дарунок і покликаннє нового сотворіння є написано так: „Бо в даруваннях і покликанню Бог не кається." (Римлян 11:29) Дарунок Божий є життя вічне для всіх тих, що Він оправдує. Поклик Божий є то запрошеннє до високої позиції або вишого степення життя. Отже виходить, що посвячений чоловік мусить колись отримати духове життя або перестати жити зовсім. Се покликання, каже апостол, є незмінне і ніхто не може його відкликати. Та тут знову заходить питаннє: Що становить покликання? Чи можна сказати щоби Бог без ніякої цілі покликував йти до неба? Відповідь є, Ні! Бог ніколи нікого не кликав

до неба лише тих, що Він оправдав; а оправдує в тій ціли, щоби оправданий міг статися частю жертви Його возлюбленого Сина.

Бог призначив нове сотворінне, але яко клясу, а не одиниць, і ся класа буде становити тіло Христове. „А кого наперед призначив, тих і покликав; а кого прикликав, тих і оправдав, а кого оправдав, тих і прославив." (Римлян 8: 30) Се доказує нам, що оправдані є покликані, і що ніхто не є покликаний поки він не є оправданий, тому що Бог не покликує грішників до сеї високої позиції зі своїм Сином. До чого ж тоді оправдані є покликані? Вони є покликані небесним покликом. (Жидів 3:1) Сим покликом може лише Бог покликувати, яко ж бо написано: „Що спас нас і покликав покликом святим, не по ділам нашим, а по своїй постанові і благодаті, даній нам у Христі Ісусі перше часів вічних." — 2 Тимоттея 1:9.

Сі писання не можна розуміти, що поклик був перед тим нім світ зачався, але се значить, що Бог замірив покликати таку клясу нім світ зачався. Апостолові аргументи є, що ми є перше спасені, а потім покликані небесним покликом. Він так говорить про себе: „Павел, покликаний апостол Ісуса Христа, волею Божою, та Состан брат, яко ж свідченнє Христове утверджено в вас." (1 Коринтян 1:1,6) Всі такі є покликані небесним покликом (Ефесян 4: 1) і до одної надії воскресення Христового, що є нагорода Божого високого покликання в Христі Ісусі. — Филипян 3:11,14.

Напідставі сих текстів бачимо, що Бог покликує членів нового сотворіння котрих Він

оправдує, щоб вони могли статися частю жертви Христа. Отже виходить, що оправданнє, і то, що бере місце в тім самім часі, а іменно, сплодженнє, становить покликанне або запрошеннє членів тіла Христового. Бог оправдує сі одиниці в тій ціли, щоб опісля приняти їх яко часть жертви Христової. Отже поклик бере місце в тім самім часі, коли оправданнє і сплодженнє з духа.

Знову пригадаймо собі, що первосвященник брав Господнього козла і заколював на дворі, і тоді з його кровю йшов до святая святих і робив з нею те, що і з кровю тельця. Смерть Господнього козла представляла жертву людського життя, що є наслідком Божого оправдання. Аж тоді той оправданий стає сплоджений з духа святого яко нове сотворінне в Христі.

Сплодженне з Духа

Дехто розуміє і так научає, що нове сотворінне є насінне Боже, і посідає защіплену в собі безсмертність і що то насінне перебуває в людськім тілі аж поки забереться до неба або пекла. Ся наука не є поперта св. Письмом і тому є неправдива. Безсмертне сотворінне не може умерти. Єсли би повисше згадана наука була правдивою, тоді той, що стався новим сотворінням і опісля відрікся Бога і Христа, міг би жити помимо свого запереченяся Господа. Але св. Письмо показує, що єсли хтось є зачатий як нове сотворінне в Христі, і скоштував доброго Слова Божого і сили грядущого віку, і тоді відрікся Господа, такий умре навіки

і вже більше не буде для нього воскресення. — Жидів 6:4-6; 10:26-29.

Знову інші вчили і вчать, що сплодженнє і народженнє натурального чоловіка пояснює сплодженнє нового сотворіння в Христі; або так сказати, що нове сотворіннє є сплоджене, розвинене, і опісля родиться. Однак така наука є також мильна, тому що вона не є поперта писаннями. Єсли би така теорія була правдива, тоді нове сотворіннє не було би відвічальне підчас свого розвою аж до народження. Але противно, писання показують, що нове сотворіннє є відвічальне від самого початку. — Римлян 8:1-13.

Святе Письмо дальше учить, що нове сотворіннє є зачате і викінчене після услівєв угоди. Сплодження нового сотворіння є діло Єгови; і для того се є Його часть угоди із тими, що посвячуються. „Схотів бо, то й породив нас словом правди, щоби бути нам якимсь почином творива Його." (Якова 1:18) Се значить, що Бог бажає, щоби такий оправданий був сплоджений Словом Правди і через св. духа, що є Його невидима сила.

Про се є так написано у св. Письмі: „Яко ж усе до життя і побожности даруваннє нам Божою силою Його, через познаннє Покликавшого нас славою і честю (милостю), чим найбільші і дорогі обітниці даровані нам, щоб через них були ви спільниками Божої природи, ухиляючись від тлінного хотіння, що в світі." (2 Петра 1:3,4) Тут апостол Петро відноситься до нового сотворіння. Його аргументом є, що Бог уживає своєї божественної сили в зглядом но-

вого сотворіння і дає йому найдоросші обітниці, через котрі нове сотворінне може наслідити божественну природу, але лише на сій підставі, єслн воно сповнить свою часть угоди.

Сплодженне значить початок сотворіння і з тою надією перед ним, що колись воно побачить сповненне даної йому обітниці. До чого ж тоді нове сотворінне сплоджене? Апостол відповідає: „Благословен Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що по великій своїй милости, знов породив нас на впованнє живе воскресеннєм Ісус Христових із мертвих, до наслідця нетлінного і непорочного, що не зовяне, сховане на небесах про нас." — 1 Петра 1:3,4.

Нема ніде у св. Письмі згадано, що би нове сотворінне в Христі було якийсь плід у чоловіці, і що є період його розвою а потім народженне. Противно, посвячений стає новим сотворіннєм від тої хвилі, коли Господь Бог сплоджує його, і від тої хвилі його відвічальність зачинається. Тоді той сплоджений є в проваджений в тіло Христа і є принятий яко член Його тіла. Апостол так говорить: „Бо не приняли ви духа неволі, знов на боязнь, а приняли духа всиновлення, нимже покликуємо: Авва, Отче!" — Римлян 8:15.

Хрещенне у Христа

Коли чоловік стає новим сотворіннєм у Христі, від тоді його право до життя яко чоловіка перестає істнувати. То право до життя, яко чоловіка, тривало лишень короткий час, а іменно, від його оправдання аж до сплодженя, що стається майже у тім самім часі. Про се

апостол пише так: „Хиба не знаєте, що скільки нас у Христа Ісуса охрестились, у смерть Його охрестились?" — Римлян 6:3.

Як же се може бути правда, коли ж той сплоджений дальше жиє на землі? Життє значить істнувати і мати право до істнования; а посвячений, яко чоловік, мав право істнувати аж поки не був сплоджений з св. духа. Але коли він став сплоджений з св. духа, від тої хвилі його право до життя перестало істнувати. Коли Єгова принимає його яко часть жертви Господньої, від тоді він стає занурений або охрещений у Христа. Він є охрещений у смерть Христову, тому що він мусить умерти яко жертва з Христом, щоб він опісля міг жити з Ним. „Бо погреблись ми з Ним через хрещеннє у смерть, щоб, як Христос устав із мертвих славою Отця, так і ми в обновленню життя ходили. Коли бо ми зєднані (з Ним) подобієм смерти Його, то й (подобієм) воскресення будемо." — Римлян 6:4.5.

Чи хрещеннє у смерть Христову бере місце у тім самім часі, коли посвячений зобовязується чинити волю Божу? Відповідь є, Ні. Посвячення може прийти довший час перед оправданнєм, але чоловік не може бути принятим яко часть жертви Христової аж поки він не є сплоджений. Хрещеннє у смерть Христову бере місце підчас роблення угоди з Єговою, а іменно, в часі коли він є оправданий і сплоджений з духа святого і через се стається частю Христа. Се є ясно показано в тім, що сталося з учениками. Вони посвятилися чинити волю Божу довго перед тим, нім вони були оправ-

дані. Їх посвяченнє зачалося від того часу, коли вони приняли Ісуса за Месію і пішли слідами Його.

По певнім протязі часу Ісус сказав до них: „Чи можете ви хреститись хрещеннєм, яким я хрещусь? Кажуть йому: Зможемо. І рече до них: Ви то чашу мою пити мете, й хрещеннєм, яким я хрещусь, хрестити метесь; тільки ж, щоб вам сидіти по правиці в мене й по лівиці в мене, се не єсть моє дати, а кому приготовлено від Отця мого." (Маттея 20:22,23) Із сих слів бачимо ясно, що Він був хрещений у смерть, і що то хрещеннє зачалося від того часу, коли Він зробив угоду з Єговою і скінчилось аж тоді, коли Він умер на хресті.

Ісус, поясняючи своє хрещеннє ученикам, сказав: „Хрещеннєм же маю хреститись і як мені важко, доки се скінчиться!" (Луки 12:50) Знову слова Ісуса до Його учеників: „Ви то чашу мою пити мете, й хрещеннєм, яким я хрещусь, хрестити метесь", показують, що Його ученики в тім часі ще не були хрещені. Коли ж вони охрестилися у смерть Христову? Відповідь мусить бути: в пятидесятницю, у котрім то часі вони були оправдані і сплоджені зі св. духа. Те саме правило відноситься до тих, що охрестилися у Христа пізнійше. Їх хрещеннє у Христа взяло місце в часі коли вони були оправдані і сплоджені зі св. духа, що наступило аж по їх посвяченню.

Се заключеннє є дальше поперте через богодухновенного свідка, котрий так пише про нове сотворіннє: „Про гірне думайте, (а) не про земне. Умерли бо ви, і житте ваше поховане

з Христом у Бозі." (Колосян 3:2,3) Тут апостол арґументує, що посвячений умерає яко чоловік в часі сплодження і тоді він стається новим сотворінням а його життє є заховане Єговою в Христі Ісусі. А що хрещенне у смерть Христову є конечне щоби бути з Христом, то про се апостол ясно говорить: „Скільки бо вас у Христа хрестилось, у Христа одяглися." — Галат 3:27.

Треба завважити, що між зробленнем угоди а виконаннем угоди істнує ріжниця. Угода через жертву між посвяченим а Єговою є викінчена підчас оправдання і сплодження Єговою. Однак до сього часу ся угода не є виконана. Вона виконається аж тоді, коли нове сотворінне скінчить свою подорож і злучиться з Господом у славі. В часі, коли угода є роблена, хрещенне у смерть Христову бере місце. „Погрібшись із Ним хрещеннем, і в котрому встали вірою в силу Бога, котрий воскресив Його з мертвих." — Колосян 2:12.

Угода через жертву є вповні зроблена коли чоловік є сплоджений яко нове сотворінне в Христі. По сім нове сотворінне мусить виконати свою часть угоди. Бог є справедливий і дотримує свою часть угоди; і єсли нове сотворінне є вірне до своєї части, тоді ся угода буде виконана.

Нове сотворінне в Христі є помазане св. духом. Помазати значить назначити когось до власти або служби для Бога, котрий має бути Його представителем. Арон був помазаний служити Богу яко священник. (2 Мойсея 40: 13) Він був урядово назначений на то місце.

Помазанне Арона представляло помазанне Ісуса Христа. Ісус Христос був помазаний на Голову нового сотворіння. (Колосян 1:18,19. Йоана 1:32) Бог помазав Ісуса Назорея святим духом і силою по над товаришів Його, і сим урядово назначив Його на Первосвященника. — Жидів 1:9;Діянія Ап. 10:38.

Всі члени Його тіла отримають помазання св. духа, але не в такий самий спосіб як отримав Ісус. Образ сього є показаний в помазанню Арона. На голову Арона був зілятий дорогоцінний олій, котрий спливав по його бороді і спадав на поли його одежі. (Псальма 133: 2) Сини Аронові мали на своїх головах капелюхи, і не були помазані впрост так як Арон, але були раховані яко часть священника, тому що вони були під Ароном. Арон і його сини представляли нове сотворінне. Члени нового сотворіння є уведені у Христа, і отримають своє помазанне через Нього. Вони рахуються яко часть Христа, себто, стають членами його від того часу, від коли вони є приведені до Христа. (Ісаії 61:1,2) Бог помазав Голову, Ісуса Христа, а всіх инших членів помазує через Нього. — 2 Коринтян 1:21; 1 Йоана 2:20.

Чоловік принятий у тіло Христове стається дійсно новим сотворіннєм. Про се апостол так каже: „Тимже, коли хто в Христі, той нове сотворінне; старе минуло; ось стає все нове." (2 Коринтян 5:17) Тут апостол не каже, що сплоджений є лише порахований за нове сотворінне, але ясно говорить, що він стається направду новим сотворіннєм.

З чого ж тоді складається нове сотворінне?

Нове сотворінне складається з ума, серця, і тіла, що є цілковито посвяченні Господу. Ум є то знаряд іства, котрим вишукується всі факти і важиться їх, щоби прийти до властивого заключення. Воля є то сила іства, що рішає, що треба робити а що ні. Серце є знову инша сила іства з відки виходять мотиви; се є гніздо ріжних почувань. Жадне сотворінне не може істнувати без орґанізму; отже теперішний орґанізм нового сотворіння є людське тіло з мяса.

Щоб нам красше зрозуміти справу, ми назвемо чоловіка, що стався новим сотворінням, Йоаном. Коли він народився яко чоловік, він був сином Адама і тому був грішником. Яко чоловік він посідає орґанізм с. т., ум, волю і серце. Однак сей орґанізм ще не є віддаий Богу. Дух або невидима сила Божа ще не ділає в його умі; а всі його пляни і надія є звернені в самолюбний напрям. Коли ж він стався новим сотворінням у Христі, від тоді св. дух зачав робити в нім, тому що він зачав уживати своєї волі до виконування волі Божої, а свій ум він зачав уживати щоби пізнати волю Божу; а мотива серця його є лише виконувати волю Божу. Коли дух Господень зачне ділати в нім, тоді старі річи зникають від нього, а все стає нове.

Між твореннем першого чоловіка Адама а новим сотворінням, істнує дещо ріжниця. Підчас творення Адама з елементів землі, Адам не мав сили волі своєї. Але нове сотворінне є зроблене з добровільного земного матеріялу силою Божою. У сім творенню є ужита сила во-

лі котра веде чоловіка до цілковитого і певного підданяся волі Божій. В сотворенню Адама його тіло було перше сотворенне з елементів землі; і тоді Бог вдихнув в ноздрі „живе диханнє" і повстала жива, рухаючися істота. Але в творенню нового сотворіння, сей порядок є як раз противний. Тут чоловік уживає своєї волі і посвячує себе для чинінння волі Божої. Його ум перетворюється на коли дух Божий зачинає ділати в ньому.

Підчас коли сей процес перемінення йде вперед, то ум мусить мати тіло у котрім він може функціонувати. Жадне сотворінне не може жити без тіла або орґанізму. Тіло грішного Йоана було підневолене самолюбною волею. Але нове сотворінне Йоан, сплоджений з св. духа, мусить мати відповідне тіло до його обставин. Отже Бог рахує його тіло за праведне, тому що він посвятився яко нове сотворінне. „Коли ж дух Того, хто воскресив Ісуса з з мертвих домує в нас, то Воскресший Христа із мертвих оживить і смертні тіла ваші духом своїм, що домує в вас." — Римлян 8:11.

Повисше наведений текст не учить, що нове сотворінне є так сплоджене, як чоловік диття, і що той плід опісля розвивається і родиться. Сей текст говорить, що хто стається новим сотворінням у Христі і дух Божий пробуває в йому, той є розбуджений до діяльности і до вживання всіх сил і здібностий, включаючи і його смертельне тіло, на прославленнє Бога. Сей текст не говорить про сплодженнє в такім змислі як сплоджується чоловік диття. Там є думка, що нове сотворінне мусить тепер бу-

ти слугою Єгови і є ужите в службі до такої міри, до якої воно посідає св. духа.

Жених і Невіста

Бог сотворив першу людську пару як чоловіка і жену або як жениха і невісту. (1 Мойсея 2:18-24) Таке саме спорідненнє істнує між Ісусом Христом, Женихом, а членами його тіла, Невістою, що є його церква. (Йоана 3:29) Се було представлено в образі коли Авраам вислав свого слугу вибрати Ребеку за невісту для його сина Ісаака. Ребека слюбувала Ісааку перед тим, нім сталася його женою. Рівнож члени тіла Христового слюбують йому перед тим, занім стаются Його женою. Вони є заручені в часі плодження з духа і помазання. Їх слюбування було предсказане Божим пророком. Так довго як невіста є вірна свому слюбованню, так довго Господь уживає її за свою невісту.

„Я одружу тебе зо мною на віки, одружу тебе в справедливості й суді, в ласкавості й милосердю. Одружу тебе зо мною в вірності, й спізнаєш що я Господь." (Осії 2:19,20) Отже, щоби остаточно знайтися в славі з Господом і бути членом Його тіла, посвячений мусить бути праведним, справедливим, люблячим, ласкавим, милосерним і вірним аж до смерти. Усі такі будуть представлені без скази перед лицем Його в славі і серед великої радости. Ап. Павло мав на думці сю саму річ, коли він писав: „Бо я ревную про вас ревностю Божою; я бо заручив вас одному мужові, щоб чистою дівою привести перед Христа." (2 Коринтян 11:2) Коли члени нового сотворіння будуть до-

повнені, тоді весіля жениха і невісти наступить. — Одкриття 19:7; 21:2.

Святість

Перед своїм розпятєм Ісус молився до Єгови за сих членів, що будуть становити Його невісту. Він сказав: „Осьвяти їх правдою Твоєю; Слово твоє єсть правда." (Йоана 17:17) Знов в иншім місці є написано, що Христос полюбив церкву і видав себе за неї, щоб її осьвятити і очистити. (Ефесян 5:25) „Щоб осьвятити її, очистивши купіллю води у слові, щоб поставити її перед собою славною церквою, що не має скази або пороку чого такого, а щоб була свята і неперочна." — Ефесян 5:26,27.

Освятити значить зробити щось святим і чистим. Єгова є святий, тому що Його всі діла є праведні. (Псальма 18:30) Ісус Христос є святий, тому що Він все ділає в гармонії волі Єгови. Рівнож члени нового сотворіння мусять бути святі, так як їх Голова. Бог примирив сих із собою через Ісуса Христа. (2 Коринтян 5:18) Все бо твориво походить від Єгови, через Ісуса Христа. (Колосян 1:16) Коли хто робить угоду з Богом, то тим самим він згаджується чинити волю Божу. Се значить, від коли він є принятий в тіло Христове, від тої хвилі він є відділений для Господньої служби. Він мусить цілковито віддати себе Богу. Диявол відвернув Адама і всіх його потомків від Бога; але в новім сотворінню Бог має націю або нарід котрий абсолютно є відданий Йому, і котрий відмовляється навіть співчувати з

дияволом або котрою будь частю його орґанізації.

Світ є диявольска орґанізація і складається з торговельного і політичного і релігійного елемeнту. Диявол намовив міліони так званих Християн до своєї орґанізації. Через своїх платних аґентів, себто тих, що проповідують за гроші, він представив значіння святости у фальшивім світлі. Через їх фальшиву науку многі люди повірили, що святість значить поверховна або прибрана побожність, котру можна показати через міну або вигляд свого лиця. Задля тої причини многі носять на собі дивовижні одежі і прибирають побожний вигляд на лици і стараються говорити в дуже побожнім тоні; инші знову складають побожно свої руки і стараються виглядати добрими, але рівночасно плянують як би можна злучитися і помагати торговельним і політичним елeментам сього світа.

Той хто називає себе Християнином і рівночасно попирає торговельну і політичну силу сього світа, і пристає, або бере участь, або симпатизує з нею, той в очах Божих є перелюбником. Жадний чесний чоловік не може удобрити поступку, щоби жінка одного чоловіка мала полові зносини із другим, не її чоловіком. Державний закон забороняє перелюбство. Так само Бог не любується коли член нового сотворіння має якубудь злуку з диявольскою орґанізацією, що становить сей світ. Як чоловік і жінка мусять бути вірні одно другому, так і Христос і Його слюбована невіста. Ісус Христос є всегда вірний, так і члени нового

сотворіння мусять бути вірними Йому. Про се св. Письмо так говорить: „Перелюбники і перелюбниці! хиба не знаєте, що любов світа сього — вражда проти Бога? Оце ж хто хоче бути приятелем світа, той стається ворогом Бога." — Якова 4:4.

Все що не є в гармонії з Богом є нечисте. Сатана і його орґанізація противляться Богу і тому є нечисті, безбожні. „Жаден слуга не може двом панам служити." (Луки 16:13) Ніхто не може посвятити часть свого часу для справ Божих, а решта для справ диявольскої орґанізації. Так члени нового сотворіння не можуть співчувати з диявольскою орґанізацією, ані з котрою будь частю її.

Члени нового сотворіння не можуть бути частю сього світа, тому що сей світ є диявольска орґанізація. Вони мусять бути у світі, але не зі світа, так як і Ісус був у світі, але не зі світа. „Коли б із світа були, світ своє любивби; як же ви не з світа, а я вибрав вас із світа, тим ненавидить вас світ." — Йоана 15:19.

Коли хто станеться Християнином, він може думати з разу, що се зовсім на місци поступати тою самою дорогою якою поступають чесні люди у світі. Але він так не може робити і бути святим. Він мусить лишити політику, всякі рухи реформації світа, як орґанізації тверезости і.т.п., і стати абсолютно і цілковито по стороні Господа, і вживати всі свої сили і здібности для прославлення Його; і в ніякий инший спосіб він не може статися святим. Апостол Павло потверджує се, коли каже: „І не

приладжуйтесь до віку сього, а преображуйтесь обновленнєм ума вашого, щоб довідуватись, що воля Божа добра й угодна і звершена." — Римлян 12:2.

Диявол навчив декого вірувати, що поверховна побожність є правдива святість. Однак в дійстности се є лицемірна побожність. Лицемір може вдавати за побожного і говорити побожні слова, бути тихим і покірним в присутности других; люди можуть уважати його за дуже святого, але сим він не ошукає Господа. Що вдійсности вимагається від Християнина, то оскілько може, він повинен жити після найвисшого прапору чистоти і справедливости, бути цілковито посвячений Господу і вживати всі свої сили і здібности для прославлення імени Господа і відкинути всякі компроміси дияволської орґанізації. Правдиве почуттє Християнина є висказане словами пророка: „Покажи мені, Господи, дорогу твою; буду ходити в правді твоїй; прихили серце моє до страху імені твого. І подивись, чи йду я дорогою труду, і веди мене дорогою вічною." Псальма 86:10,11; 139:24.

Хто так щиро молиться, той буде пильно старатися пізнати Божі дороги і рішучо відмовиться бути в союзі з диявольскою орґанізацією. Найлучші дороги у світі є фальшиві. Християнин, нім стався дитиною Божою, бажав всіх сих світових річей; але тепер він не може мати нічого спільного з ним. „Заповідьми твоїми розумним стався я, тому ненавиджу всяку стежку льживу." (Псальма 119:104) Щоби Християнин міг ходити праведною дорогою,

то він не може співчувати Господній орґанізації і рівночасно диявольській орґанізації.

Щоби Християнин міг статися святим, він мусить всі свої почування звернути на річи небесні, а не на земні. (Колосян 3:2) Статися святою дитиною Божою, треба переобразитися на подобіє святого Сина Божого. (Римлян 8:29) Слово образ тут значить подобіє. Господь Ісус відпер всі спокуси сатани і оказався вірним і сильним у своїм посвяченню до Бога. (Маттея 4:1-11) Християнин жиє у світі, що є диявольська орґанізація. Ісус побідив світ через се, що був вірним Отцю. Він сказав: „У світі горе мати мете, тільки бодріться: я побідив світ." — Йоана 16:33.

Апостол дальше так каже: „Мавши оце сі обітування, любі (мої), очищуймо себе від усякої нечисті тіла і духа, звершуючи святість у страсі Божому." (2 Коринтян 7:1) Противник ошукав много людей, котрі повірили, що все, що той текст вимагає, то вичистити себе з нечистих звичаїв і з нечистих слів і думок. Спевностю, що се треба зробити; але всі шляхотні люди у світі вичищують себе з нечистоти ума, мови і життя. Та завважмо, що апостол дальше каже: „Звершуючи святість у страсі Божому." Се значить, що треба цілковито відлучитися від усього, що має якубудь стичність з диявольською орґанізацією, і цілковито і абсолютно віддати себе на службу Божу.

Знову про нове сотворінне є написано: „Бо й хто освячує і хто освячується, від Одного всі; з сієї то причини не соромиться братами звати їх глаголючи: Звіщу імя Твоє, браттю

моєму, посеред церкви співати му хвалу Тобі." (Жидів 2:11,12) Члени нового сотворіння є освячені через їх Голову Ісуса Христа. Сих Він не соромиться називати братами. Сі слова є безперечним доказом, що кождий хто отримує Боже признанне мусить бути абсолютно святим і цілковито посвяченим Богу. Таким був Ісус. Члени його тіла мусять бути подібні Йому. Вони мусять проголошувати Його імя і співати в честь Єгови. Така є святість в повнім значінню того слова.

Закон Нового Сотворіння

Закон значить право поступовання, що приказує робити те, що добре, а забороняє те, що є зле. Державні закони є установлені задля злочиньців, щоби стримати їх діяльність і охоронити людей одних від других. Закон нового сотворіння є його право поступовання після котрого воно мусить руководитися і володіти собою. Ісус Христос, Виконатель плянів Єгови, установив закон поступовання для нового сотворіння, і після сього закону воно мусить руководитись. Він сказав: „Заповідь нову даю вам: щоб любили один одного. Як я любив вас, щоб і ви любили один одного. По сьому знати муть усі, що ви мої ученики, коли любов мати мете один до одного." — Йоана 13:34,35.

Любов є то повний вираз несамолюбства. Господь Ісус не мав ніякого самолюбства; Він положив своє власне життя, щоби людям дати нагоду отримати життя. (Йоана 15:13) Ся заповідь говорить, щоби члени нового сотворіння любили один одного, так як Ісус полюбив їх;

бо любов є сповненнєм закона. (Римлян 13: 10) Се також значить, єсли котрий член нового сотворіння руководиться після закону любови взглядом свого брата і бажає чинити йому добро о скілько він може без самолюбства, тоді він сповняє закон. Отже кождий член нового сотворіння повинен пильно старатися о добро свого брата і помагати йому, а ніколи не шкодити.

Дальше Господь уложив закон поступовання для нового сотворіння взглядом Єгови і Господа Ісуса: „Коли любите мене, хороніть заповіді мої. Хто має заповіді мої і хоронить їх, той любить мене; хто ж любить мене буде люблений від Отця мого, і я любити му його, і обявлюсь йому." — Йоана 14:15,21.

Звідси бачимо, що кодекс ділання є то збір ріжних законів після котрих кермується напрям поступовання в ріжних випадках. Так довго як члени нового сотворіння будуть на землі, так довго між ними будуть ріжні трудности, тому що вони не можуть ділати совершенно. Господь знав се і тому дав закон як треба поступати в таких випадках. Той закон поступовання є як слідує: „Коли ж погрішить проти тебе брат твій, йди й обличи його між тобою й ним самим. Коли послухає тебе, здобув єси брата твого; коли ж не послухає, візьми з собою ще одного або двох, щоб при устах двох свідків, або трох, стало кожне слово. Коли ж не послухає їх, скажи церкві. Коли ж і церкви не послухає, нехай буде тобі, як поганин і митник." — Маттея 18:15-17.

Єсли член нового сотворіння образить дру-

гого і просить прощення, то йому треба простити. Єсли він образить еклезію нового сотворіння і просить прощення, то і тоді треба йому простити. Світ взагалі руководиться після приповісти: „Я можу простити, але ніколи забути." Однак сей принцип не походить від Господа, а диявола. Правдивого прощення не може бути так довго, як довго памятаємо шкоду заподіяну нам. Коли хтось кається і просить прощення, такому треба простити, так як Господь простив нам. Уперто памятати злочин поповнений проти нас по сім як ми простили вину, не є правдиве прощеннє. Ісус учив нас молитися так: „І прости нам довги наші, як і ми прощаємо довжникам нашим." — Маттея 6:12.

В сім законі поступування для нового сотворіння Ісус зазначив, що прощати один другому треба неограничено. „Приступивши тоді Петро до Нього, рече: Господи, скільки раз грішити ме проти мене брат мій, і я прощати му йому? до семи раз? Рече йому Ісус: Не кажу тобі: До семи раз, а: До сімдесять раз по семи." — Маттея 18:21,22.

Окрім сього нема жадного закону після котрого нове сотворіннє малоби полагоджувати свої трудности між собою. Всякі инші способи до полагоджування трудностей є мильні помимо сього, що люди мають противні погляди.

Вимога Вірности

Бог є вірний все. Коли Він зробить яку обітницю, то Він точно виконає її. (Ісаії 46:11) „Вірний бо Бог, через котрого покликані ви в общеннє Сина Його, Ісуса Христа, Господа на-

шого. „Вірен хто покликав вас, Він і зробить се." (1 Коринтян 1:9; Солунян 5:24) Ісус був все вірним і тому що Він був все вірним за те дано Йому титул: „Вірний і правдивий." (Одкриття 19:11) Господь поручив певні справи в руки сплоджених і помазаних духом, і вимагає від кождого члена вірности, як від доморядників Господніх. (1 Коринтян 4:2) Божий Первосвященник і Голова нового сотворіння, що є Його тіло, говорить дальше так: „Будь вірний аж до смерти, а дам тобі вінець життя." (Одкр. 2:10) Щоби нове сотворінне могло знайти вічне життя то перше воно мусить доказати свою вірність і льоальність.

Та між льоальностю а вірностю є дещо ріжниця. Господь вимагає від всіх членів нового сотворіння вірности так і льоальности. Бути льоальним значить бути послушним до букви Божого закону: або инакше сказати, служити Богу після правил зазначених у Слові Його. Вірність не лише значить бути послушним до букви і духа закону, але бути непохитним у службі Господній всякого часу, і ані на хвилину не лучитися ані симпатизувати з світськими орґанізаціями, тому що вони є диявольські орґанізації. Льоальність значить сповняти услівя своеї угоди, через повне і цілковите віддання себе Господу.

Натхнений духом Божий свідок, котрий також був членом нового сотворіння, писав так: „Тим то, брати, старайтесь більше утвердити ваше покликанне і вибраннє; се бо роблячи, ніколи не спотикнетесь." (2 Петра 1:10) Окрім сього ще є згадані, віра, чеснота, розум, вдер-

жанне, терпіннє, побожність, братерська любов, і любов до всіх. Коли нове сотворінне виконує сі річи пильно, тоді воно сповняє услівя своєї угоди. Його орґанізм, що є його тіло, мусить бути занятий в службі Божій. Зробити свій поклик і вибір певний, значить, що воно мусить бути сильним і непохитним і певним; а се все можна зробити через радісне сповнення волі Божої в гармонії з Угодою через Жертву.

Отже служити Господу цілим серцем, всіма мислями, і всею силою є конечним для нового сотворіння. Його тіло і всі його здібности мусять бути заняті в прославленню Господа. Написано є: „Хиба ви не знаєте, що тіла ваші члени Христові? Узявши ж члени Христові, невжеж зроблю (їх) членами перелюбниці? Нехай не буде!" (1 Коринтян 6:15) Задля тої причини писаннє заборонняє новому сотворінню в Христі женитися з непосвяченим або не-Християнином.

Оправдана людина стається частю жертви Ісуса Христа. Жертву може представити лише Первосвященник. Член тіла Його не жертвується самий, але Ісус Христос, яко Первосвященник, жертвує його; і той член мусить все тримати себе в стані служення Господу. Для того є написано: „Привяжить жертву на празник мотузами до рогів жертівника." (Псальма 118:27) В гармонії з сим дальше апостол пише: „То ж благаю вас, браття, щедротами Божими, представляйте тіла ваші (яко) жертву живу, святу, угодну Богові; (се) розумне служенне ваше." — Римлян 12:1.

Сю думку иншими словами можна переказа-

ти так: „Всі ви, що були сплоджені і помазані, тішитеся найбільшим привилейом. Ваше тіло є святе, тому що воно є частю Господньої жертви. Ваша розумна служба є, коли ви уживаєте усі ваші сили і здібности для прославлення Господа." Для тої причини кождий член нового сотворіння є зобовязаний угодою уживати всі свої сили і здібности в службі Господа оскілько він має нагоди. Противитися службі Господній значить бути противником свого власного інтересу.

Тіло вже з природи є нахилене до зла; але то тіло, почислене за оправдане, тепер мусить бути поневолене і приведене до гармонії з Божою волею. Воля нового сотворіння мусить все бути в гармонії з Божою волею, тому що нове сотворінне потребує студіювати Слово Боже і то не лише деколи, а постійно. Коли воно глядить писання і досліджує волю Божу, тоді рівночасно його ум переображується. Про се є написано так: „І не приладжуйтесь до віку сього, а переображуйтесь обновленнєм ума вашого, щоб довідуватись, що воля Божа добра й угодна і звершена." — Римлян 12:2.

Невідроджене сотворінне уживає свій ум і волю для задоволення своїх самолюбних бажань. Той злий нахіл або спосіб ділання є названий „старим чоловіком", тому що подібний нахіл посідав Адам. Але тепер старого чоловіка муситься скинути, а в нового одягнути.

Новий чоловік є нове сотворінне в Христі з його умом, серцем і орґанізмом відданим Господу. Від тепер він поступає вперед і росте до повного зросту чоловіка в Христі Ісусі. (Ефе-

сян 4:13) Щоби дійти до сеї бажаної ціли, апостол так говорить: „Коли ж бо чули Його і в Йому навчились, що истина в Ісусі, щоб відложити вам по першому життю давнього чоловіка, що тліє в похотях лукавих, а обновлятись духом ума вашого, та й одягнутись у нового чоловіка, сотвореного по Богу вправедности і святости правди." — Ефесян 4:21-24.

Члени нового сотворіння не є подвійне сотворіння але одно. Тіло з мясива є його орґанізм, котре то тіло є тепер нове. Слова апостола є часто мильно зрозумілі, бо він не говорить про подвійне сотворіннє. Він так пише: „Тим то не слабнемо; ні, хоч зовнійшний чоловік мліє, та нутрянний обновляється день у день." (2 Коринтян 4:16) „Зовнішний чоловік" є те, що бачуть люди; „нутряний" чоловік є то, нащо дивиться Бог, а іменно: ум, воля і серце віддані Йому в гармонії з услівями угоди. Чоловік глядить і судить після поверховного вигляду. Бог же дивиться на ум, серце і інтенції чоловіка, і судить його після сього. (Жидів 4:12) В дійсности апостол тут розумів, що „зовнішний чоловік", котрого бачуть люди, пропадає; але те, що є в гармонії з услівями угоди і з Богом, є „внутряний чоловік" а іменно ум, воля і серце, тепер росте з дня на день на подобіє Господа.

Пишучи до церкви в Колосії, апостол Павло ясно розріжнив між старим а новим чоловіком. Про се він так говорить: „Оце ж умертвіть члени ваші, що на землі." (Колосян 3:5) Слово „умертвіть" значить убити на смерть. Сі слова апостола можна переказати:

„Єсли ти є нове сотворіннє в Христі, шукай же того, що в небі, і привязуй своє серце до небесних річей, а не до земних. Ти, яко чоловік, є мертвий, але яко нове сотворіннє, твоє життя є заховане з Христом у Бозі. „Умерли бо ви, і життє ваше поховане з Христом у Бозі. Оце ж умертвіть члени ваші, що на землі: блуд, нечистоту, страсть, похоть лиху, зажерливість, котра єсть ідолослуженнє, за се йде гнів Божий на синів неслухнянности, між котрими і ви колись ходили, як жили між ними. Тепер же покиньте й ви те все: гнів, ярость, злобу, соромні слова од уст ваших. Не кривіть словом один проти одного, скинувши з себе давного чоловіка з ділами його." Ось так апостол описує „старого чоловіка" і ясно зазначує, що він є той, що йде злою дорогою, котрою пішов Адам і ті, що йдуть його шляхом. — Колосян 3:3,5-9.

А тоді апостол показує поступки „нового чоловіка" і як він обновляє свій ум через знаннє Господа. „І одягніться у нового, що обновляється в розумі по образу Того, хто сотворив його. Одягніться ж оце, яко вибрані Божі, святі і любі, в милость і милосердя, добрість,смирність, тихіть і довготерпіннє, терплячи один одного й прощаючи собі, коли хто на кого має жаль; якож і Христос простив нам, так і ви. Над усім же сим любов, котра єсть союз звершення, і мир Божий нехай править в серцях ваших, до котрого вас і покликано в одному тілі, та й будьте вдячні." — Колосян 3:10,12-15.

Терпіння

Коли Бог вигнав Адама з Еден-раю, Його присуд між иншими звучив так: „Положу ворогуванне між тобою й жінкою і між насіннєм твоїм і насіннєм її, воно рощавлювати ме тобі голову, ти ж упивати мешся йому в пяту." (1 Мойсея 3:14) Слова „жінка" і „вуж" е тут ужиті символічно. „Насіннє жени" є нове сотворінне. „Насіннє вужа" є диявольські аґенти на землі, а головно лицемірні учителі, котрі вдають, що служать Господу, але вдійсности служать дияволу. — Йоана 8:44.

Сатана, диявол, знаючи, що Ісус був Помазанником Божим і насіннєм обітниці, старався знищити Ісуса Христа. Се він навіть старався доконати нім народивсь Ісус. (Маттея 1:19,20) Опісля він старався знищити коли Ісус-дитя народився. Маттея 2:16-18) Опісля через ошуство і підступ він старався погубити Ісуса з початком Його місії. Маттея 4:1-11) Та не змігши знищити його сим способом, сатана ужив клєру тодішного часу, котрий закидав Ісусу всякі знані злочиньства. Тому що Він говорив правду людям, для того вороги від часу до часу старалися знищити Його. Ісус сказав їм виразьно, що вони були „насіннєм" сатани. „Чом бесіди моєї не розумієти? Бо не можете слухати слова мого. Ви від отця диявола, й хотіння отця вашого диявола хочете робити. Той був душогубцем з почину, й в правді не встояв; бо нема правди в йому. Коли говорить брехню, із свого говорить; бо він брехун і отець її." — Йоана 8:43,44.

Се гипокритичне духовеньство і його при-

хильники були частю світа, над котрим сатана був і є невидимем володарем. Ісус терпів найбільше переслідування з рук сих з лиця-побожних лицемірів і грішників. (Жидів 12:3) Він був у світі але не зо світа. „І рече їм: Ви од нижнього, я од вишнього; ви од світу сього, я не од світу сього." (Йоана 8:23) Він був тим великим світлом для світа. (Йоана 9:5) Його ученики і ті що сталися його вірними послідувателями, отримали і скористали много з того великого Світла. Через многі століття Святе Боже імя було обчернене дияволом і його „насіннєм", і ті самі зневаги впали на Ісуса, так як се пророк предсказав. — Псальма 69:9; Римлян 15:3.

Члени тіла Христового, будучи частю нового сотворіння, мусять терпіти так, як і Він терпів. „На се бо ви покликані, бо і Христос страждав за вас, оставляючи вам приклад, щоб ви йшли слідом за Його стопами." (1 Петра 2:21) Як Ісус не був частю диявольського світа, так і члени Його тіла, Його вірні послідувателі, не є частю світа. Як Він був зненавиджений світом, так і члени Його тіла е зненавиджені. До них Він сказав: „Коли світ вас ненавидить, знайте, що мене перш вас зненавидів. Коли б із світа були, світ своє любив би; як же ви не з світа, а я вибрав вас із світа, тим ненавидить вас світ." (Йоана 15:18,19) І знов перед сим, нім забрався з землі, Він дав їм остаточні вказівки, кажучи: „Се глаголав я вам, щоб у мені впокій мали. У світі горе мати мете, тільки ж бодріться: я побідив світ." — Йоана 16:33.

Многі люди дивуються чому так трудно

статися правдивим Християнином. Відповідь є, тому що світ є диявольскою орґанізацією, котра противить ся всім і всьому, що є в гармонії з Богом, і тому що диявол і його аґенти переслідують Християнів за їх вірність до Бога. Маючи се на памяти, що світ є видимою диявольскою орґанізацією котра володіє народами і що клєр взагалі є частю світа, тепер можемо легко зрозуміти чому духовеньство, котре називає себе Християнами, переслідує правдивих і покірних послідувателів Господа Ісуса.

Нове сотворінне є віддільне і відрубне від світа, і мусить все стояти постороні Господа. Міліони людей вважали себе за Християнів, і в той самий час старалися бути в ласці сього світа і догаджувати богачам, політикерам і духовеньству; і чинячи се, вони скоро падали в сіти диявола. (1 Йоана 2:15; Якова 4:4) Се є всім добре знаний факт, що релиґійні переслідування, які були вимірені проти правдивих Християн, були підбурені через так званих Християн. Ісав представляв сих гипокритичних Християн; а Яків представляв правдивих Християн; і як Ісав переслідував Якова так і номінальні Християни переслідують правдивих Християн. Отже Ісав представляв диявольських аґентів, а Яків був образом Божих представителів.

Ціль Терпіння

Чому треба було терпіти Ісусу Христу з рук ворогів? Чи Його терпінне мало щонебудь спільного з викупом і жертвою за гріх? Відповідь мусить бути: Ні, тому що совершенний чоловік, Адам, согрішив і стратив життя, і со-

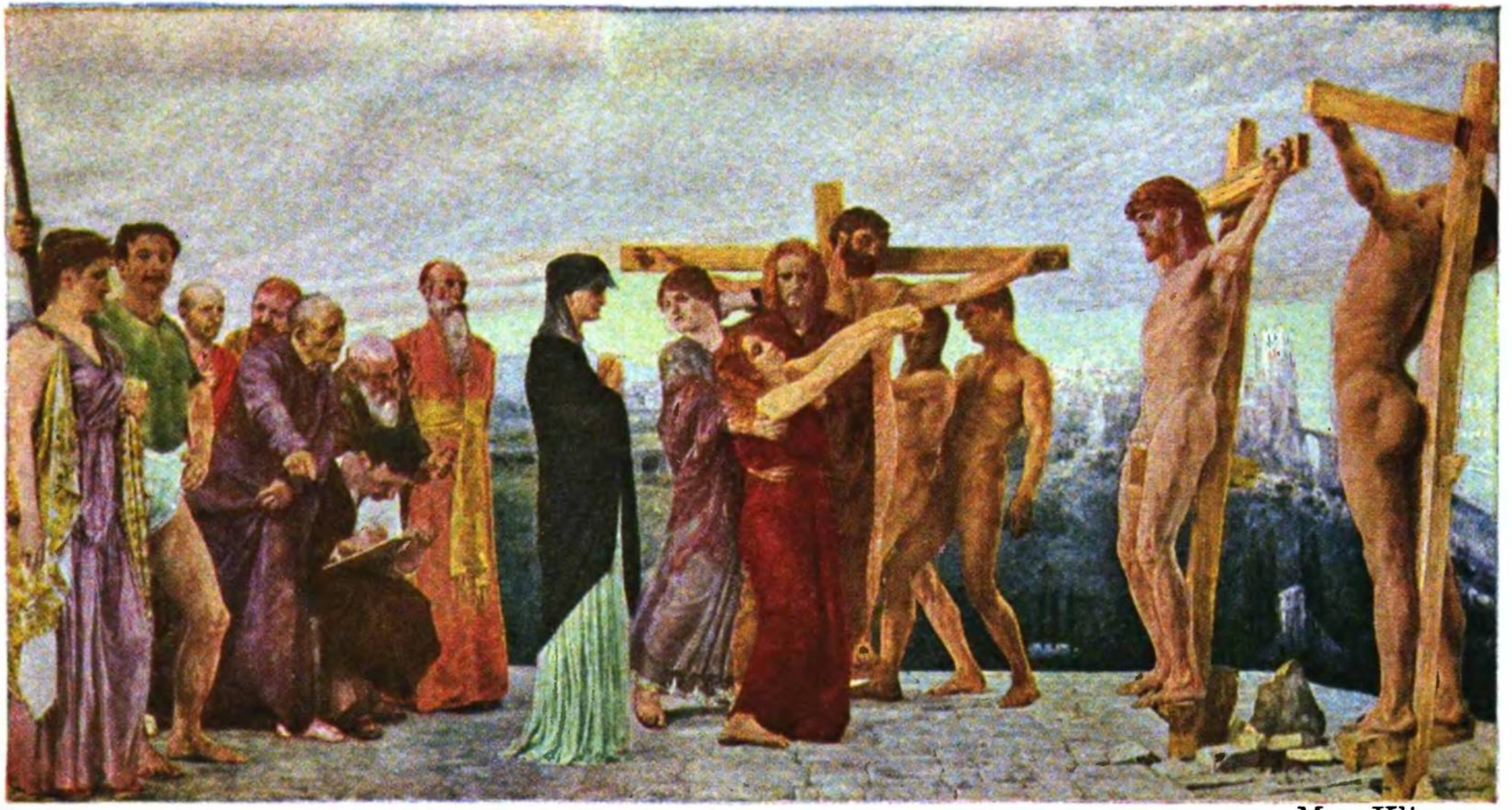
вершенний чоловік, Ісус, дав життє, що становило викуп, без ріжниці чи Він був би терпів з рук грішників чи ні. Беручи під розвагу се питанне, пригадаймо собі, що заколенне звірят представляло смерть нашого Господа і відбувалося на дворі. Двір представляв примирений стан з Богом; кропленне кровю у святая святих представляло офіру за гріх в самім небі. Терпіннє Ісуса Христа було представлене поза двором а навіть поза табором. Отже знову питаємо, чому Ісус терпів? Апостол відповідає так: „Которих бо животних кров уносить в святиню архиєрей за гріхи, тих мясо палиться осторонь стану. Тим і Ісус, щоб освятити людей своєю кровю, осторонь воріт пострадав. Тим же оце вийдімо до Нього осторонь стану, дізнаючи наруги Його."—Жидв 13:11-13.

В очах Жидів чоловік був грішником і проклятий в очах Божих, єсли він умер на хресті, тому що так було написано в законі: „Проклят всяк, що висить на дереві." (5 Мойсея 21:23; Галат 3:13) Кров Ісуса, представляючи його вилляте життє, мусіла бути представлена в небі яко офіра за гріхи людські, і без представленя крови яко жертви за гріхи, люди не могли бути освящені. „Одним бо приносом звершив на віки освячуємих." (Жидів 10:14) Але занім Ісус міг появитися в небі і представити кров-життя яко жертву за гріхи, то Він перше мусів доказати свою гідність явитися перед лицем Божим. Він мусів перше доказати свою льоальність і вірність до Бога. Він мусів бути випробуваний найострійшою пробою, і в тій пробі доказати свою льоальність і вірність.

Ісусове терпіннє, яке Він зазнав з рук грішників, представителів ворога, було представленне поза табором. Його терпіння скінчилися коли Він був розпятий на хресті як грішник. Він терпів наруги, які впали на імя Його Отця; наруги, що впали на Нього за Його вірність в службі Отця; був заперечений грішниками; і був докорений як грішник, а нарешті умер як грішник на хресті. Він переносив се терпіннє і радувався з сього, тому що Він знав, що Він чинить волю Божу. Він згодився чинити волю Божу, і воля Божа була, щоби Його вірність і льоальність була випробувана; і єсли Він буде вірний у пробі, то се буде доказом Його совершенности.

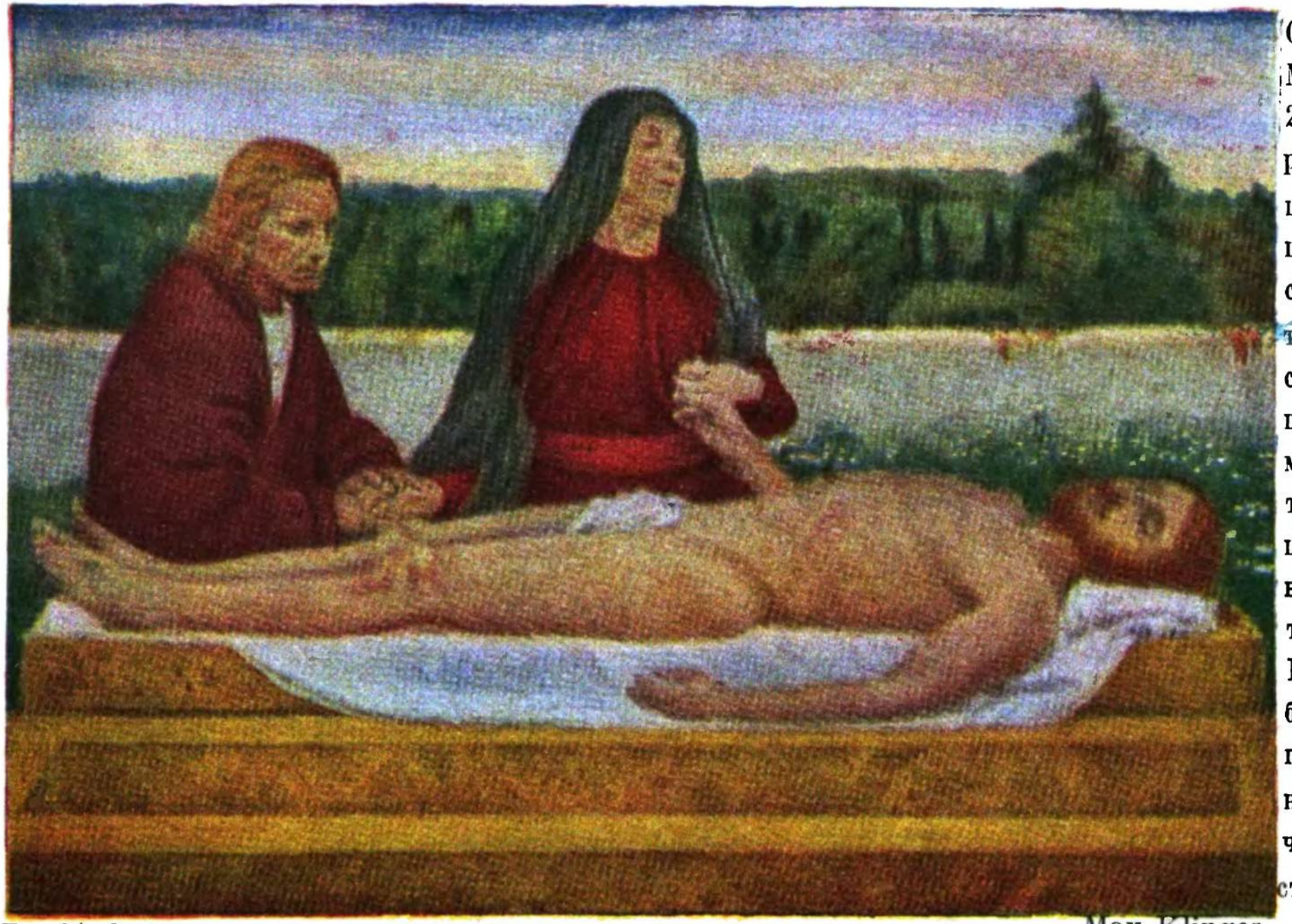
Для того є написано так: „Хоч і Син Він був, тільки ж навчився послуху через те, що терпів, і звершившись, ставсь усім, що слухають Його, причиною спасення вічного." (Жидів 5:8,9) Сі слова є доказом, що Він навчився послушеньства, і через се стався совершенним автором вічного спасення роду людського. „Подобалось бо Тому, про кого все і ким усе, що привів многих синів у славу, починителя спасення їх страданнями звершити." — Жидів 2:10.

Дехто учить, що Ісус стався совершенним через розвиненнє характеру. Се однак не може бути правдою. Ісус був і є совершенним характером. Совершенний характер є совершенне сотворіннє або іство. Ісус був совершенним чоловіком, отже совершенним характером. Що ж тоді значить, що Він стався звершенним? Се значить, що Ісус доказав свою льальність і вірність серед найгірших об-

Розпятя Max Klinger

Кров Ісуса, представляючи Його вилляте життя, мусіла бути представлена в небі яко офіра за гріхи людські; і без представлення крови Його, яко жертви за гріх, люди не могливби бути освящені.
сторона 263

Погріб Ісуса Max Klinger

Слова 5 Мойсея 19: 21 мусимо розуміти, що совершенне людське життя мусілося дати, щоб воно могло заступити місце Адамового життя, котре Бог відобрав за його поповнений злочин.

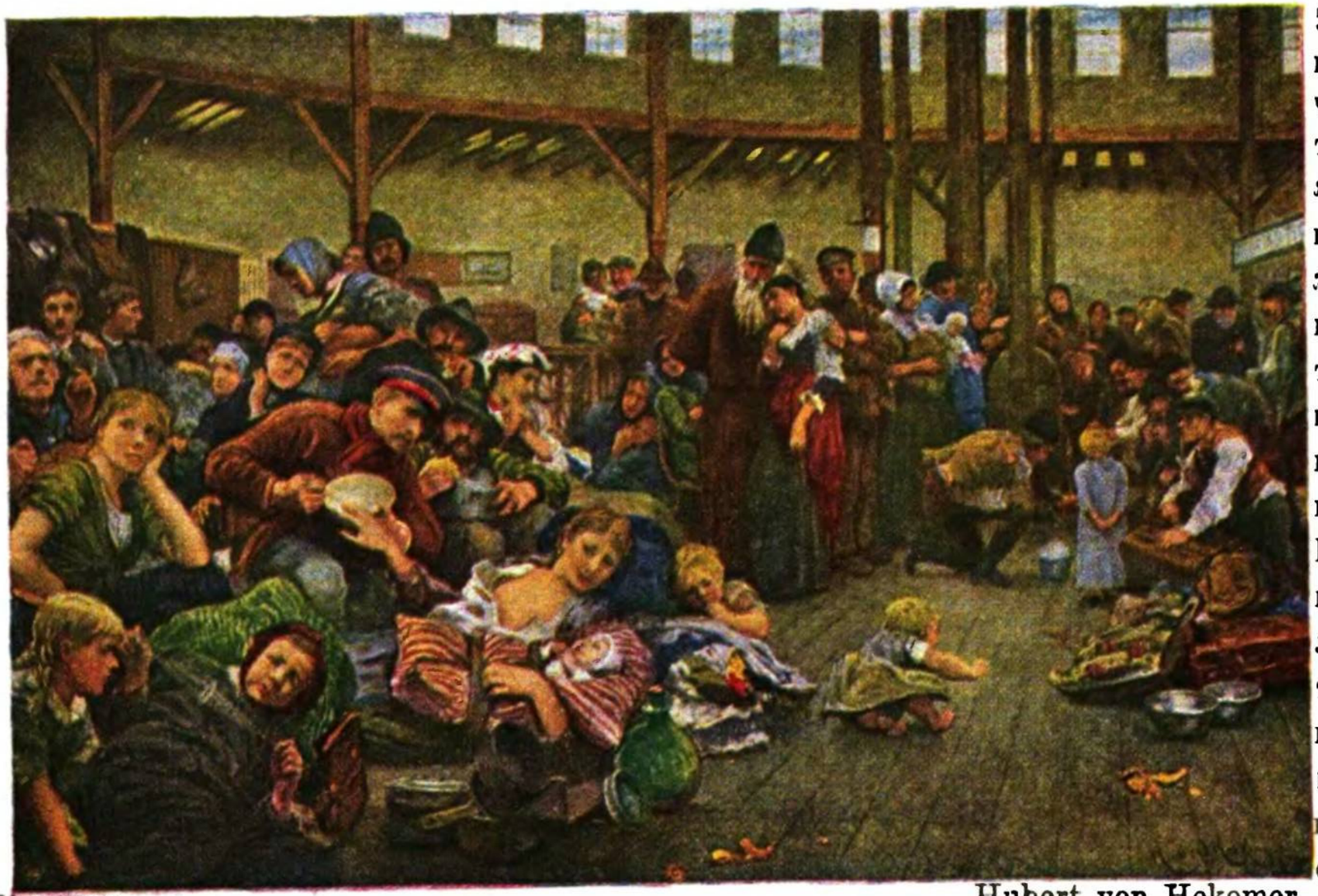
сторона 180

Рабунок Війни August Roth

Ось молодий чоловік і молоденька жінка щойно вступили на поріг нового життя і зачали виконувати свої уложені пляни.

Підчас коли вони так укладають свої пляни для свого власного щастя, в той самий час диявольскі аґенти впроваджують закон воєнної примусової служби. Той чоловік мусить ставитися до воєнної служби. Молода жінка з дитиною на руках в останне прощається зі своїм олюбленим мужем, котрий йде на війну, щоб вже ніколи не вернути. сторона 321

Утечище

Hubert von Hekomer

Зараз по війні прийшла голоднеча, помір хороби і терпіння і горе, якого людські слова описати неможуть. Шпиталі заповнені хорими тілом і умом, а инші міліони терпіли без жадної помочи і опіки. Величезне число вдів і серіт сталися додатковим тягаром, котрий мусять нести чесні податковці краю.

сторони 222, 223

ставин, через що Він переніс великі терпіння. Сим Він доказав, що Він все був і буде вірним і правдивим Єгові, і що Єгова може довірити Йому з найвисшою позицією у цілій своїй вселенній. Будучи совершенним, се дало Йому вступ до неба яко найбільшому представителю Єгови, щоб Він міг представити свою проляту кров яко офіру за гріх людський. Тому то апостол каже: „Тим і Ісус, щоб освятити людей своєю кровю, осторонь воріт пострадав." — Жидів 13:12.

Бог замірив мати сотворіння, котріб все були Йому вірні і льоальні. В ніякий инший спосіб Він не міг випробувати їх хиба поставити їх на найострійші проби. Через терпіннє, Ісус був випробуваний і доказав свою вірність і льоальність, і отримав титул: „Вірний і Правдивий." Се булоб зовсім неможливо для нього представити свою проляту кров в небі яко жертву за гріх, хиба що Він перше докаже свою вірність і льоальність. Сей доказ він мусів дати через терпіннє. Тому що Він був послушний волі Отця під кождим зглядом і навіть перетерпів ганебну смерть на хресті, Бог воскресив Його до Божественної природи і дав Йому найвисшу позицію у своїй вселенній, яко ж бо написано:

„Бувши в подобиї чоловічому, і здавшись видом яко чоловік, принизив себе, бувши слухнянним аж до смерти, смерти ж хрестної. Тимже і Бог Його високо возніс, і дав Йому імя, більше всякого імени, щоб в імя Ісусове приклонилось усяке коліно, що на небі, і на землі,

і підземлею, і щоб усякий язик визнав, що Господь Ісус Христос у славу Бога Отця." — Филипян 2:7-11.

Члени Його Тіла

Всі що будуть мати привилей бути членами тіла Христового з конечности мусять посідати ту саму природу. Всі члени нового сотворіння мусять посідати Божественну природу. Всі вони мусять явитися перед Богом Єговою. Се булоб навіть не розумним припускати, щоби члени нового сотворіння були вивисшені без проби, коли Бог поставив на пробу свого возлюбленого Сина. Для того то написано: „На се бо ви покликані, бо і Христос страждав за вас, оставляючи вам приклад, щоб ви йшли слідами за Його стопами." — 1 Петра 2:21.

Терпіннє, котре переносять члени тіла Його не є для того, щоби дати ціну викупу або жертву за гріх, але щоб він міг статися частю Христа. Тому то написано: „Тепер радуюсь у страданях моїх за вас, і доповняю недостаток горювання Христового у тілі моїм (смертнім) за тіло Його, котре єсть церква." (Колосян 1: 24) Кождий член нового сотворіння мусить доказати Богу свою вірність і льоальність; і апостол з сього радувався, що він мав привилей брати участь в терпінях Христа, позаяк сього вимагається від всіх, що мають бути членами Його тіла. І знову є написано: „Сей самий Дух свідкує нашому духові, що ми діти Божі, коли ж діти, то й наслідники, наслідники Божі, а спільні наслідники Христові, коли тільки з

Ним страждаємо, щоб з Ним і прославитись." — Римлян 8:16,17.,

Яко дальший доказ, що кождий член нового сотворіння мусить бути випробуваний і доказати свою вірність, то про се читаємо так: „Тим усе терплю ради вибраних, щоб і вони осягли спасення, що в Христі Ісусі з славою. Вірне слово: коли бо ми з Ним умерли, то з Ним жити мем. Коли терпимо, з Ним і царювати мем; коли відцураємось, і Він відцурається нас." (2 Тимотея 2:10-12) Кождий член тіла мусить умерти, яко чоловік, себто, умерти яко жертва, щоби йому жити у Божій природі; і він мусить терпіти дорікання грішників і переслідування від диявола, так як і Ісус терпів, і в кождій пробі доказати льоальність Богу, щоб він міг статися частю царського священьства і царювати з Христом.

Много мають мильне поняття, що Бог старався забрати людей до неба, щоби виратувати їх від вічних мук. Таку науку голосили священники. Диявол був автором сеї науки, щоби сим чином представити Єгову у злім світлі і відвернути ум чесних людей від Нього. Коли християнин зрозуміє причину свого терпіння, тоді він може радуватися з сього. Він бачить, що він має нагоду доказати свою льоальність і вірність і тішитися з того привилею без ріжниці як за велике терпіння він переносить. Коли він бачить, що світ є диявольською орґанізацією, і що переслідування приходять від нього і задля сього він терпить тоді він радується із сього.

Так і апостол Петро розумів коли писав:

„Любі, не чудуйтесь розпаленнєм, що буває вам на спокусу, наче б вам що дивного довелось; а радуйтесь, яко ж маєте участь в страданнях Христових, щоб і в одкриттю слави Його радувались і веселились. Коли докоряють вас за імя Христове, — ви блаженні; дух бо слави й Бога почиває на вас; ними він хулиться, вами ж прославляється. Тількиж ніхто з вас нехай не постраждає яко душегубець, або злодій, або як бунтівник; коли ж яко Християнин, то нехай не соромиться, а прославляє Бога за сю участь." — 1 Петра 4:12-16.

Для того то Християнин не може попирати світ і рівночасно бути Християнином. Він не може йти на війну, тому що Господь заказав воювати. Тому що Господне царство не є із сього світа, для того послідуватели мусять чекати аж до установлення Його царства. Вони не можуть мати симпатії до несправедливих систем сього світа, але вони мусять чекати аж Бог установить своє справедливе правительство через Христа.

Апостол Павло свого часу був більше визначнійшим чоловіком чим пересічний чоловік. Він був ревним оборонцем закона. Коли він стався Християнином, він побачив сі великі привилеї перед ним. Він сказав, що він стратив много річей і то все уважає за сміте, щоби йому надбати Христа. „Щоб розуміти Його, і силу воскресення Його, і спільність мук Його, аби тільки приподоблючись смерти Його, достигнути до воскресення мертвих." (Филипян 3:10,11) Апостол не каже що він терпів, що би виробити собі характер, ані він не тер-

пів задля добра чийогось; але що він співтерпів з Христом і бажав бути подібним до Його смерти, щоби лише статися учасником „Його воскресення."

Воскресенне

Ісус був розпятий, і на третий день Бог воскресив Його із мертвих. (1 Коринтян 15:4) Коли Він був на землі, Він заявив, що Бог дав Йому привилей наслідити безсмертність. (Йоана 5:26) Коли він устав з мертвих, Він був совершенним образом Єгови, посідав божественну природу і безсмертність, і тепер жиє по віки вічні. (Жидів 1:3; Одкриттє 1:18) Воскресенне Ісуса Христа до Божої природи є запевненнем, що всі члени Його тіла мусять встати до тої самої природи і безсмертности. Ось чому Християнинові раджено шукати слави, чести і безсмертности і вічного життя. (Римлян 2:7) Безсмертність є життя на найвисшім поземі, і є незнищиме. Писано бо: „Як бо в Адамі всі умирають, так і в Христі всі ожиють. Кожен своїм порядком: Первісток Христос, а потім Христові у приході Його." (1 Коринтян 15:22,23) Ісус Христос був первий, що воскрес з мертвих; а Його члени тіла воскреснуть у другім приході. Вони воскреснуть до безсмертности, і наслідять нетліність.

Апостол Павло пише: „Умерли бо ви, і життє ваше поховане з Христом у Бозі. Коли ж Христос, життє ваше, явиться, тоді і ви з Ним явитесь у славі." (Колосян 3:3,4) Його аргумент є, що хто є сплоджений до Божої приди, той умре яко чоловік, і що його право до життя є заховане в Христі Ісусі; що коли Хри-

стос явиться у своїм другім приході, тоді всіх членів воскресенне возьме місце. Про се знову є написано: „Любі, ми тепер діти Божі; та ще не явилось, що ми будемо; знаємо ж, що, коли явиться, подібні Йому будемо, бо побачимо Його, яко ж єсть." — 1 Йоана 3:2.

Сі слова є доказом, що члени Його тіла на землі не знають яка їх слава буде у воскресенню, але вони будуть подібні до Ісуса Христа, тому що вони будуть з Ним і побачуть Його такого, який Він є, і будуть членами царської родини в небі. Се є дальше доказано словами пророцтва „Блаженний і святий, хто має часть у первому воскресенню; над сими друга смерть не має власти, а будуть священниками Божими і Христовими, і царювати муть з Ним тисяч років." — Одкриттє 20:6.

Про час воскресення є написано: „Сам бо Господь з повеліннєм, з голосом архангельським і з трубою Божою зійде з неба, і мертві в Христі воскреснуть найперше." (1 Солунян 4:16) Сі слова доказують, що Християни, котрі повмирали протягом християнської доби, не пішли до неба по смерти, але вони мусіли чекати в гробі аж до другого приходу Господа; і тоді, коли Він возме власть над світом, сі вірні Християни встануть найперше. Слово „велінне" в тім тексті значить розказ власти, що показує, що се відноситься до часу коли Господь Ісус, яко Первосвященник Єгови, возьме власть і зачне царювати. — Псальма 110:2.

Коли нове сотворінне буде викінчене, тоді воно буде становити Боже царське священьство котре представляв Мелхизедек. Се нове

сотворінне також буде становити „насінне обітниці" або „насінне Авраама", і буде увінчальним вінцем усього Божого творива. Сьому то сотворінню дасться життє і безсмертність, і буде вічною славою для Бога Єгови.

Більше чим шість тисяч років перейшло від коли Єгова сотворив совершенного чоловіка Адама, котрий упав. Більше чим дві тисячі років Бог робив рухомі живі образи, через котрі представив розвій нового сотворіння. Через майже других дві тисячі років Він вибирав і розвивав се нове сотворіннє. Протягом сього цілого часу рід людський терпів смуток, хороби і смерть. Сатана скористав з нагоди і відвертав ум людський від Єгови. І тому многі так звані Християни питають: Для чого так багато терпіння між людьми?.

ГОЛОВА 9

Століття Людського Терпіння

„ЗНАЄМО бо, що все твориво вкупі стогне і мучиться аж досі." (Рим. 8:22) Що сі божественні слова є правдою, то про се може свідкувати кождий чоловік, тому що кождий бачить як рід людський тяжко страдає. У цілім світі нема ані одного совершенного чоловіка, і тому нема нікого хтоби не терпів. Від колиски аж до гробу кождий чоловік терпів і терпить. Много людей запитують, чому вони терплять? Отже прийшов час, щоб кождий запитуючий пізнав причину свого терпіння.

Смерть є то великий ворог людства, що нападає і нищить кождий дім. Диявол навчив людей вірувати, що Бог є відвічальний за смерть кождого чоловіка. Однак не Бог винуватий за смерть чоловіка, а противно: смерть увійшла в світ задля гріху, а гріх увійшов у світ задля Адамового непослушеньства до Божого справедливого закона. Се був диявол, що намовив чоловіка до сього непослушеньства, і чоловік послухав його і добровільно і свідомо виповів послушеньство Богу. Коли який люблячий член родини умре, тоді сі, що оплакують його, часто питають: „Як міг люблячий і справедливий Бог забрати нам того, що ми так любили." Однак коли люди зрозуміють Божий плян, тоді не будуть ставити такого питання. Тоді вони не будуть сумувати

як ті, що не мають надії. Та перше треба конечно пізнати Божу правду. Не можна бо мати надії без знання; бо знання правди Божої показує дорогу до життя і щастя.

Питання: Чи не міг Бог сотворити чоловіка так, щоб він не согрішив і через се запобічи терпінню? Розуміється, що Бог, будучи всесильним, міг сотворити чоловіка так, щоб чоловік не міг согрішити. Але сей факт, що Він так не зробив, є достаточним доказом, що Він не вважав се за добре і відповідне діло. Св. Письмо говорить, що Бог сотворив чоловіка на образ і подобіє своє. Се значить, що чоловік був обдарований мудрістю, справедливістю, любовю і силою. Бог хотів, щоби чоловік уживав сі прикмети; инакше, Бог не бувби обдарував його ними.

Бог сотворив чоловіка з землі і дав йому ум, волю і почування; і Він хотів, щоб той чоловік уживав сі всі дані йому річи. Уживати волю значить, що чоловік мусить рішати, що він може а що не може робити. Йому було сказано, що послушеньство Богу значить добро, а непослушеньство значить гріх, а гріх приносить смерть. Тому що Адам посідав силу волі, отже виходить, що він мусів вибрати чинити добро або зло, і приняти наслідки одного або другого. Напримір, єслиби Бог був сотворив чоловіка так, що він не міг поповнити зла, тоді чоловік мав бути машиною, що значить він мав бути без свободи волі в діяльностях.

Бог сотворив чоловіка совершенним після своєї власної вподоби. (Одкриття 4:11) Бог

не любується в лукавстві. (Псальма 5:4) Він не силує свого сотворіння чинити добро; але у своїм пляні зазначив, що щастя і життя є наслідком чинення добра, а терпіння і смерть для тих, що чинять зло. Єслиби Бог був сотворив чоловіка так, щоби він не міг робити зла, то се булоб те саме, що примусити його чинити добро. Однак примусове послушеньство не приносить дійсного щастя Сотворителю ані сотворінню.

Бог є любов, се значить, що в Його нема ніякого самолюбства. Він бажає, щоб розумне сотворінне любило і служило Йому, тому що Він любить сотворіння. Дійсно щасливого стану не може бути, хиба що вони будуть служити Йому добровільно. Щоб чоловіку бути щасливим, він мусить бути так як Бог без самолюбства. Чому ж тоді Бог покарав за непослушеньство, єсли Він не є самолюбним? Відповідь є, тому що Він є добрий; а все що противиться Йому є лихе. Хто є непослушний Богу і пристає з лихими, такий спричиняє смуток собі і Сотворителю. Любити або бути несамолюбним значить старатися о добро других. Єслиби Бог повстримав свою кару за непослух чоловіка, то се булоби шкодою, а не добром для нього.

Єслиб Бог примушував чоловіка бути послушним Йому, тоді Він перечивби собі; але се є неможливо для Бога перечити собі. Примусити чоловіка до послушеньства булоб самолюбством; але Бог не є самолюбним, тому що Він є любов. Він бажає, щоб усі Його сотворіння були подібні Йому, а іменно, були пору-

шені до всякого діла любовю. Він не вживає своєї сили, щоб змусити когось до послушенства, однак карає непослушенство задля добра тих, що служать Йому. Всяке сотворінне, що любить Бога понад усе, є послушне Йому. Задля тої причини Він установив закон через свого возлюбленого Сина, котрий сказав:

„Хто має заповіди мої і хоронить їх, той любить мене; хто ж любить мене, буде люблений від Отця мого, і я любити му його, і обявлюсь йому. Відказав Ісус і рече йому: Коли хто любить мене, слово моє хоронити ме і Отець мій любити ме його, і до него прийдемо, і оселю в него зробимо. Хто не любить мене, словес моїх не хоронить; а слово, що ви чуєте, не моє, а пославшого мене Отця." — Йоана 14:21,23,24.

Тому то є написано: „любов-сповненне закону." (Римлян 13:10) Се значить, що хто порушений до служби Божої любовю, такий сповняє всі вимоги Божого закона. Єслиб Адам був любив Бога, то Він спевностю бувби й послухав Його. Але Адам любив більше себе і хотів служити собі. Його жена була частю його, і задля самолюбної причини він хотів бути з нею; і тому виповів послушенство.

Єгова ніколи не переступав свого закону, і ніколи не переступить. Він дав заповідь для Ізраїльтян, глаголючи: „І мусиш любити Господа Бога твого всім серцем твоїм і всею душею твоєю і всією силою твоєю." (5 Мойсея 6:5) Але дехто може питати: Чи ж ся заповідь не примушувала любити Його, і чи не було се самолюбством зі сторони Єгови? Відповідаємо,

Ні! Ізраїльтяни тоді були упавшими людьми. Бог один був їх правдивим Приятелем і Добродієм. Послушеньство до Його заповідей означувало життя для них. Вони могли бути послушними Йому лише тоді, коли вони любили Його; і для того Єгова дав приказ їм, не задля самолюбної цілі, але задля їх власного добра. В сих заповідях бачимо незмінний закон Єгови, що хто хоче мати життя і щастя, такий мусить любити Його цілим серцем, умом, і душею або іством.

Щоби бути цілковито щасливим, чоловік мусить поступити після волі своєї свобідно, і у всіх ділах мусить поводитися після любови. З досвіду він навчився, що, єсли він зробить щось із самолюбства і поповнить зло, тоді він терпить. Єсли він ділає після любови і робить добро, тоді він є благословенним. Дитина учиться, що єсли вона притулить свій палець до горячого предмету, тоді її палець болить і вона терпить біль. Єсли ж вона оминає горяче зелізо, тоді її палець спокійний. В такий самий спосіб чоловік учиться лекції добра і зла. Бог хотів, щоб він навчився сеї лекції.

Можливо, що є много инших причин задля котрих Бог не сотворив чоловіка так, щоб він не міг согрішити, і чому Він позволив істнувати злу через так довгий протяг часу; але дотепер маємо три добрі і достаточні причини, а іменно: (1) Дати нагоду усім людям навчитися через досвід о наслідках гріха, і що життя і благословеньства можуть прийти лише через чинення добра; (2) щоби дати досить часу на вибрання і розвинення нового сотворіння, че-

рез котре буде знищене зло і прийдуть благословеньства, життя і щастя у назначенім часі; і (3) щоби дати досить часу наповнити землю людьми котрі будуть тішитися землею по сім, як вони отримають потрібну лекцію.

Наука Через Досвід

Кожде діло Єгови для чоловіка було зроблене з Його доброти до нього. Через свою любов Він показав чоловіку, що благословеньства можуть прийти лише з доброти. Він сотворив Адама совершенним тілом і духом і дав йому власть і царство над усіма сотвореннями на землі. Він приказав усім польовим звірам і птицям явитися перед Адама, котрий дав їм імя і инші прикази; і постарався для нього о совершенне помешканнє і всі инші потреби.

По сім прийшов вершок Його обявленої любови до Адама. Він сотворив йому совершенну товаришку, найкращу річ яку коли бачили Адамові очи. Вона була потіхою для його серця, і він радувався нею. Вони збирали овочі і цвіти, і се веселило їх серце. То знов сідали на березі прекрасної ріки, і прислухувалися усміху лагідних фаль, котрі плюскались по зелених берегах, і відтак знов спішили дальше. Вони проходжались між деревами і солодкий спів птиць наповняв їх душу музикою. Разом, з царським походом, виходили на верхи гір і наповняли душу свою чудовим видом розлогих горбів і високо взнеслих гір, як і також прекрасними долинами, та тихо пливучими ріками і шумом зелених лісів і овочевих дерев.

Будучи совершенним чоловіком і совершенною женою у совершеннім домі, повні енергії, сили і совершенного життя, чогож більше могло їх серце бажати? О всі річи постарався Єгова для них, і самі вони були виразом Його любови і доброти. Бог сказав Адамові, а опісля Адам сказав своїй жені про їхні права і привилеї, які вони мали в раю. Меньше більше він так говорив до неї: „Ево, сі всі прекрасні і чудові річи є наші, тому що Бог, наш Сотворитель і Отець, дав нам їх. З кождого дерева в сім чудовім городі можемо їсти, лише з дерева знаття доброго і злого не можна нам їсти; бо Бог сказав, що того дня, коли скоштуємо з його, смертю помремо. Але так довго як ми будемо послушними нашому Отцю, то сі всі чудові річи є нашими, для нашої приємности; і Він приказав нам родити діти і наповняти землю, се прекрасне місце для нашого мешкання."

Все що Адам і Ева посідали прийшло від Бога. Він був їх Життя-давцем, отже їх Отцем. Але вони, яко цар і царівна, мусіли бути випробувані. Вони мусіли доказати їх вдячність за Його доброту і любов, і що вони будуть все в гармонії з Ним. Чому ж їм не любити Бога і чому не бути послушним Йому? Він же був їх правдивий і люблячий Приятель. Єсли вони не могли оцінити вповні Його доброти, то вони й не могли бути повною потіхою для їх Сотворителя. Бог не силував їх до послушеньства, але дав їм нагоду доказати їх любов до Нього; і сю любов вони могли доказати через послушеньство. Справді се була дуже

дрібна річ, яку Бог завдав їм до виконання але єсли вони відмовляться се зробити, загублять усе! Та предвидівши, що вони можуть відмовитися бути послушними Йому, Він з любови, доброти і мудрости, постарався о вихід для них і їх покоління.

Ева піддалась під зводничий вплив Люцифера і сим виповіла послушеньство Богу. Адам согрішив добровільно; що значить, що він не був ошуканий. (1 Тимотея 2:14) Він любив себе більше чим Бога. Він бажав угодити собі, йдучи за Евою, радше чим послухати Бога і стратити Еву. Від сього часу Бог зачав учити чоловіка, що любов є одинока мотива, що веде до щастя. Без досвіду чоловік не міг навчитися потрібної лекції. А що Ева була частю Адама, тому і вона була засуджена на смерть разом з Адамом. (Римлян 5:12) Задля їх непослушеньства до Бога ся совершенна пара стратила прикрасний дім; і була вигнана геть з дому вчитися через досвід сю трудну лекцію, котру гріх, що спричиняє смерть, учить. Через довгий протяг часу вони переходили страшні досвіди, а по сім повернули назад до пороху з відки були взяті.

Підчас коли Адам і Ева переходили через всі свої трудности, смуток і терпіння, вони породили дітей, котрі також мусіли терпіти. Але чому ж сі діти і їх дітей діти мусіли терпіти через довгі віки наслідки гріха який поповнили їх родичі? Чи ж сі діти були відвічальні за поповнене зло їх родичами? Спевностю, що ні, тому що вони не жили в тім часі як Адам поповнив гріх; але що наслідки того зла перей-

шли на них; і сей факт, що так сталося, показує неограничену мудрість Єгови. Зробивши наперед розпорядження на случай сього випадку, Господь Бог через се показав свою мудрість і любов до чоловіка.

Бог так розпорядив, що єсли чоловік станеться непослушним і умре, то Він мав викупити його від смерти і у властивім часі дати нагоду кождому прийти назад до життя. Сей плян викупу мав бути виконаний через добровільне пожертвованнєся на смерть совершенним чоловіком, о котрого Бог мав постаратися. Але єслиби кожда дитина з Адамового покоління була народилась совершенною, і через се не наслідила наслідків гріху від родичів, тоді кождий чоловік мав стати на пробу з окрема, і мав бути випробуваний чи він буде послушний Богу або ні. Можливо, що дехто бувби послушний і жив; але кождий хто переступивби Божий закон, такий мав умерти на віки, хиба що хтось викупивби його зі стану смерти. Єсли так, тоді треба було би за кождого чоловіка дати викуп з окрема.

Бог з безконечної доброти, любови і мудрости зробив так, що всі люди були заключені в засуді Адама за його гріх, а се тому, щоби через одну совершенну жертву викупити усіх. Св. Письмо показує, що таке було розпорядженнє Боже. (Галат 3:22) Позволивши дітям Адама родитися в грісі і виростати в беззаконню, Бог постарався о викуп через велику жертву одного чоловіка для всіх людей.

Увесь рід людський походить від Адама, і

всі народилися несовершенними задля його гріху. (Псальма 51:5) Всі люди закоштували страшних наслідків гріха. Через довгі віки Бог навчав декотрих одиниць, що хто служить Йому і слухає Його той йде дорогою життя. Сі знову, яко Його свідки, навчали инших людей сеї лекції; і так в назначенім Богом часі всі люди будуть привидені до пізнання правди. (Авакума 2:14) Тоді всі пізнають, що Бог є ласкавий і люблячий; що все, що не є в гармонії з Ним, є мильне і шкідливе; і що хто хоче жити в мирі і в щастю мусить бути в гармонії з Богом.

Тому що всі люди були заключені в засуді Адама за його гріх, для того одна жертва Ісуса принесе пільгу для всіх людей, бо як всі люди були засуджені в Адамі на смерть, так через одного чоловіка жертву всі будуть мати нагоду отримати життя. Тому то св. Письмо говорить: „Тим же оце, як через провину одного на всіх людей осуд, так і через праведність одного на всіх людей оправданнє життя. Яко бо через непокору одного чоловіка грішними зробились многі, так і покорою одного праведниками зробляться многі." — Римлян 5: 18,19.

Через обсервацію і терпіння рід людський навчиться великої лекції о наслідках гріха. Декотрі одиниці вже навчилися сеї лекції. А тепер прийшов Божий час, коли всі люди прийдуть до пізнання правди, і зрозуміють, що Бог з любови давно постарався о викуп через смерть Ісуса Христа, щоби всі мали нагоду отримати життя. — 1 Тимотея 2:3-6.

„Насіння"

У своїй мудрости і з любови Єгова постарався не лише о викуп для людей, але також постановив, що хто добровільно умре, щоб дати викуп, такий буде вивисшений до найвисшого місця у цілій вселенній і дасться йому безсмертність, і буде виконателем плянів Бога Єгови для благословення всіх племен землі. Сю нагороду виграв Возлюблений Син Божий. У Божім пляні є також зазначено, що з Його сином буде співтоваришити 144,000 членів Його тіла; і що сі разом з Христом будуть становити „насіння обітниці", через котре будуть благословенні усі народи землі.

Треба було відложити довгий протяг часу, щоби навчити людей о великім пляні спасення і вибрати зміж них членів обіцяного „насіння". Отже перше Господь зробив прообраз свого пляну; а тоді зачав розвивати то насіння або нове сотворіння. Рівнож треба було відложити довгий період часу на випрубування членів нового сотворіння, а тоді вивисшити їх і зробити їх членами царської родини. Стримання зла і благословення людей не могло скорше зачатися аж поки не вибереться і розвинеться знаряд, котрий Бог ужиє для тої цілі. Коли ж той знаряд буде викінчений, тоді всі люди дістануть нагоду стати на пробу о життя, і також дістануть нагоду пізнати, що лише послушеньство до Бога веде до життя і щастя.

Наповнення Землі

Єгова міг дати викуп у котрім будь часі, і міг розвинути то „насіння" і привернути послу-

шних много літ тому назад; але єслиб Він був так зробив, то лише ті люди, що народилися до того часу, булиб користали з жертви викупу. Через шість тисяч років, від сотворення Адама до тепер, міліони людей жили на землі. Єслиб сі всі люди були приведені до совершенности а земля привернена до райського стану, тоді булоб досить людей для всіх вигідно мешкати на ній і також малиб досить усього на ній. Бог зробив землю для людей, щоб вони мешкали на ній. Він замірив, що на землі має мешкати відповідне число людей. Для того можна легко бачити, що Бог з своєї мудрости і любови дав відповідний протяг часу на народженнє певного числа людей на землі, занім Він зачне роботу благословення після Його обітниці.

Тому що Бог обіцяв стримати зло і благословити всі племена землі і дати кождому нагоду отримати вічне життя і щастя, для того нехай буде кождий абсолютно певний, що Бог сповнить усі свої обітниці у своїм часі. Міліони людей приходили на світ, жили на землі і повмирали. Чи вони будуть коли мати нагоду бачити благословеньства? Де є ті всі люди, що вмирають і в яких обставинах вони знаходяться? Чи вони можуть отримати ті обіцяні благословеньства? Такі і подібні питання насуваються кождому щиро шукаючому правди на котрі Він бажає відповіди.

Тут знову наводимо слова Апостола Павла, котрий сказав: „Знаємо бо, що все твориво вкупі стогне і мучиться аж досі." (Римлян 8: 22) Дальше Апостол показує на що се твориво

чекає: „Бо дожиданнє творива синів Божих." (Римлян 8:19) Сі Сини Божі становлять нове сотворінне, задля котрого Єгова відложив много століть на розвиненнє його. Се нове сотворінне буде все ділати в гармонії з Божою волею, і буде знарядом, через котрий спливуть обіцяні благословеньства.

ГОЛОВА 10

Де є Померші?

ВІД коли Адам був вигнаний з раю, від того часу смерть забрала біліони людей. Тож питання заходить, де вони пішли по смерти, і який їх теперішний стан?

На повисші питання знаходимо дві відповіди, котрі цілковито противляться одна другій. Єсли ж знайдемо одну з сих відповідей правдиву, то розуміється, що друга мусить бути фальшива. У св. Письмі є написано: „Слово Твоє—Правда!" (Йоана 17:17) Отже, щоби нам довідатися котра відповідь є правдива а котра фальшива, то перше мусимо змірити їх Словом Божим. Щоб нам представити докази і арґументи обидвох відповідей як найяснійше, для того одну назвемо відповідь світського чоловіка, а другу відповідь священника.

Світський чоловік відповідає так: Кождий чоловік є смертельною душею. Коли чоловік умре, він є цілковито мертвий, ніде не істнує, і знаходиться цілковито в несвідомім стані. У такім то стані він мусить позістати раз навсе, хиба що Бог збудить його з мертвих і дасть йому нагоду знову жити. Се є правдива відповідь.

Священник відповідає так: Кождий чоловік має безсмертну душу; і коли смерть приходить, тіло умирає, але душа його жиє дальше. Єсли чоловік був добрий, тоді душа його йде

по смерти до неба, і там вона остається навіки в безконечнім щастю. Єсли ж той чоловік не був добрий і не задоволив справедливости Божої за гріхи йому прощені, тоді душа того чоловіка йде до чистилища, помимо його волі; однак йому можна помочи молитвами вірних людей на землі. Єсли ж той чоловік був грішником аж до смерти, тоді душа такого грішника йде до пекла, в місце, де він свідомо буде мучитися і в такім стані він позістане на віки, себто, буде терпіти безнастанні муки, в стані безнадійности. Се є фальшива відповідь.

Правдива відповідь на сі питання мусить бути згідна з Словом Божим і з кождою частю відкритого пляну. Найголовнійшою точкою в Божім пляні є, що Бог постарався о викуп чоловіка через жертву свого возлюбленого Сина, Ісуса Христа, через що кождий чоловік може дістати нагоду отримати життя. (Йоана 3:16) Наука духовеньства відносно померших, а іменно, що кождий чоловік наслідив у собі життя і тому не може вдійсности вмерти, і що лише тіло вмирає а „добра душа" йде до неба а „зла душа" йде до пекла, цілковито розминається з наукою св. Письма о пляні Божім.

Через чотири тисячі років аж до приходу Ісуса люди вмирали на землі кождого часу. Прийшов Ісус і дав своє життя яко викуп за людей. (Йоана 10:10; 6:51-53; Маттея 20:28) Але відповідь духовеньства на питання, де знаходяться померші? зовсім не згаджується з Божим пляном, а головно розминається з наукою о викупі, тому що єсли ті всі міліони умерлих перебувають в небі або пеклі, тоді

жертва Христова не може викупити їх. Єсли ж теорія або відповідь духовеньства є добра, тоді смерть Ісусова була безвартісна.

Чоловік

Що є чоловік? Чи він є душею, чи він посідає душу? Св. Письмо відповідає: „І создав Господь Бог чоловіка з землі польової, і в дихнув йому в ноздрі живе диханнє. І став чоловік душею живою." (1 Мойсея 2:7) Слово душа, іство, або чоловік є одно і то саме значіннє. Жадний чоловік не має душі; але кождий чоловік є душею. Напримір св. Письмо називає скотину, осли і вівці душами. (4 Мойсея 31:28) Священники навчили людей вірувати, що чоловік носить з собою душу, і коли він умре, тіло гниє а душа ховаєтья десь в іншім місци. Така відповідь абсолютно не є поперта св. Письмом.

Безсмертність

Щоби поперти свою відповідь, що мертві є свідомі і знаходяться в небі, в чистилищи або пеклі, то духовеньство ріжних віроісповідань мусить научати, що чоловік посідає безсмертну душу. Але ми знаємо, що безсмертний є той, хто не може вмерти. Всякий инший чоловік може бачити, що жадне сотвореннє не може бути в пеклі, в чистилищи або в небі, єсли то сотвореннє можна вбити. Тому то автор сих фальшивих наук сказав: „Ми мусимо вчити, що чоловік посідає безсмертну душу." Єсли писаннє доказує, що чоловік є смертельною душею, себто підлягає смерти і зіпсутю, тоді

теорія о чистилищи і о вічних муках мусить бути і є фальшива.

Коли Бог сотворив чоловіка і усадив його в Еден-раю, сказав до нього: „А то вмреш певно того дня як поповниш гріх." (1 Мойсея 2:17) Сими словами Бог ясно зазначив свій закон. Чи під сим треба розуміти, що лише тіло умре? Ні! св. Письмо відповідає: „Та душа, що согрішить, та й вмерти мусить." (Езекиїла 18: 4,20) „Котрий чоловік жиє і не побачить смерти, визволить душу свою від сирої землі?" —Псальма 89:48.

Брехня Сатани

Єгова наперед сказав Адамові, що єсли він буде їсти з певного дерева, смертю умре. Але сатана забажав відтягнути чоловіка від Бога, щоб чоловік покланявся йому. З підступом він приступив до Еви і сказав до неї: „Ти можеш їсти з того дерева; і єсли будеш їсти, будеш мудра як самий Бог. Ти спевностю не вмреш." Сим він намовив Еву виповісти послушеньство Богу.

Одиноке попертя теорії о безсмертности душі знаходимо в словах диявола, котрий сказав: „Спевностю не вмреш." Але Бог сказав: „А то вмреш певно." Кому ж ми маємо тепер вірити, Богу чи дияволу? Священники приняли слова диявола а відкинули Божі; і тому їх відповідь є фальшива. Диявол стався отцем брехні, і се була перва неправда. У своїм часі Ісус сказав до духовеньства: „Ви від отця диявола, й хотіння отця вашого диявола хочете робити. Той був душегубцем з почину, й в правді не вето-

яв; бо нема правди в йому. Коли говорить брехню, із свого говорить; бо він брехун і отець ѝ." — Йоана 8:44.

Хто є Безсмертний?

Навіть самий диявол не є безсмертний, бо писання ясно показують, що Бог знищить його у своїм часі. (Жидів 2:14; Езекиїла 28:18) Для того тут буде намісци поставити питання священникам: Єсли пекло є місце вічних муч, і диявол є головним сторожом вогню в пеклі, то хто буде підтримувати вогонь в пеклі, коли диявол буде знищений?

Та св. Письмо радить Християнинові шукати безсмертности. (Римлян 2:7) Ніхто не шукає того, що він вже посідає. Бог один посідає безсмертність якож бо написано: „Один, що має безсмерте, і живе в світлі неприступному, котрого не бачив ніхто з людей, ані бачити не може; Йому ж честь і держава вічна. Амінь." —1 Тимотея 6:16.

Коли Ісус був на землі, Він не посідав безсмертности, бо писано, що Бог дав Йому безсмертність аж при Його воскресенню. (Йоана 5:26; Одкриття 1:18) Вірним Християнам є також обіцяна безсмертність при їх воскресенню, що буде нагорода за їх побіду. Про се писання говорить так: „Треба бо тлінному сьому одягнутися у нетлінне, і смертному сьому одягнутись у безсмерте." (1 Коринтян 15:53) Се булоб зовсім не намісци для Господа писати сі слова в св. Письмі, єслиб чоловік посідав безсмертність. Противно, сі слова показують, що чоловік є душею, і єсли він підлягає смерти

в такім разі він не є безсмертним. З відси бачимо, що чоловік, коли умре, не може йти до неба, чистилища або до пекла на вічні муки.

Чистилище

Про чистилище учать так: Коли чоловік, Християнин, що не був дуже добрим католиком умре, то він мусить йти до чистилища, і сьому він запобігчи ніяк не може; але священник, що жиє на землі, може помочи бідному чоловікові в чистилищі своїми молитвами.— Гляди „Віра Отців" стр. 205, Ґібонса.

Чистилище було жерелом доходів для священників через довгий період часу. Чи булоб се розумним, щоби Бог позволив бідному чоловікові умерти і йти на муки, і потім позволити самолюбним священникам користати з його нещасного положення? Така наука є обчерненнєм імя Єгови, і цілковито не згаджується ні з розумом ні з писанням. За часів Ісуса духовеньство вживало реліґію для торговельних цілей. Ісусові слова показують як Бог задивляється на їх поступки, Він сказав: „Дом мій дом молитви звати меться; ви ж його зробили вертепом розбійників." (Маттея 21:13) Тоді Ісус вигнав нечистих визискачів з храму.

Через многі роки люди звірились на науку священників і проповідників, віруючи, що вони вчили правду. Для тої причини много людей є несвідомі відносно науки про чистилище. Ніхто ніколи не знайшов місця у св. Письмі, деб говорилося про чистилище. Отже, щоби доказати чистилище, то священники наводили лише людей таких, як Данте і инші. Не лише

що наука про чистилище не знаходить попертя у св. Письмі, але св. Письмо учить, що ся наука є полапкою і ошуканьством, і що вона була винайдена дияволом на шкоду чоловіка і щоби знівечити святе Боже імя.

Небо

Коли хто вмре в родині, то сі що оплакують страту, люблять вірити, що померший пішов до місця відпочинку. Так і духовеньство навчало людей вірити, що добрі члени їх церков йдуть по смерти до неба. Але своїх наук вони не можуть поперти писанням. Небо значить піднесене або вивисшене місце де перебуває Єгова. Жадний чоловік ніколи не бачив Єгови і не може бачити Його. „Бо не жити ме вже людина, що бачила лице моє." (2 Мойсея 33: 20) Всякий, що буде в небі, мусить переміниться на духову істоту. Ісус був перемінений з людської до Божої природи при Його воскресенню.

Від часу коли смерть увійшла між людей аж до приходу Ісуса, уплило більше чим чотири тисячі років. Велике число людей вмерло вже в тім часі, а між ними і угодники Божі. Апостол Павло наводить довгий ряд імен угодників Божих в одинайцятій голові до Жидів. Але він не згадує там щоби котрий з них пішов на небо. Про сих всіх правдивих мужів, що повмирали перед приходом Ісуса, є написано: „Ніхто не зійшов на небо." — Йоана 3:13.

Між вірними угодниками Божими був Давид. Про Давида є написано, що він був олюблений Богом. (1 Самуїла 13:14; Діян. Апос-

тольске 13:22) Давид представляв Христа. Його ім'я значить олюблений. Під впливом духа Єгови він написав много псальм. Отже, єслиб хто із тих вірних мав бути в небі, то спевностю, що Давид мав бути там напевно. Але про нього є написано виразно: „Бо Давид не зійшов на небеса." (Діян. Апостолів 2:34) Йоан Хреститель був добрим чоловіком. Він отримав признання від Бога, і був вибраний оголосити прихід Спасителя світа. Йому стято голову, зараз по сім як Ісус зачав місію, за його вірність Богу. Однак Ісус сказав, що Йоан ніколи не буде в клясі царства небесного. — Маттея 11:11.

Небо є місце обіцяне яко спеціяльна нагорода для всіх тих, що будуть вірними членами нового сотворіння. Написано: „Благословен Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що по великій милости, знов породив нас на впованнє живе воскресеннєм Ісус-Христовим із мервих, до наслідда нетлінного і непорочного, що не зовяне сховане на небесах про вас, котрі силою Божою стережені пробуваєте через віру, на спасенне, готове явитись останнього часу." (1 Петра 1:3-5) Тому се є не розумно ані не згідно з Божим відкритим пляном припускати, що Бог приготовив небо для добрих людей взагалі. Він виразно говорить, що небо є для тих,що зложили себе на жертву по сім як Ісус дав ціну викупу, і котрі будуть вірними аж до смерти. — Одкриття 2:10.

Занім ми будемо розбирати писання відносно пекла, то ми перше переглянемо докази, що мертві є дійсно несвідомі, і нічогісенько

не знають аж поки Бог не збудить їх у своїм часі.

В несвідомости

Жадне сотворіння не може відчути благословеньства в небі, ані терпіти мук в чистилищі або в пеклі, хиба що то сотворіння є там у свідомім стані. Декотрі священники стараються пояснити терпіння в пеклі кажучи, що грішники терплять у пеклі лише умово, себто тим, що вони памятають їхні злі учинки. Але і се не може бути правдою, хиба що вони є свідомі і памятають те, що вони чинили в минувшині. Єсли ж писання доказують нам виразно, що хто умер, той немає ні знання ні мудрости; що він не має памяти і не може робити ані думати; і що він є в стані мовчання, тоді сі факти цілковито уневажняють відповідь священників, що мертві терпять або тішуться по смерти.

Бог є правдивий, і Його Слово є правда. Люди ж не є правдиві ані їх слова не є правдиві, хиба що вони є в гармонії зі Словом Божим. (Римлян 3:4) Відносно нарушеного питання наводимо слідуючі цитати із Слова Божого, що буде безперечним доказом, що відповідь світського чоловіка є правдива, а іменно:

„Бо живі знають, що помруть, а мертві нічогісенько не тямлять і нема їм уже заплати, бо й память про них пішла в забуток. Все що маєш робити снагу, роби руками твоїми; бо в могилі, куди ти йдеш, нема вже робити, ні роздумування, ні знання, ні мудрости.—Еккле-зіаста 9:5,10.

„Бо після смерти ніхто не споминати ме тебе,

а в гробі хто возхвалить тебе?" Псальма 6:5.

„Кладуть їх, як овець, в підземну країну, а смерть пасе їх; аж поки вранці возьмуть верх над ними праведні, і підземна країна пожере постать їх, кождого далеко від домівки його." Псальма 49:14.

„Мертві не будуть хвалити Господа, ні всі ті, що йдуть до місця мовчання." Псальма 115: 17.

„Чоловік, будучи зроблений з елементів землі, коли умре, вертається назад до пороху.—1 Мойсея 3:18.

„Доля бо людська й доля звіряча однака; як сі вмирають, так і ті вмірають, і одно диханнє у всіх, а людина непереважує звіря, бо все марнота. Все йде в одно місце: взялось із персті й усе вернесь у порох."—Екклезіаста 3:19,20.

Дух життя оживив чоловіка і від тоді його орґанізм зачав функціонувати. Але коли він перестає дихати, тоді його орґанізм перестає ділати. „Вийде дух з його, знов до землі він вертається; тогож для самого задуми його марою стали." — Псальма 146:4.

Священники старалися пристосувати сі тексти лише до тіла, а не до душі. Але і тут вони помилилися, тому що душа, або сотвореннн, або ійство, перестає істнувати. — Езекиїла 18:4.

Пекло

Такого місця деб мучилися люди або душі нема ніде. Бог не є такий злобний як Його представляють священники. Бог є любов. Яку користь се принеслоби, еслиби одно з Його

сотворінь вічно мучилося? А друге, як можна погодити вічні муки з законом, котрий Бог дав Адамові, і у котрім він виразно зазначив, що кара за гріх є смерть? Тут знову бачимо, що відповідь священників є нерозумна ані не згідна з Богом.

Про науку о вічних муках не було чути аж чотири тисячі літ по засудженню Адама на смерть. Се є винахід диявола і поширений в тій ціли, щоби підтримати першу його брехню, що нема смерти. (1 Мойсея 3:3) Диявол знав, що, єсли чоловік буде вірувати в безсмертність душі, то він також мусить вірувати, що грішники будуть терпіти десь вічні муки. Він думав, що, єсли він зможе намовити чоловіка вірувати в безсмертність душі, тоді він мусить вірувати, що грішники будуть терпіти муки, і сим самим він відтягне його від Бога і розпалить ненависть в нім до Єгови. Наука о вічних муках і о безсмертности душі є вимірена, щоби поперти одну другою, але обі є фальшиві і тому мусять упасти.

Біблія була переложена з старинних язиків. Старий Завіт був переложений з еврейської мови, Новий Завіт був переложений з грецької мови. Анґлійське слово „гел" є переведене з еврейського слова „шеол", як і також грецьке слово „гадес", „ґегена", і „тартару" є переложені на слово гел або пекло. Коли зима зближається, рільники збирають моркву, копають яму в землі, і накривають сю ярину так, щоб вона не змерзла. Отже після старинного анґлійського виразу, то той рільник клав свою ярину в „гел", котре то слово означувало те-

мне місце. Еврейське слово „шеол" є переложене в Біблії на „гріб" або яму більше разів чим на пекло. Гріб є темне місце. Єсли слово „шеол" значить мучити в однім місці в Біблії, тоді то слово мусить означувати то саме і всіх инших місцях. Щоб нам краще зрозуміти се питання, для того наводимо кілька місць з св. Письма.

Яків був один із угодників Божих. Коли його син Йосиф був проданий до Єгипту, то Якові представлено, що він, Йосиф, був убитий. Його сини і доньки старалися потішити його, але він сказав: „Пійду сумуючи до мого сина в могилу." (шеол) 1 Мойсея 37:35) Кількканайцять років пізнійше настав голод в тім краю де перебував Яків, і він вислав свої сини до Єгипту за збіжєм. Там вони знайшли Йосифа, їх брата. Вони повернули до свого Отця з просьбою, щоб він вислав наймолодшого брата з ними Венямина. Яків відповідаючи на їх просьбу, сказав: „Не пійде син мій з вами; бо його брат умер, а сей один остався. Як станеться йому пригода в дорозі, що вертаєте, так зведете смутком моє сиве волосє в землю (шеол) на той світ."—1 Мойсея 42:38.

Тут знову слово „шеол" є переведене на гріб. (гл. Англ. Біблію) Можна легко бачити, що Яків сподівався піти до гробу. Перекладачі Біблії побачили, що вони не можуть перевести се слово на пекло; бо єслиб переложили, тоді булоб якось ніяково посилати з сивим волосом Якова у вогонь і сірку, бо він там і недовго міг би витримати. Та новочасні перекладачі Біблії полишили то слово „шеол" непереведене,

мабуть з тим наміром, щоби ошукати несвідомих.

Йов був праведним чоловіком і угодником Божим. Одного разу диявол хвалився, що він зможе намовити Йова проклинати Бога. Бог позволив сатані випробувати його. Але сатана помимо всіх старань не міг намовити Йова проклинати Бога. Йов був поражений ріжними боляками від голови аж до стіп; його тіло покрите струпами; і всі сусіди і приятелі відвернулись з наругою від нього; навіть його власна жінка з відразою сказала: „Скажи слово проти Господа і умри"! Бідний Йов був полишений без ніякої потіхи. Після сього, як священники поясняють пекло, то бідний Йов мав більше його чим який инший чоловік у світі. Єсли він вірив, що пекло значить вічні муки, то справді се виглядалоб дивним, коли він молився слідуючими словами:

„О колиб ти та сховав мене в прісподній (шеол) і там держав мене, аж покіль гнів твій перейде, й положив реченець, і спогадав знов про мене!" (Йова 14:13) Опісля додав: „Та хоч би я й дожидав в надії, то все ж таки глибокий гріб-домівка моя; в темряві постелю я постіль собі." (Йова 17:13) Йов написав сі слова під натхненнєм духа Єгови. Ми наводимо сі слова тут, щоби доказати, що слово „шеол" є переложене тут на „преісподня", а в инших місцях на „пекло", що означує гріб, могила, стан мовчання.

У Псальмі 16:10 є написано: „Ти бо не оставиш души моєї у пеклі." (Анґл. Перек.) Сі самі слова є знову повторені в Діян. ап. 2:30-32,

і є пристусовані до Господа Ісуса. Вони доказують, що Ісус пішов до біблійного пекла, шеол, що є гріб. Єсли пекло є місце вічних мук, то Ісус є там ще і тепер. Але ми знаємо, що Він вийшов третього дня, себто воскрес із мертвих. Священники можуть сказати, що Ісус ходив спробувати як загорячо там, щоб опісля і другим оповісти про се. Єсли їх відповідь є правдива, то Ісус мусів посідати якейсь тіло з асбесту (огнетривале) на сю оказію. Однак Ісус хотяй говорив часто про пекло, то ніколи не розумів, що воно є місце мук, так як се ми побачимо з дальше наведених аргументів.

Одна з найлучших ілюстрацій о пеклі, знаходимо в припадку який лучився з Йоною. Одного разу велика риба кит проглинула Йону. Тоді Йона сказав: „У смутку мойму покликнув я до Господа, й він вислухав мене; з черева преисподньої (пекла шеол) взивав я, а ти почув мій голос." (Йони 2:3) Очевидно, що там було дуже темно у череві кита. Єслиб пекло було місцем вічних мук, то спевностю, що Йона не був би видістався з відтам.

То само слово „шеол" є переложене на слово „під землею." Описуючи про беззаконних, що умруть, пророк сказав: „І підуть живими під землю." (4 Мойсея 16:30) Сі слова „під землею" є переложені зі слова „шеол." І знову є написано про сих, що помруть: „У глибінь земну зійдуть вони, ляжуть спокійно зо мною в порох." Йова 17:16) Слова „глибінь земна" є переложені з того самого еврейського слова „шеол", і виразно зазначує, що се є стан смерти.

Гадес

У Новім Завіті грецьке слово „гадес" є переложене на слово пекло, і означує то саме, що еврейське слово „шеол." Воно завсігди відноситься до стану смерти, себто до гробу, могили, або до ями в землі. Ось тут знову наводимо кілька текстів в доказ сього: Слова в Діян. Ап. 2:27 є наведені з Псальми 16:10. У Маттея 16:18 Ісус розказуючи про свою церкву, ужив слово гадес, котре є переложене на слово пекло. Він сказав: „І ворота пекольні не подужають її." Без сумніву, що Ісус розумів тут, що смерть буде знищена у властивім часі і тому вона не може перемогти тих, що служать Богу.

В гармонії з сим зазначено в Одкриттю 1: 18, що Ісус має ключі пекла; або яснійше сказати, Ісус має силу пробудити зі смерти стану до життя. В Одкриттю 20:13 читаємо: „І смерть і пекло дали мертвих." Тут знову ужито слово „гадес", і має те саме значіння що „шеол", і очевидно означує гріб, могилу, що видадуть мертвих в часі воскресення. Як бачимо, то воно не означує вічних мук, бо єслиби люди жили там на віки, то вони не моглиби вийти з відтам. Се писання не говорить, що пекло видасть живих, але що воно видасть мертвих.

Ґегена

Грецьке слово „ґегена" є також переложене на пекло. То слово означує стан смерти, або цілковите знищення, з котрого вже не буде воскресення. Слово „ґегена" є грецький вираз і відноситься до долини Гінон або Гігена.

У тій долині Гінон горів безперестанно вогонь, у котрий Жиди кидали відпадки з міста, тіла мертвих звірят, і тим подібне. Се була вогняна долина знищення. У Жидівськім законі було заборонено кидати живі звірята у вогонь. Сі відпадки вони вивозили поза брами міста Єрусалиму і кидали їз з високих берегів у тую долину. Тіла з декотрих звірят затримувалися на скалах в дорозі до сеї долини, і то тіло пожирали чирваки. Отже долина Гінон була місцем знищення. Вона представляла знищення беззаконників.

Ісус, промовляючи до Жидів, що мали уха до слухання і хотіли розуміти Його, сказав: „І коли око твоє блазнить тебе, вирви його; лучче тобі однооким увійти в царство Боже, ніж, дві оці мавши, бути вкинутим у вогнянне пекло. Де червяк їх не вмирає, й огонь не вгасає." (Марка 9:47,48) Той невгасимий вогонь і сі невмираючі черви представляли знищення, і сим Ісус сказав їм, що то прийде на їх нарід.

Ісус виразно сказав Жидам, що Він, Ісус, був назначений на царя, і що у властивім часі Він установить своє цартсво; що щоби бути співучасником того царства є найбільший привилей який хто може мати; але що ніхто не може мати сього привилею хиба що він добровільно пожертвує все, що противиться волі Божій. Єсли, отже, хтось мав щось дорогоцінного, навіть так задороге як око і руку, але се тримало його або перешкаджувало йому увійти в царство, то ліпше йому стратити сю дорогоцінну річ, радше чим бути знищенним.

В иншім місци Ісус уживаючи то саме слово

„Ґігена" сказав: „І не лякайся тих, що вбивають тіло, душі ж не здоліють убити; а лякайтесь більше того, хто зможе погубити і душу й тіло в пеклі." (Маттея 10:28) Тут Він виразно заявив, що „Ґігена переложене на „пекло", значить знищення. Один чоловік може вбити другого, і вбитий, у властивім часі, воскресне назад до життя; але коли Бог буде нищити його, то Він знищить його право до життя, і тоді вже не буде більше для нього воскресення.

„Гадес", переложене на пекло, значить стан смерти з котрого то стану ще буде воскресенне; але Ґегена значить стан смерти з котрого вже не буде воскресення.

За часів Ісуса священники були найбільшими ворогами Його, хотяй вони називали себе представителями Єгови Бога. Вдійсности вони були гипокритами, котрі представляли Єгову у фальшивім світлі і ошукували людей. Ісус ясно сказав їм, що вони були слугами диявола. (Йоана 8:44) По сім, як Він вигнав міняльників з храму, Він промовив до фарисеїв і клєру до котрих Він сказав: „Змії, кодло гадюче, як утічете від суду пекольного"? (Маттея 23:33) В сім місці Ісус ужив слово Ґігена. Вони знали, що Ісус був Месія, але вони добровільно грішили проти світла. Вони переслідували Його і шукали вбити Його. Тому що вони мали то світло і уперто грішили проти нього, для того Він поставив їм питання: Як зможете ви утічи від вічного знищення? — Жидів 6:4-6.

Хто чернить або говорить зле про ближнього свого або спричиняє незгоду, такий шукає погубити його. Написано бо: „І язик во-

гонь, світ неправди; так язик стоїть між членами иншими, скверняючи все тіло, і палючи круг природи, а запалюючись від ґігени." (Яков 3:6) Тут слово є вжите ґігена, і значить знищення.

Тартару

Грецьке слово „тартару" є переложене в Біблії на пекло. То слово не мало бути переложене на „пекло", бо воно представляло стан увязнення злих ангелів. Перед потопом певні духові істоти або ангели упоганили себе з дочками людськими. (1 Мойсея 6:1-5) З тої злуки вийшло на світ племя крайно беззаконне. Коли прийшов потоп, то племя було знищене. Але злі ангели не були знищені. Про се є написано так:

„Бо коли Бог ангелів, що згрішили, не пощадив, а кинув їх в окови пекольної темряви, і передав, щоб хоронено їх на суд." (2 Петра 2:4) „І ангелів, що не схоронили свого начальства, оставивши свої оселі, про суд великого дня вічними оковами під темрявою схоронив." (Юди 6) Св. Письмо ніде не згадує, що люди колибудь пішли або колибудь підуть в то місце „тартару." Се є місце у котрім знаходяться увязнені злі ангели, з котрими Господь зробить остаточний порядок під час суду. Безсумніву що „окови темряви" відносяться до стану повстримання в смерти. — Йова 10:21,22; 17:13; Псальма 88:10-12.

Вічна Кара

Єгова заявив, що Він покарає беззаконних, і що та кара буде вічно триваюча смерть. Ду-

ховеньство старається доказати, що вічна кара і вічні муки є одно і то саме. Але так не є. Найбільша кара в котрім будь краю є смерть. Більшої кари ніхто неможе виконати як знищити когось цілковито. Такою то карою Бог покарає всіх добровільних беззаконників. „Господь ... беззаконних погубляє." (Псальма 145: 20) Він покарає беззаконників вічним знищенєм. — 2 Солунян 1:9.

Найбільшим беззаконником є диявол. Прийде час і Бог знищить диявола. (Жидів 2:14) Знищення добровільних злочиньців не є жорстокостю, але є ділом справедливости і любови зі сторони Єгови. Беззаконники, єслиб їм позволено жити вічно, булиб плямою для Божого імя і небезпеченьством для всіх сотворінь, що люблять Єгову. Вони не оціняють свого власного життя, і тому їх знищення є зовсім в гармонії з принципами Єгови. Всі такі будуть знищені, але не мучені.

Кари є ріжного стопня. Напримір, коли чоловік обрабує дім свого ближнього, такий є покараний вязницею на певний протяг часу. Єслиж він замордує чоловіка, тоді він є покараний смертю. У першім случаю він був покараний на певний протяг часу; у другім случаю вічною карою. Коли Бог знищить беззаконників, то се буде вічно триваюча кара від котрої не буде воскресення. Для того се буде вічно триваюче знищення.

Отже писання осуває всякий сумнів і установляє факт, що біліони людей котрі повмирали від Адама, тепер є мертві несвідомі, і тому не знають нічого. Чи є надія, що вони будуть

жити знову? Так. Щоби дати їм знову життя, се є головна ціль Божого пляну відносно чоловіка. Щоби дати їм надію на життя, Він перше приведе їх до пізнання правди, і у властивім часі отворить дорогу до життя для сих біліонів мертвих, що знаходяться у гробах.

ГОЛОВА 11

Пробудження Мертвих

ЄГОВА, замірившн дати нагоду отримати життя кождому чоловіку, говорить про смерть людську як сон. Так як чоловік лягає спати і знову встає, так сим Бог поясняє, що Він замірив збудити людей зі сну мертвих. Такий чин є зовсім в гармонії з Божим пляном.

З ріжних місць св. Письма можна доказати, що Бог говорить про смерть чоловіка як сон. Один із вірних слуг Божих був Мойсей. „І Сказав Господь до Мойсея: Ось спатимеш з отцями твоїми." Адам був отцем роду людського, і розуміється отцем Мойсея. Єслн Адам пішов на вічні муки, то і Мойсей пішов також.

Господь також сказав Давидові, що з ним мало статися: „А як сповниться твій час, і ти спічнеш з отцями твоїми." (2 Самуїла 7:12) І знову є написано про Давида: „Давид бо, послуживши своєму родові, Божою волею уснув, і положено його до батьків його, і ввидів зотлінє." (Діян. Апос. 13:36) Давид, знайшовшися у великім клопоті, думав що умре, і тому в смутку своїм молився Богу: Згляньсь ж, дай відповідь, Господи Боже мій! Просвіти очи мої, щоб я не заснув смертю." — Псальма 13:3.

Давид був Божим пророком. Бог порушив його своєю невидимою силою, своїм святим духом, і він записав много правд, одну з кот-

рих ми навели повисше. Се було написано, щоби утвердити надію в умах людських. (Римлян 15:4) Давид представляв нове сотворіння, і тому висказав почуття їх серць. Промовляючи за тих, що рішилися йти тернистою дорогою аж до кіньця, і що виглядають часу пробудження з мертвих, він сказав: „Пробудившись буду образом твоїм насищатись." — Псальма 17:15.

Сталося, що Лазар з Бетанії, брат Мариї і Марти, котрого Ісус любив і часто одвідував, заслаб і умер. Ісус знав, що Лазар умер, але Його ученики не знали. Говорячи про його смерть, Ісус сказав до них: „Лазар, друг наш, заснув; та я пійду, щоб розбудити його." Його ученики не зрозуміли Його, тому сказали: „Господи, коли заснув, то й одужає. Говорив же Ісус про смерть його; вони ж думали, що про спочинок сонний каже. Тоді ж рече їм Ісус явно: Лазар умер." — Йоана 11:11-14.

Тоді Ісус і Його ученики вибрались до Бетанії, де Лазар умер. Коли прибули там, знайшли його сестри, що оплакували смерть свого брата. Закіль прийшов Ісус, то Лазар вже був чотири дни в гробі, звязаний полотном, після тодішного звичаю. Лазар був добрий чоловік, але він не пішов до неба, так як се учать священники. Ані не пішов він до пекла ані в чистилище. Він був у гробі, в стані смертному. Ісус пішов до гробу, що був прикритий великим каменем. Приказавши відкинути камінь, покликнув до Лазара і збудив його зі смерти. „І вийшовши умерлий з завязаними в полотно ногами й руками, й лице його хусткою бу-

ло завязане. Рече їм Ісус: Розвяжіть його й пустіть, нехай іде." — Йоана 11:44.

В тім самім часі Ісус сказав до Марти: „Я воскресення і життє. Хто вірує в мене, коли й умре, жити ме. І всякий, хто живе й вірує в мене, не вмре по вік. Чи віруєш сьому?" (Йоана 11:25,26) Тут Ісус висказав велику правду, а іменно: що в руках Єгови знаходиться сила збудити мертвих, і що у властивім часі Бог дасть силу Йому воскрешати мертвих. Пробудження Лазара було лише взірцем того, що Бог через Ісуса Христа незадовго зробить. Про се Ісус так сказав: „Істинно, Істинно глаголю вам: Що прийде час, і нині єсть, що мертві почують голос Сина Божого, й почувши оживуть. Не дивуйтесь сьому, бо прийде час, що всі в гробах почують голос Його, і повиходять: котрі добро робили, в воскресенне життя, а котрі зло робили, в воскресенне суду."—Йоана 5:25,28,29.

Сі писання є остаточним доказом, що мертві є цілковито несвідомі і що в часі назначенім Богом мертві будуть пробуджені до життя, через Христа.

Воскресення

Воскресення значить встати наново до життя. Пробудження з мертвих є лише початком воскресення. Хто буде належати до нового сотворіння той воскресне в хвилину, в миг ока до життя і безсмертности. Але біліони людей, що померли і знаходяться у своїх гробах, будуть збуджені зі смерти сну на пробу і суд, і тому їх воскресення або привернення до совершенного життя буде постепенне.

Жертва викупу Ісуса Христа булаби зовсім безкорисна, єслиби не було воскресення. Маючи на ввазі, що через чотири тисячі років перед смертю і воскресенням Ісуса люди йшли до гробу, можемо бачити, що сі всі люди не скористалиби з Ісусової смерти, хиба що вони будуть пробуджені зі смерти. Отже пробудження всіх сих людей зі смерти сну і поставлення їх на пробу о життя, зовсім згаджується із кождою частю Божого пляну, і се що можна сподіватися від люблячого Єгови.

Єсли священники научають правду, що кождого чоловіка судьба є запечатана при його смерти, то нащо тоді воскресення? Всі пророцтва що говорять про пробудженнє мертвих, не мають найменьшого значіння, єсли мертві є свідомі в небі, в чистилище, або в пеклі. Отже св. Письмо цілковито заперечує теорію духовеньства. Дивна річ, що диявол зміг так довго засліплювати людей до правди і накинути їм фальшиву науку духовеньства.

Жадна доктрина Біблії не є так красна і так чудова як ся про воскресення з мертвих. Вона показує причину чому Ісус Христос, возлюблений Син Божий, мусів умерти, і чому Бог воскресив Його з мертвих. Се є обявлення Його доброти для роду людського. Сю чудову і прекрасну науку Біблії диявол, через своїх аґентів, старався заховати від людей. Бог знав що він так зробить, і тому написав так ясно у своїм Слові, що всякий, хто бажає зрозуміти правду, буде міг її зрозуміти у властивім часі.

Перше Ісус

Єгова має свій спосіб научати людей. Ісус Христос, Його возлюблений Син, є не лише виконателем Божих плянів, але і також великим Учителем людей. Коли Ісус був на землі, Він робив і научав о многих річах, що були тоді неясними, але котрі зачали ставати ясними аж по сім, як Він пішов до неба; і то, що Він зробив і учив, було для тих, що шукають пізнати і зрозуміти правду.

Пробудженнє Лазара не було початком воскресення, але було зроблене Ісусом в тій цілі, щоби показати як Бог, у своїм часі, буде будити людей із мертвих і дасть їм нагоду постепенно воскресати до повного життя. Св. Письмо ясно говорить, що Ісус був перший піднятий із мертвих. Про се так читаємо: „Бо я передав вам найперш, що й приняв, що Христос умер за наші гріхи по писанням, і що поховано Його, і що встав третього дня по писанням. Тепер же Христос устав з мертвих; первістком між мертвими стався." — 1 Коринтян 15:3,4,20.

Та тут знову насувається питання: З котрого місця Ісус вийшов, коли Він воскрес, знаючи що Він, „первістком між мертвими стався?" Св. Письмо відповідає, що Ісус був три дни у пеклі! Про се читаємо так: „Бо не оставиш душі моєї в пеклі, ані даси святому Твоєму видіти зотління. Бувши ж пророком і знавши, що клятьбою клявсь Йому Бог, що з плоду поясниці йому по тілу підійме Христа сидіти на престолі його, предвидівши, глаголав про воскресення Христове, що душа Його не зос-

тавлена в пеклі, а тіло не виділо зотління." — Діян. Ап. 2:27,30,31.

О, як смішно виглядає наука священників в світлі Слова Божого! Через многі роки вони вчили людей, що пекло є місце вічних мук. Бог післав свого возлюбленого Сина до пекла т.є., гробу. Там Він був три дни, спав сном смертним, з котрого Бог воскресив Його знову до життя. „Сього Бог воскресив третього дня, і дав Йому статись явним." (Діян. Ап. 10:40; 2 Тимотея 2:8) Єсли би пекло було місцем вогню і сірки, де душі малиби вічно мучитися, тоді се булоб неможливо вийти з відтам; але що Ісус вийшов з відтам, то се показує, що воно є то, що св. Письмо учить, а іменно: Стан смерти. Спевностю, що люди не будуть більше вірити в брехню сатани, котру голосять священники, єсли Слово Боже є так ясне, розумне і повне любови.

Вже за життя апостолів сатана ворог розпучливо старався засліпити людей відносно науки о воскресенню мертвих. Бог велів своєму свідку пояснити, що Його плян був би невдачою, єслиб Він не збудив мертвих і не дав їм нагоди на вічне життя. Про се написанно: „На се бо Христос і вмер, і воскрес, і ожив, щоб і над мертвими і над живими панувати." (Римлян 14:9) Сей факт, що Він є Господом над живими і мертвими, показує, що Він має силу як над живими так і над мертвими. Його воскресення є запорукою, що всі мертві воскреснуть. „Буде бо воскресення мертвих праведних і неправедних." (Діян. Ап. 24:15) Бог дав запевнення всім людям, що Він дасть наго-

ду отримати життя, через се, що воскресив Ісуса із мертвих. — Діян. Ап. 17:31.

Св. Письмо робить великий натиск на воскресення всіх людей, щоби дати їм надію і їх олюбленним, котрі померли, щоб всі мали потіху в Слові Божім. Ісус Христос дав себе яко викуп за всіх, про що люди довідаються у властивім часі. (1 Тимоттея 2:5,6) Отже всі будуть пробуджені з смерти сну, і дістануть свідоцтво о правді. Всі докази св. Письма попирають науку о воскресенню мертвих, і є ясні і сильні і переконуючі для всіх, що шукають пізнати правду.

У св. Письмі читаємо: „Коли ж про Христа проповідується, що Він з мертвих устав, то як се деякі між вами кажуть, що нема воскресення мертвих? Коли ж Христос не воскрес, то марна проповідь наша, марна ж і віра ваша. І ми являємось кривими свідками Божими, бо свідкували про Бога, що воскресив Христа, котрого не воскресив, коли мертві не встають. Бо коли мертві не встають то й Христос не встав. А коли Христос не встав, то марна віра ваша: ви ще в гріхах ваших. Тоді й померші в Христі погибли." — 1 Коринтян 15:12-18.

Головна ціль сього аргументу є, щоби показати, що єсли нема пробудження з мертвих і воскресення, тоді Божий плян є неправдивий, невдачою і всі, що померли, цілковито пропали на віки. Дальше сей аргумент апостола цілковито уневажняє науку духовеньства, що мертві є свідомі у котрім будь місці. Завваж добре як говорить апостол, що єсли нема воскресення, тоді мертві **погибли.** Погибнути значить, пе-

рестати істнувати, а воскресення значить пробудитись до життя. То, що погибне, не може вже бути збуджене до життя ані воскреснути; але всіх мертвих і несвідомих Бог розпорядив привести знову до життя. Св. Письмо говорить, що Бог се зробить через Ісуса Христа.

Дальше апостол виводить свій аргумент, кажучи: „Коли тільки в сьому житті вповаємо на Христа, то окаянніщі (нещасливійші) ми всіх людей. Тепер же Христос устав з мертвих; первістком між мертвими стався. Яко ж бо через чоловіка (прийшла) смерть, так через чоловіка й воскресення з мертвих. Як бо в Адамі всі вмирають, так і в Христі всі оживляють. Кожен своїм порядком; Первісток Христос, а потім Христові у приході Його. Тоді (прийде) конець, як передасть царство Богу й Отцеві, як зройнує всяке старшуванне і всяку власть і силу. Мусить бо Він царювати, доки положить усіх ворогів під ноги Його." (1 Коринтян 15:19-25) Сим апостол показує, що Ісус Христос перший воскрес із мертвих; що через свою смерть і воскресення Він запевнив воскресення для всіх людей; і що се прийде по порядку і в назначенім Богом часі.

Поснули в Ісусі

Єсли сі всі біліони сплять сном смерти, то де вони спять? Для потіхи і надії тих, що оплакують страту олюблених одиниць, Бог велів написати відповідь у своїм Слові як слідує: „Не хочу ж, браття, щоб ви не відали про тих, що впокоїлись, щоб не скорбіли ви, як инші, що

не мають надії. Бо коли віруємо, що Христос умер і воскрес, так Бог і тих, що поснули в Ісусі, приведе з Ним. Тим же втішайте один другого словами сими." — 1 Солунян 4:13,14,18.

„Всі сплять в Ісусі" значить, що Ісус через свою проляту кров, дав ціну викупу за ввесь рід людський; і тому вони належать до нього. Таке було розпорядження Бога. Єгова дав Йому силу над смертю і дав Йому ключі пекла і смерти. (Одкриття 1:18) Сей символічний вираз показує, що Господь Ісус є одягнений в силу і власть збудити мертвих зі стану смерти і вивести їх з гробу і остаточно привести їх до життя.

Бог обіцяв Авраамові, що Він дасть йому і його насінню всю землю так далеко як він міг бачити її. (1 Мойсея 13:14,15; 17:8) Авраам і його потомки повмирали много століт перед приходом Ісуса. Але обітниця Божа мусить колись виконатися. Вони, як инші мертві сплять в Ісусі, себто сплять в поросі земному з відки були взяті. Про се є так написано: „І багато з тих, що сплять у поросі земному, прокинуться." — Даниїла 12:2.

Єгова дав виразні пророцтва Жидам, у котрих Він дає запевнення, що мертві воскреснуть. „Тим же то вискажи пророцтво й скажи їм: Так говорить Господь Бог: Ось, я поодчиняю гроби ваші, й виведу вас, мій народе, з гробів ваших, та й заведу вас у землю Ізрайлеву. І зрозумієте, що я — Господь, як повідчиняю ваші гроби й повиводжу вас, мій народе, з гробів ваших. І дам вам духа мого, й ви знов ожиєте, й розміщу вас по землі вашій, а тоді взна-

єте що я, Господь, сказав се—й справдив, говорить Господь." — Езекиїла 37:12-14.

Люди Судоми і Гумори були знищені великим вогнем. Після науки священників, то сі люди ще і нині горять в огні; але Господь через свого пророка сказав, що вони „вернуться до свого первого стану", що значить, що вони пробудяться із смерти сну. Вони немали нагоди отримати життя підчас їх знищення. Але ся нагода мусить прийти для них, тому що Бог обіцяв її всім. (Езекиїла 16:55) Се як раз згаджується зі словами Ісуса: „Істинно, Істинно глаголю вам: Що прийде час, і нині єсть, що мертві почують голос Сина Божого, й почувши оживуть." — Йоана 5:25.

Пробудження мертвих і їх воскресення до життя, є великий крок вперед у виповненню Божого пляну. Безперечні докази Слова Божого твердять, що мертві не терплять мук у чистилищі ані в пеклі або десь-інде. А що духовенство за певну суму грошей може помочи мертвим, то се є отвертим ошуством, і овочом сатаньскої великої брехні. Та зближився час, коли Божа вість правди змете з лиця землі лож, отворить ум людський і вони будуть тішитися, що він з любови отворив їм дорогу до життя. — Ісаії 28:17.

Коли тепер поглянемо в історію минулих віків, ми бачимо, що ціла стежка роду людського є зазначена слабостями, смутком, терпіннєм і смертю. Нині люди, дивлячись наперед в світлі розвою Божого пляну, бачуть, що є одна і справедлива дорога для них, котра веде до життя, і що ся дорога буде отворена як для

живих так і для мертвих. Бачучи сю правду, вони радуються. Початок сього блаженного і щасливого часу є зазначений приходом Господа Ісуса в силі і в великій славі; і тоді люди від найменьшого до найбільшого будуть мати привилей пізнати дорогу до життя і щастя, і будуть поступати тою дорогою.

ГОЛОВА 12.

Прихід Господа

ВСІ народи на землі переходили великі трудности. У сих трудностях вони терпіли, стогнали, і молилися о поміч. Диявол зі своєю орґанізацією зробив той тягар незносимим. Маючи злий замір, він сформував союз з безсовісних багачів, безчесних політикерів, і невірного духовеньства. Він уживав сей безбожний союз для нівечення Божого імя і гноблення людей. Св. Письмо говорить, що „корінь бо всього лихого сріблолюбство." (1 Тимотея 6:10) Сатана використав сріблолюбність упавших людей для дальшого виконування своїх замірів. Багатері, маючи то захланне бажання посісти землю ближнього і його добро, розпалювали вогонь війни між народами на підставі фальшивої претенсії, що конечність вимагає охоронення власних інтересів.

Безсовісні політикери, бажаючи приподобатись багатерам і скористати з їх грабіжної добичи, тоді підносять крик патріотизму і кличуть ставати в ряди воєнного руху. Духовеньство будучи в сім союзі, і бажаючи більше сили і впливу, гипокритично оголошують в імя Боже війну як святу річ і заохочують людей брати участь в ній. Великі суми грошей, що були тяжко запрацьовані робучим народом, а здерті з них у формі податків, є ужиті для вироблення пушок, трийливих ґазів, воєнних кораблів

і твердинь, воздушних літаків і на тим подібні диявольскі знаряди до вбивання.

Провокатори війни в сім психольоґічнім часі знов стараються розбудити пристрасть упавшого чоловіка, і тому устроюють ріжні воєнні походи з відповідною музикою по улицях міста. Політичні оратори захоплюють людей на публичних вічах, і вговорюють в них, що вони повинні підтримувати славу свого краю силою оружя. Се все робиться тоді, коли нема найменьшого небезпеченьства. Тоді побожні гипокрити проповідують із своїх казальниць людям як завелику славу вони отримають за то, що помруть на полю битви. Сей злобний знаряд сатани ввихається між воюючими народами, і обидві сторони кажуть, що вони представляють Господа; але вдійсности обидві стороні представляють диявола. Люди, будучи зворушені сим впливом, йдуть воювати. По сім великім знищенню людського життя і майна, одна сторона ніби виграє, але в дійсности обидві сторони тратять. Той майбутний побідник отримує порожну славу; але яка ціна тої слави?

Ось молодий чоловік і молода жінка щойно вступили на поріг нового життя і зачали виконувати свої уложені пляни. Ся щаслива пара тепер зачала мріяти про красний і веселий дім, щоби тішитися благословеньством люблячих і послушних дітей. Підчас коли вони так укладають свої пляни для свого власного щастя, в той самий час диявольскі аґенти впроваджують закон примусової воєнної служби, і також тайний шпігунський акт, забороняючи людям ста-

вити питання: яке право має держава відбирати людське життя? В сім то психольоґічнім моменті провокатори війни розбуджують воєнний крик. Той молодий чоловік муситься ставити до воєнної служби. Молода жінка з дитиною на руках в останне прощається зі своїм олюбленим мужом, котрий йде до війни, щоб може ніколи не вернути. Молода жінка вмирає з жалю, а дитина полишена на зимне милосердє світа.

Добра мати старанно навчала і виховувала свого любого сина, і чувала над ним від дитиньства аж до мужеського віку. Він був ласкавий, розсудний, чесний і правдивий, і бажає чинити добро свому ближньому. Та самолюбне і жорстоке право примушує його йти до війни. Се він мусить зробити. Вирваний з рамен матери, він і мати терпять невисказаний смуток і горе. Бо ось не задовго її син буде валятися у багні на полю смерти, замураний крсвю товаришів його. Бідна мати щоденно засилає молитви, щоб її син остався при життю і вернувся до неї щасливо. Такою самою молитвою і син молиться. Нарешті він є присилуваний йти до вогню; і там його молодече життя є пожертвоване, щоби задоволити захланність злобних людей! Молодець є тепер похований як дикий звір на полю.

Сі сильні, повні життя, тверезі і чинні мущини, дійсне багацтво народне, є силою забрані до війни де вони стаються гарматним мясом, щоби задоволити самолюбні бажання тих, що стоять ззаду і чекають на грошеву користь з різні. Кулі і шрапнелі немов буря замітають людей з поля різні. Тепер сі поля є покриті пош-

матованими тілами, колись повної енергії молодців. І знов земля є скроплена кровю невинних, і знов віковічний заповіт Бога з чоловіком є зломаний! (1 Мойсея 9:3-12) Зараз по війні прийшов голод, пошість, хороба, і терпіння і горе, якого людські слова описати не можуть. Шпиталі заповнені хорими тілом і умом, а инші міліони терпять без жадної опіки. Величезне число вдів і сиріт стаються додатковим тягаром, котрий мусят нести чесні податковці краю.

Підчас сього підлого плянування, в який би то спосіб розбудити і провадити війну, духовеньство відграє свою ролю. Воно вдає перед людьми за представителів Господа і за провідників євангелиї мира. Отже духовеньство є винувате не лише за се, що вони провадили людей до війни і великого терпіння, але через своє гипокрицтво вони сталися диявольским знарядом для відвернення людського ума від Бога Єгови, котрий є їх одинокий Приятель і Утішитель.

Подібні війни були розпалені в ріжних періодах часу. Взагалі звичайний нарід терпів, а лише кількох самолюбних одиниць жали тимчасову користь з сього. Окрім сих одиниць, все твориво стогнало і мучилося. Без жадної правдивої причини сі люди були змушені йти воювати і там гинути, а їх жінки і діти були полишені в смутку і горю. Не раз ані два земля була змочена невинною кровю; і ся кров невинних тепер кличе о пімсту проти тих, що носять святі і довгі одежі; і до сих Єгова говорить: „Ба й на полах в одежі твоїй видко кров

безвинних бідолах, що не заставали їх на розбішацтві." — Еремії 2:34.

Чоловік пережив через довгий період темряви, смутку і терпіння. Сатана і його аґенти відвертати людей від правдивого їх Приятеля і Добродія і вони жили без Бога, без надії у світі. (Ефесян 2:12) І так ще до нині ціле твориво стогне і мучиться. Чи такі злі обставини і терпіння будуть істнувати вічно? Ні; бо кращий і щасливіщий час вже недалеко від нас. До тих, що бажають личшого часу і миру Єгова каже: „Скажіть млявим на душі: будьти мужні не бійтесь; ось Бог ваш; прийде пімста, відплата від Бога; він прийде спасти вас." (Ісаії 35: 4) Як же тоді Бог прийде помагати людям і визволяти їх? Відповідь: Він вже приходить через свого возлюбленого Сина, свого Виконателя, Князя Мира, котрий несе спасення всім людям і установить вічний мир на землі і добру волю між людьми. Але чи ми можемо бути певні Його приходу?

Прихід Певний

По своїм воскресенню Ісус вознісся на небо, (1 Коринтян 15:4; Ефесян 4:8,10) А що Він знову прийде в силі і великій славі, то знаємо певно, тому що Бог обіцяв у своїм слові. (Даниїла 12:1; Діян. Ап. 3:20,21; Тита 2:13) Ісус умер, щоби дати ціну викупу. Він воскрес з мертвих і вознісся на небо, щоби представити ціну викупу яко жертву за гріхи людські. Він мусить прийти знову в назначенім Богом часі, щоби докіньчити Божу програму. Се Ісус навчився від свого Отця.

Ісус не міг розказати своїм ученикам все подрібно коли Він Був з ними, тому що не був Божий властивий час і вони не могли зрозуміти Його ані оцінити. Однак перед своїм розпятєм Ісус сказав до них: „В дому Отця мого осель богато, колиб ні, сказав би вам: Ійду наготовити місце вам. І, як пійду та наготовлю вам місце, знов прийду й прийму вас до себе, щоб де я і ви були." — Йоана 14:2,3.

Зараз по своїм воскресенню, і перед тим нім Він вознісся на небо до свого Отця, Ісус сказав: „Ще бо не зійшов до Отця мого." (Йоана 20:17) Сорок день пізнійше Він вознісся на небо. Появившися у відповідному тілі на сей случай, Він зібрав учеників своїх на Оливну гору, і дав їм певні вказівки. „І се промовивши, як дивились вони, знявсь угору, і хмара взяла Його від очей їх. І, як вони пильно дивились на небо, як Він відходив, аж ось два мужі стояли перед ними в білій одежі, котрі сказали: Мужі Галилейські, чого стоїте дивлячись на небо? Сей Ісус, узятий од вас на небо, так прийде, як виділи ви Його сходячого на небо." — Діян. Ап. 1:9-11.

По сім, як Його ученики були зачаті і помазані св. духом Божим на свідки Божі, вони часто научали про другий прихід Господа Ісуса Христа. Апостол Павло каже, що у властивім часі Господь Ісус зійде з неба. (1 Сол. 3:13; 4:16; 5:23) Поучаючи Тимотея, Павло сказав до нього: „Додержати сю заповідь чистою, без докору до явлення нашого Ісуса Христа." (1 Тимотея 6:14) Перед смертю, апостол Павло

ясно сказав, що прихід Господа мав бути в будуччині. „Мене бо вже на жертву наготовлено, і час мого відходу настав. На останок готовиться мені вінець правди, котрий оддасть мені Господь того дня, праведний суддя, і не тілько мені, та і всім, хто полюбив явленне Його." — 2 Тимотея 4:6,8.

Щоби потішити і заохотити послідувателів Ісуса, апостол Яків, свідок Господень, писав: „Терпіть же оце, браттє моє, аж до приходу Господнього. Ось, ратай жде доброго овощу з землі, дожидаючись терпіливо його, доки прийме дощ ранній і пізній. Терпіти же й ви, утведіте серця ваші, бо прихід Господень наближується." (Якова 5:7,8) Апостол Петро також свідкував про Його прихід. (2 Петра 1:16) Християнин тепер мусить зрозуміти, що майже всі приповісті відносяться до Його другого приходу.

Очевидно, Ісус робив великий натиск на важність свого другого приходу. Щоби виконати Божу програму і сповнити Його обітниці, то треба було, щоби Месія прийшов другий раз. Слово Месія значить Помазанник Божий. Більше чим через чотири тисячі років Жиди молилися і виглядали приходу Месії. Від часу до часу пророки предсказували Його прихід. При смерти Якова була зроблена обітниця, що прийде Шілог і збере всі народи до себе; і се мусить сповнитися. (1 Мойсея 49:10) Позаяк се пророцтво не сповнилося при першім приході Господа, то спевностю, що воно мусить сповнитися коли Він прийде у великій силі і славі.

Як Він Прийде

Ісус умер як чоловік, но воскрес з мертвих до Божої природи, і тепер посідає безсмертність і жие по віки вічні. (1 Петра 3:18; Йоана 5:26; Одкриття 1:18) „Господь же Дух." (2 Коринтян 3:17) Яко чоловік Він мусить позістати мертвим, тому що **чоловік Ісус дав своє життя за світ.** (Йоана 6:50, Людське око не може видіти духа. (1 Тимоттея 6:15,16) Дальше про Ісуса є сказано так: „Родженнє від тіла-тіло, а родженнє від Духа-дух. Не дивуйся, що глаголав тобі: Мусите ви народитися з виш. Дух, де хоче, дише, й голос його чуєш, та не знаєш, звідкіля виходить і куда йде; так усякий народжений од Духа." (Йоана 3:6-8) Жадний чоловік не може бачити вітру, але він може чути його силу і знати що він є присутний з ним.

Духова істота може бути присутна з чоловіком але не спостережена ним. Перед своєю смертю Ісус сказав до своїх учеників: „Ще трохи і світ мене не видітиме; ви ж будете видіти, боя живу і ви жити мете." (Йоана 14:19) Се є остаточним доказом, що лише ті, що будуть перемінені з людської природи на духову, будуть бачити Господа Ісуса в Його славнім тілі. Се однак не значить, що світ не побачить Його присутности і не спостереже Його справедливого ділання і сили.

Жадний чоловік ніколи не бачив диявола, однак кождий зазнав певні досвідчення від нього, і відчув його вплив і несправедливу силу. Ніхто з людей ніколи не бачив Бога; але ми знаємо, що Бог є дателем всякого добра, і вживає своєї сили на користь своїх сотворінь. У Бо-

жім властивім часі кожде сотворіння побачить присутність Христа, але сі, що воскреснуть духовими істотами, побачуть Його „яко ж Він єсть." (1 Йоана 3:2) Всі члени нового сотворіння, остаточно будуть з Господом; отже вони побачуть Його „яко ж Він єсть", тому що вони будуть посідати ту саму природу, яку Він посідає. (2 Петра 1:4) До своїх учеників, що становили часть нового сотворіння, Він сказав: „Знов прийду й прийму вас до себе, щоб де я, і ви були." — Йоана 14:3.

Отже на підставі сих писань і здорового розсудку бачимо ясно, що прихід Господа не значить, що Він прийде і покаже себе в людськім тілі в такім, в якім Він жив на землі будучи чоловіком. А що в Його другім приході або присутності Він обийме всі справи людські у свої руки, і буде царювати для добра людського. Як сатана був невидимим князем світа через многі століття (2 Коринтян 4:3,4), так і Христос буде невидимим Господом для світа по сім, як сатана буде вигнаний. Хотяй Ісус буде невидимим для людського ока, то однак Він буде контролювати справами нового світа, що буде становити зорґанізоване людство і справедливе правительство.

Коли Ісус вознісся на небо, і Його ученики дивилися за ним до гори, тоді явився їм ангел і сказав до них: „Мужі Галилейські, чого стоїте дивлячись на небо? Сей Ісус, узятий од вас на небо, так прийде, як виділи ви Його, сходячого на небо." (Діян. Ап. 1:11) Тут мусимо звернути особлившу увагу на слова „так прийде", котрі показують **спосіб** Його приходу. Сейно ма-

ла горстка людей, що бачила Його сходячого на небо. Отже й маленька горстка людей, що побачила Його присутність по певнім протязі часу по Його приході. Він вознісся на небо тихо і ніхто не знав о сім, окрім Його учеників, котрі були свідками Йому яко доказ, що Він вознісся. Так і Його другий прихід буде тихий неспостережений для людського ока. — 1 Коринтян 15:6.

Книга Одкриття є то свідоцтво Ісуса Христа, у котрій Він показує слугам своїм що має настати; Вона є написана символічною мовою. (Одкриття 1:1) Між иншими Ісус так говорить: „Ось йду як злодій; блаженний хто чуває, і хоронить одежу свою, щоб не ходити йому голим, і щоб не бачили сорому його." (Одкриття 16:15) Слово „злодій" ужите тут показує спосіб Його приходу. Злодій не приходить згуком трубним, але тихо, і тоді коли люди сплять.

Сей текст показує, що з початком другої присутности Господа, цілий світ буде символічно спати; або так сказати, не буде свідомий подій, які будуть переходити. Ті, що не сплять а чувають, ті знають коли зближається злодій. Так і ті, що духово не спять а виглядають Його приходу, сі спостережуть початок Його приходу або присутности. Тому то Ісус сказав: „Ото ж пильнуйте, бо не знаєте, котрої години Господь ваш прийде. Се ж відайте, що колиб господар знав, у яку сторожу прийде злодій, то пильнував би, та й не допустив би підкопати хати своєї." — Маттея 24:42,43.

Апостоли так само розуміли Його прихід. Павло часто говорив і писав про прихід Христа,

котрий то прихід він називає „день Господень." Він каже: „Бо самі ви добре знаєте, що день Господень, як злодій в ночі, так прийде. Бо, як говорити муть: Упокій і безпечність, тоді несподівано настигне на них погибель, як муки на маючу в утробі, і не втічуть вони. Ви ж, браття, не в темряві, щоб той день як злодій, захопив вас. Усі ви сини світла і сини дня; ми не (сини) ночі або тьми. Тимже оце не спімо, як інші а пильнуймо і будьмо тверезі." (1 Солунян 5:2-6) Апостол Петро також відноситься до Його приходу і вживає подібні слова, кажучи: „Прийде ж день Господень, як злодій в ночі; тоді небеса з шумом перейдуть, первотини ж, розпечені розтопляться, і земля і діла на ній погорять." — 2 Петра 3:10.

Відносячися до свого другого приходу Ісус перестеріг своїх послідувателів, що в той час повстануть фальшиві учителі, котрі будуть старатися показувати Христа в пустині або в коморах, але щоб вони не вірували в їхні науки. „Бо як блискавиця виходить зі сходу та сяє аж до заходу, так буде й прихід й Сина чоловічого." — Маттея 24:27.

Його слова не означують, що зікзак бискавиці все виходять зі сходу і сяють аж до заходу і що се представляє його прихід. В дійсности, його слова означують, що блискавиці виходять або появляються в однім місці на небі, а люди бачуть їх в ріжних сторонах, і що ті блискавиці не є увязнені в однім місці; і що їх можуть бачити лише ті, що пильнують. Євангелист Лука попирає сей погляд: „Бо як блискавиця, блиснувши з одного краю під не-

бом світить, так буде й син чоловічий дня свого." —Луки 17:24.

Блискавиці походять від Єгови. (Еремії 10: 13) Рівнож і всяке світло, що освічує Божий плян, походить від Єгови. Коли Він відкриває яке світло своїй помазаний церкві, то се Він чинить через Голову своєї орґанізації, Ісуса Христа. Ніхто з людей не може витворити блискавиці. Рівнож й ніхто з людей не може показати, що Христос знаходиться в сім або в тім місці. Його присутність є обявлена членам помазаної кляси, т.є., тим, що виглядають обявлення Його присутности. В сім тексті Господь говорить про свій прихід до свого храму, члени котрого складаються з Божих вірних помазанників. Він приходить судити найперше дім Божий і обявити номинальний (з імена) дім Божий, котрий вдійсности стався частю диявольскої орґанізації. З приходом Господа до Його храму має настати час великого горя на землі, з щого повстане Армаґедон, у котрім буде знищена сатанська орґанізація.

Час

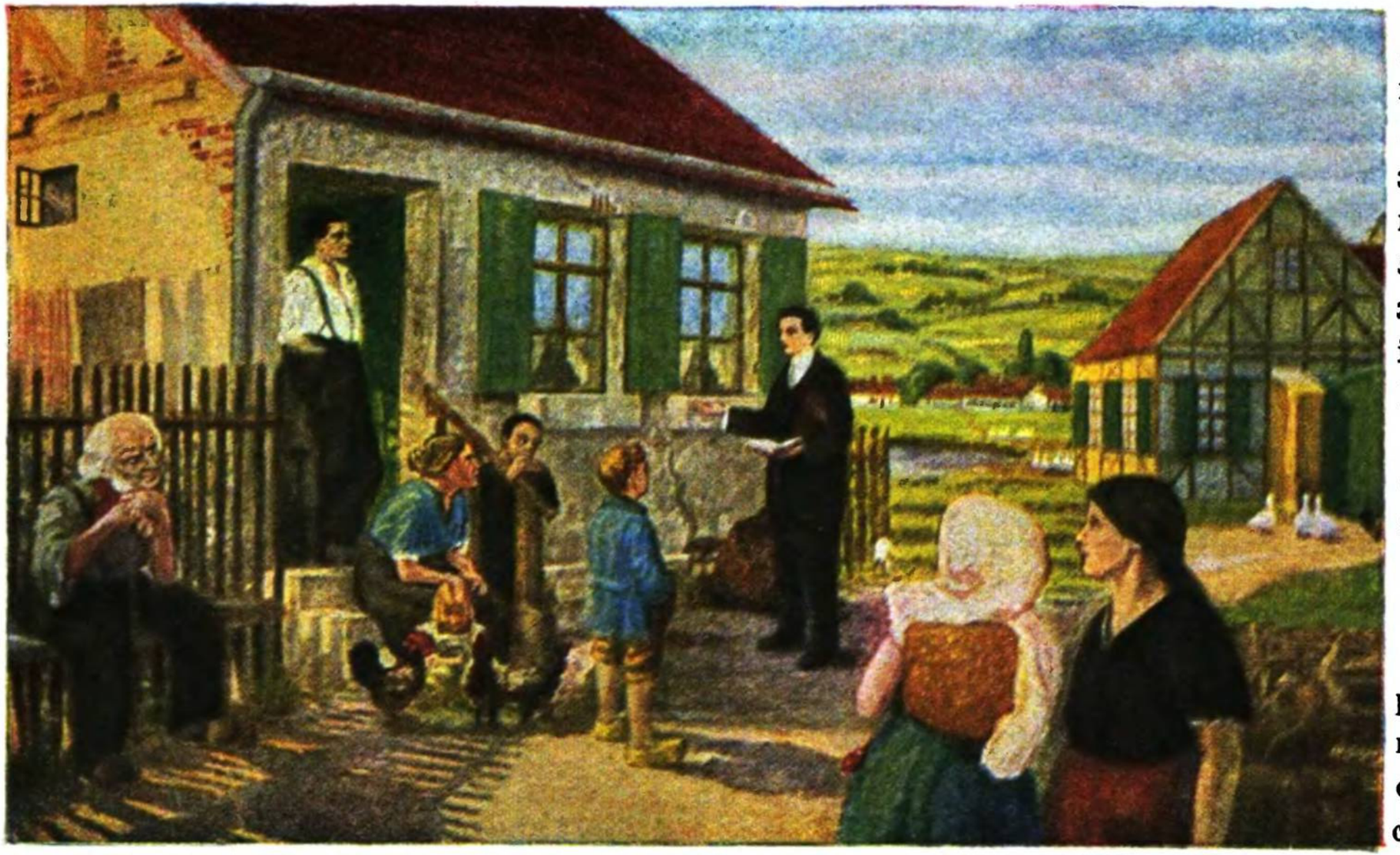
Коли Ісус вознісся на небо, Бог вивисшив Його до найвисшої позиції авторітету. (Одкриття 3:21) Тоді Бог сказав до свого возлюбленого Сина: „Сядь праворуч коло мене, доки не положу ворогів твоїх підніжком тобі в ноги" (Псальма 110:1) Сей приказ не значить, що Ісус Христос не мав нічого робити, але треба розуміти, що Він мусів позістати там без активним відносно правління світа, аж поки прийде Богом назначений час. Перед сим ча-

сом, с.т. протягом Християньскої доби, мали вибиратися і приготовлятися члени Його тіла.

Віддаль або простір для Ісуса Христа тепер не є жадною перешкодою; тому підчас цілої доби Він занимав сю важну позицію в небі і рівночасно міг бути присутним з своїми учениками. (Маттея 28:20) Отже, як бачимо, то мусів колись прийти час, що Ісус мав викинути ворога і самий зацарювати. (Псальма 110:2) За нім прийшов той час, Ісус Христос приготовив свою церкву, і також приготовляв обставини для викінення ворога і установлення свого власного правительства. Протягом того часу Він збирає всіх тих, що зробили угоду через жертву з Господом. (Псальма 50:5) Той період часу є названий в писанню яко „день Його приготовлення", у котрім то часі Христос, Посланець Божий, приготовляв дорогу. — Малахія 3:1.

Підчас сього періоду часу Ісус мусів бути присутним. Ся присутність не значить, що Ісус мав покинути небо а вернутися на землю, але очевидно се значить, що Він звернув свою увагу, щоби зібрати правдивих послідувателів і відлучити їх від номинальних Християн, і приготовив обставини, щоби перебрати в свої руки правління світа. Св. Письмо подає докази, що період Його присутности і день приготовлення зачався від 1874 року по Хр. Отже другий прихід Христа зачався 1874 року. Так само 1914 рік і 1918 є зазначені дати щодо Його приходу.

„Світ" складається з видимого і невидимого правительства, і є названий в св. Письмі небо і земля. Через многі століття сатана був неви-

Кольпортаж

До тепер видано мільйони книжок, зміст котрих пояснює Божий плян, і доручено їх в людські руки. Окрім сього вживано також радія для голошення радісної новини о царстві.

Відродження

Великий священник і Цар під-час свого царювання тисячу років, приведе усіх послушних із роду людського назад до совершенного стану, який мав Адам у Раю.

сторона 387

Управа Землі. G. Segantinis

Протягом періоду відродження чоловіка, Господь постепенно приведе землю до совершенного стану культури. Се діло Він довершить, через поучення чоловіка що робити і як робити. сторона 393

Хрест Casper David Friedrich

Треба все мати наувазі, що Адам стратив життя, що то життя чоловік знову бажає знайти і що одиноку дорогу до життя Бог показав в жертві пасхального агнця, котрий то агнець представляв Його возлюбленого Сина. **сторона 191**

димим володарем над зорганізованими правительствами на землі; і, будучи невидимим для чоловіка, він також царював над людським небом. Та час мусить прийти, коли диявольский світ скіньчиться, і самий диявол буде скинінеї з неба. Св. Письмо показує, що викинення диявола зачалося в 1914 році.

Храм Господень складається з Його вірних послідувателів, що становлять тіло „Христове." Мусів колись прийти час, коли Ісус Христос мав взяти перелік від своїх послідувателів. Писання доказують, що Він прийшов до свого храму 1918 році. По сім мусить наступити цілковитий упадок диявольского царства, як видимого так і невидимого, і установлення видимого і невидимого справедливого правительства.

Єгова казав своїм пророкам написати про другий прихід Христа, але сі писання були закриті пророчими виразами. Пророцтва не можна розуміти аж поки воно не сповниться або поки воно не є в процесі сповнення. Від 1874 року до 1914 року, пророцтво про Господень прихід сповнялося і було зрозумілим для тих, що були вірні Господу і слідили за розвоєм подій в світлі пророцтв. Всі инші не зрозуміли. З приходом 1914 року, зовнішні події або фізичні факти, були так ясні і зрозумілі в світлі пророцтв, що всякий хто студіював Слово Боже з щирим бажаннєм, міг розуміти його без ріжниці чи він був посвячений Господу чи ні.

У великім часі горя, так званий Армаґедон, буде обявлений Божий плян так ясно щодо установлення нового правительства, що всі люди

зможуть зрозуміти. Про се написано так: „Ось, йде з хмарами, й побачить Його всяке око, і ті, що Його прокололи; і заголосять перед Ним усі роди землі. Так, амінь." (Одкриття 1:7) Хмара символічно представляє клопіт. Отже в сім то великім горю всі народи на землі зрозуміють або побачать присутність Христа.

Щоби помочи ученикові яснійше і лекше зрозуміти докази другого приходу Господа, для того ділимо час Його приходу на чотири періоди, а іменно: (1) день приготовлення, (2) кінець світа, (3) прихід до Його храму, і (4) Армаґедон. Сі всі періоди обнимають разом, як се писання називає, „кінець часу", про що будемо тут найперше розбирати.

Кінець Часу

Ісус сказав про свій другий прихід так: „Про день же той і годину ніхто незнає." Се була правда, тому що Він так сказав. Рівнож і се правда, що Його вірні послідуватели у властивім часі зрозуміють час і пору про Його другий прихід. Хотяй се не значить, що вони будуть знати точно день і годину; але події, які будуть переходити в тім часі, поможуть їм зрозуміти се; яко ж бо написано: „Про часи ж і пори, браття, не треба вам писати. Бо самі ви добре знаєте, що день Господень, як злодій в ночі, так прийде. Бо, як говорити муть: „Упокій і безпечність", тоді несподівано настигне на них погибель, як муки на маючу в утробі, і не втічуть вони. Ви ж, браття, не в темряві, щоб той день як злодій, захопив вас. Усі ви сини світла і сини дня; ми не (сини) ночи або тьми.

Тимже оце не спімо, як инші, а пильнуймо і будьмо тверезі. Ті бо, сплять, і що впиваються у ночі впиваються." — 1 Солунян 5:1-7.

Рівнож і се правда, що духовеньство не зрозуміє сих часів і пор, тому що вони є частю диявольскої орґанізації. Вони люблять отримувати похвалу і пошану від людей, і титулують себе всечесними отцями. Бог предвидів і предсказав, що вони так зроблять, і що вони будуть захоплені світськими річами, і тому не зрозуміють. (Ісаії 56:10,11) Вони все научали людей, що ніхто не може зрозуміти Господньої присутности, тому що книга є запечатана. Бог предвидів се і предсказав. — Ісаії 29:10-14.

Щоби зрозуміти події відносно Господньої другої присутности від 1874 до 1914 року, то треба мати духовий ум; але священники не мають духового ума. — 1 Коринтян 2:10-14.

Вираз „кінець часу" не значить, що колись час скінчиться, тому що час є безконечним. Що ж тоді се значить? Через многі століття сатана був богом сього світа. (2 Коринтян 4:3, 4) Се значить, що він був невидимим управителем чоловіка. Отже той час диявольского правлення має прийти до кінця, по сім наступить справедливе правління через Христа. Останні роки диявольского правління називаються „кінець часу." В сім то періоді часу Бог так кермує справами щоби знищити несправедливе правління а установити справедливе правительство через свого возлюбленого Сина. Окрім Божої орґанізації Ізраїльского народа, всі инші правительства на землі були диявольскі орґа-

нізації. Се не робить найменьшої ріжниці, що люди так не розуміли.

Бог Єгова через пророка Даниїла записав головні начерки подій, які будуть переходити підчас царювання світових держав від часу Перської Імперії аж до „кіньця часу". Се, що Даниїл написав було пророцтвом; або інакше сказати, він, будучи порушений Божою силою, зазначив наперед події, які мали сповнитися в будуччині, і котрі не могли бути зрозумілими аж поки не сповняться. Даниїл писав про сі події, але самий не розумів їх. Сі події є записані пророчою мовою в книзі Даниїла від семої голови до дванайцятої.

Самий Даниїл сказав: „Я чув се, але не зрозумів і через те сказав: Мій добродію: що ж після сього буде? І відповів він: Ійди, Даниїле; бо втаєні й запечатані сі слова до часу останного. Многі обчистяться, вбіляться і будуть наче в огні, перетоплені (в спокусах); а безбожні будуть безбожно поступати, й не зрозуміє сього ніхто з нечестивих, а мудрі зрозуміть." (Даниїла 12:7-10) „Нечестиві" є ті, що кажуть, що представляють Господа, але вдійсности є частю диявольскої орґанізації. Такі не можуть зрозуміти. Мудрі є ті, що покірно вповають на обітниці Божі і своє знання прикладають в гармонії з Його волею. Господь виразно сказав Даниїлові написати про се, що станеться при „кіньци часу." Кінець часу значить період часу при кіньци поганського часу.

„Та **під кінець часу** стане воювати з ним цар південний, та й цар північний, кинеться на нього, неначе буря, з боєвими возами, кінним вій-

ським та безліччю кораблів, і нападе на країни, та, наче потоп, перейде через них. І наступить він накрасу між краями й багато міст упаде; спасуться від руки його тільки Едом, Моаб та більша часть синів Аммонових." (Даниїла 11:40,41) Сповнення сього пророцтва ясно зазначує початок „кінця часу", бо так пророцтво говорить. Історичні факти показують нам, що воєнні здвиги Наполеона Бонапарта точно пасують описі пророцтва Даниїла, і для того є сповненнєм його. „Південний цар", згаданий в пророцтві, відноситься до Великої Британії, котра тоді була частю Римської Імперії.

Походом Наполіон зайшов аж до Єгипту, де він побідив єгипетську армію, котра була під провідництвом Мурат Бея. Його побіда нанесла страх не лише на Єгипет, але також на далеку Африку і Асію, бо всі тамошні орди підавалися побідникови. В тім самім часі Британія на півночи, під провідництвом Лорда Нелсона, зробила успішний атак на Наполіонову армію на морю. Наполіон напав на Єгипет 1798 року, а опісля повернув до Франції, 1 жовтня, 1799 року. Сей воєнний похід коротко, але виразьно, є змальований словами в пророцтві від 40 верша до 44. Всі його здвиги скіньчилися 1799 року, що, після слів пророка, зазначило початок „кінця часу."

Від того часу як Задикея був скинутий з престолу (606 пер. Хр.) і від установлення всесвітного поганьского царства через Навуходоносора, від тоді всі світові держави або правительства були названі в св. Письмі символічно „звірями." Пророк Даниїл (7:7,8) описує про „четвертого

препоганого і страшного звіря." Сей страшний звір є то правительство, котре складається з трох елементів або складників, а іменно: з фахових політикерів, з великих багачів, і релігійних провідників. Сатанська орґанізація стала препогана і страшна від коли сі три силі зорґанізувалися. Із сеї безбожної тройці Папство, клєрикальний елємент, сиділо в сідлі і кермувало і правило усіма справами. Початок сеї історії зачався з упадком монархії Остроґотів 539 року по Христі.

Пророк Даниїл мав видіння сих подій, однак він не зрозумів їх, і тому сказав: „Тоді я, Даниїл, подивився, і от стоять двоє инчих, один на сьому березі ріки, другий на тому березі ріки. І сказав я мужові в лняній одежі, що стояв над водами ріки: Коли буде кінець сих чудних подій? І чув я, як муж в лняній одежі, що стояв над водами ріки, зняв праву й ліву руку до неба, заклявся Тим, що живе по-вік, що на кінці часу й часів і півчасу і коли зовсім впаде сила святого народу, все те станеться." (Даниїла 12:5-7.)

В Біблії символічний „час" означує рік з 12 місяців по 30 днів кождий, або 360 днів. Кождий такий день уважається за звичайний рік, як се пояснює пророк: „День за рік, день рік, кажу визначив я тобі." (Езекиїла 4:6) В повисше наведенім пророцтві Даниїла є згадані три часи і половина по 360 пророчих днів, що становить разом 1260 пророчих днів, при кінци котрих зачнеться кінець звірячого правління. Дванайцять сот і шістьдесять років від 539 року по Хр. приведе нас до 1799 року, що є дру-

гий доказ ясно зазначений, що початок „кінця часу" зачався 1799 року. Се також показує, що від 539 року по Хр. треба рахувати і инші пророчі дні написані Даниїлом.

Зрозуміння пророцтва відносно „кінця часу" і Господньої присутности було вмисно заховане Єговою аж до властивого часу. Даниїл бажав знати який кінець буде сих річей, але Бог сказав до нього: „А ти, Даниїле, заховай сі слова й запечатай сю книгу на останний час: багато прочитає її, і побільшає знанне." (Даниїла 12:4) Зовсім розумно можна припускати, що Єгова назначить кінець часу так, що його можна буде пізнати, коли він прийде. Він не сказав Даниїлові глядіти за написю на небо чи прийшов кінець часу, але він сказав глядіти на події, які можна буде бачити і розуміти на підставі пророцтва, і котрі то події зрозуміють ті, що будуть чувати. Бог знав, що Даниїл не міг розуміти сих пророцтв в його часі, тому Він сказав до нього: „Йде Даниїле; бо втаєні й запечатані сі слова до часу останнього."—Даниїла 12:9.

Коли той час прийде, то що тоді можна сподіватися? Єгова відповідає: „Много будуть бігати сюди і туди, і знанне побільшиться." (Даниїла 12:4) Зараз по 1799 році, з початком „кінця часу", знання побільшилося, а головно щодо Біблії. Перед тим люди нічого не знали про Біблію. Папство забороняло людям посідати Біблію, і лише клєр мав приступ до неї. Посіданне Біблії було злочином проти римського закону за що переступників тяжко карали.

В 1799 році звірська сила Риму, котру пере-

могла Папська система, отримала смертельну рану. Люди були навчені вірувати, що Бог дав власть царям панувати над ними, а клєр мав від Бога власть над їх сумліннєм. Коли ж Наполіон увязнив папу і забрав його з собою до Франції, і пізнійше відмовився бути коронованим через папу, а самий насадив корону на себе і висміяв його власть, від тоді людям зачали отвиратися очи, як царям так і невільникам, бо вони побачили, що папа не посідає тої Божої власти, яку собі приписував.

Скоро по сім зорґанізувалося перше Біблійне товариство в історії світа. Британийське Заграничне Біблійне Товариство було зорґанізоване 1803 р; Берліно-Пруське Біблійне Товариство в 1805 році; Біблійне Товариство Філядельфійське в 1808 р.; і Американське Біблійне Товариство в 1817 р. Біблія була переложена і видана на многих і ріжних язиках, і розповсюднена по так таній ціні, що найбіднійший мав приступ до неї; і в короткім часі міліони примірників Біблії знаходилися в руках людей. Паство противилося сим Біблійним товариствам і називало їх заразливою пошестю. Але що прийшов час на збільшення знання, тому Господь сповнив свою обітницю і допоміг доручити Біблію для всіх, що були голодні правди. Люди зачали пізнавати, що Бог не дивиться на лице особи; що царі, папи, священники і прості люди мусять всі здати рахунок перед Господом, а не перед чоловіком.

Від того часу зачалося чим раз збільшувати знання у всіх напрямах. Звичайні школи, проти чого папство все воювало, були великим сред-

ством для загальної просвіти і побільшення знання для людей всякого ходу життя. Многі колеґії і університети були побудовані в ріжних частях світа. З побільшенням знання в ріжних напрямах прийшли численні винаходи, котрі улекшили працю і заощадили час для людей.

Перед 1799 роком транспортація була так повільна, що чоловік міг лише коротку віддаль зробити в однім дню. Він мусів їхати кіньми або волами або йти пішки; а єсли хто хотів переплисти море, то він мусів плисти човном гнаним вітрами. Така подорож була повільна. В 1803 році винайдено пароплави, а в 1831 році зроблено першу парову льокомотиву. Так великий поступ був зроблений в сім напрямі, що тепер можна їхати дуже скоро чи то по морю чи по землі. Пізнійше були винайдені елєктричні льокомотиви і елєктричні самоходи і ґазові мотори; а тепер маємо величезний рух транспортації в ріжних частях землі. Се є зовсім звичайна річ тепер подорожувати сімдесять пять миль а навіть сто миль на годину; а головно се можна доконати літаком, що є найновійшим винаходом.

В сім часі сповнилися пророцтва про Його другий прихід, що Він порівнав до сходячого сонця, що світить від сходу аж до заходу. Простий і робучий народ все був подоптаний і поневолений багачами, клєром і політичними князями. Се сталося в 1874 році, від котрого то року датується другий прихід нашого Господа, що перша робітнича орґанізація повстала у світі. Від того часу зачалося чудове збільшен-

ня світла. Від тоді маємо ріжнородні винаходи, котрі є надто численні, щоб їх згадувати тут. Однак згадуємо тут декотрі річи, що прийшли на світ від 1874 року, і котрі є яко дальшим доказом Господньої присутности від того часу. Вони є: Машина до рахування, літаки, алюміном. антісептична хірургія, штучна фарба, автоматичні ключі, самоходи, колючий дріт, бі-циклі, карборондум, реєстри на гроші, кавчук, машини до відділення смитани, дискі плуги, електричні ескалятори, електричне споєння, елєватори, ескалятори, електричні кухні, ґазелінові мотори, жниварки, ілюмінаційні ґази, мотори, лінотипи, монотипи, рухомі образки, пастерілізація, радіюм, сиґнали на зелізниці, Рентґена лучі (Х рей), хмароломи, стрільний порох без диму, підводні лодки, тунелі ґрамофони, телєфони, машини до писання, вакуум щітки, радіо, бездротні телеґрафи і далековиди.

Найголовнійшою річею нащо указували пророцтва і чого виглядали пророки був другий прихід Христа. Пророк Даниїл назвав той час блаженним. Він сказав: „Щасливий той, хто ждати ме й діжде до тисячі трьох сот трийцяти й пяти день." (Даниїла 12:12) Сі, що були навчені Господом, чували і ждали на Його другий прихід. Отже коли хто зрозуміє сю дату, той і побачить назначений час у котрім Господь мав явитися в друге. Коли ми приложемо то саме правило, а іменно, рік за день, то 1335 років від 539 року скіньчиться в 1874 року, у котрім то часі, після біблійної хронольоґії, Господь мав бути присутний в друге. Єслиж се обчисленнє є добре, то від того часу ми зможемо

знайти більше доказів о другій присутности Господа.

Тут є дві важні дати, котрі муситься ясно розріжнити і не помішати, а іменно: дата початку „кінця часу" і дата початку другої присутности Господа. Отже „кінець часу" обнимає період від 1799 року аж до цілковитого упадку диявольского царства і установлення царства Месії. Час же другої присутности датується від 1874 року і є частю періоду „кінця часу."

Приготовлення

Писання вказують на період часу так званий „день його приготовлення." В сім періоді Бог зібрав свій нарід і дав йому зрозуміти свій плян і замір, а по сім періоді негайно Ісус Христос прийшов до свого храму, зібрав усіх що зробили угоду через жертву, і привів їх у стан храму. Тоді настали острі проби; і вірні, що встояли в сих пробах, були признані і отримали одежі спасення і ризи справедливости. (Малахія 3:1-3; Ісаїя 61:10) В тім то періоді часу Христос є присутний, і під час Його присутности прийшли найбільші проби коли він прийшов до свого храму. Дальше писання вказують, що „в день приготовлення" Бог приготовить свій нарід і свої сили, як і також обставини, до великої війни Армаґедону коли то сатанська орґанізація цілковито впаде. Христос, яко великий виконавчий Урядник Єгови, тепер робить приготовлення і виконує Божий гнів проти Сатани і його орґанізації. — Наума 2: 3-6; Псальма 110:2-6.

Жнива

Жнива є то час збирання того, що росло і достигло. Господь ужив натуральні жнива як образ, щоб пояснити роботу яку Він виконає при кіньци віку. Підчас періоду жнив, після слів Господа, Він буде присутний і буде самий провадити справами жнив. — Маттея 13:24-30, 37-40.

Від 1874 року зачався період збирання Християнів з ріжних частий світа із між ріжних віросповідань. Вони виходили з католицької церкви, з спротистаньскої і инщих церков. Вони не сталися членами иншої церкви, але сходяться разом студіювати Слово Боже, бо вони люблять Господа і Його справу по над усі инші річи. На них, як здається сповнилися пророчі слова про жнива, а іменно: „Зберіть мені праведних моїх, що над жертвою приняли завіт мій." (Псальма 50:5) Протягом сього періоду часу сі Християни знаходяться по всій землі і проголошують вість, що царство небесне наближилося; а тепер вони головно проголошують присутність Господа, що Його царство приближилося, і що міліони людей жиючих ніколи не помруть.

Господь дав приповість у котрій Він пояснив, що з імена Християни і дійсні Християни будуть розвиватися разом протягом Християньскої доби. Він сказав: „Зберіть перш кукіль та повяжіть у снопи, щоб спалити, а пшеницю зложіть у клуні в мене." (Маттея 13:30) Протягом минулих пядесять років між номінальними Християнами був дух лученняся і вязанняся в ріжні федирації і инші юнії. Сей дух вязання дійшов

до сього вершка, і тепер є добре всім знана „Федерація Церков", що навчає людей всього, окрім Слова Божого.

В сих ріжних релігійних системах знаходяться фахові політикери, і безсовісні визискачі, котрі є названі у св. Письмі „головні з отар." Вони є головними членами в церквах, тому що вони своїм впливом кермують духовеньством на дорогу якою вони сами йдуть. Вони не визнають посвячення Господеві; але задивляються на ріжні релігії, як забавні товариства, і як на такі, що істнують для політичних цілей.

Підчас коли се „вязання" йшло вперед між „кукілем", Господь збирав разом дійсно посвячених Християнів без ріжниці до якої релігії вони належали і сих Він назвав „пшеницею." Сю роботу збирання Християнів не можна инакше назвати як лише жнивами, бо ся робота є сповненнєм слів предсказаних Господом Ісусом. Сі Християни, або ученики св. Письма, ніколи не намовляють нікого записуватися до їх товариства, ані вони самі не є записані нігде і не мають жадного спису членів. Їх ціль є пояснювати людям Божий Плян, і через се показати, що Бог має щось лучшого для них чим се, що до тепер ріжні віроісповідання вчили. Отже сі обставини показують сповнення пророцтва і становлять фізичні факти і докази що Господь є присутний від 1874 року; бо збирання зачалося головно від тої дати.

Ругателі

От сі посвячені Христини, зібравшися разом з між ріжних віроісповідань, радуються прого-

лошувати людям, що царство небесне наближилося. Много людей радо слухає а инші сумніваються. Духовеньство є відвічальне за насіяний сумнів в умах сих людей. Звичайно можна було сподіватися, що духовеньство, вважаючи себе за Християнів, будуть тішитися доказами, що Господь є присутний в друге і установляє своє царство. Однак місто радуватися, вони зачали ругатись з тих, що вчили про другу присутність Господа, і накинулися обчернювати і переслідувати сих спокійних і покірних людей, що голосили новину о царстві Божім. Прибравши міну мудрости, вони насміхалися зі всіх, хто йно говорив про другу присутність Господа.

Розуміється, наш Господь предвидів сі обставини і тому через свого апостола записав слідуючі пророчі слова: „Се найперше знаючи, що прийдуть в останні дні ругателі, ходячи по своєму хотінню, і скажуть: де обітниця приходу (присутности) Його? від коли бо батьки умирають, усе так само пробуває відпочину сотворення." (2 Петра 3:3,4) Се вже само є доказом, що Господь є присутний і що кінець світа прийшов. Про се дальше Господь говорить: „Як же дні Ноєві, так буде й прихід Сина чоловічого. Бо, як були дні перед потопом, що іли, й пили, женились, і віддавались, аж до дня, коли увійшов Ной у ковчег, та й не знали, аж прийшла повідь і позносила всіх; так буде й прихід Сина чоловічого." — Маттея 24:37-39.

Ми стараємося свідкувати щодень, що сі пророчі слова сповнилися. Духовеньство і головні з їх отар є несвідомі о сих многих дока-

зах про другу присутність Христа; і тому так, як за часів Ноя, вони байдужно відносяться до факту, що Цар зачав своє царювання і царство небесне розпочинається.

Кінець Світа

Коли Бог умістив чоловіка в Еден раю, Він поставив для нього сторожа Люцифра. Люцифер стався зрадником, сатаною, але Бог не відбирав від нього становиська бути сторожом чоловіка. Отже від того часу Люцифер був все невидимим володарем над всіма народами, окрім одного Ізраїльского народу так довго як сей нарід виконував услівя своєї угоди з Єговою. Але коли Ізраїль був відкинений Богом задля його непослушеньства до угоди через закон, тоді сатана стався богом цілого світа. (2 Коринтян 4:4) „Світ" значить орґанізація видима і невидима, котра має контролю над справами людськими. Се є зорґанізоване правительство з людей під наглядом невидимого володаря; і тому світ обнимає в собі небо, невидиму часть, і землю, видиму часть, його орґанізації.

По відкиненню Ізраїльского народу, Бог позволив поганам панувати над Ізраїльтянами без перешкоди через певний протяг часу. Відбираючи Ізраїльскому народові привилей і право яко державі, Бог сказав: „Ти ж, негідний, безбожний князю Ізраїлів, що на тебе прийшов день твій, і твоїй безбожності настав конець. Так говорить Господь Бог: Здійми з голови корону, скинь царський вінець! се вже минулось: угору пійде низьке, униз високе! Скину,

скину, скину, й не буде його, поки́ль прийде той, що має до його право й кому віддам його!" (Езекиїла 21:25-27) Се є доказом, що певний протяг часу був даний для поганських держав, і що той час скінчиться з приходом Того, „що має до його право" на котрого раменах буде спочивати справедливе правительство. Сей Божий присуд проти Ізраїля тривав через „сім часів" яко кара про що Бог наперед повідомив їх. — 3 Мойсея 26:18.

„Час" у св. Письмі означує 360 днів. Отже сім часів становить період з 2520 днів. „Час" у св. Письмі вживається літерально і символічно. Але факти показують, що тут треба розуміти символічно, тому що погани панували довше чим 2520 літеральних днів. У св. Письмі є записане право, через котре можемо прийти до заключення, що один символічний день становить звичайний рік. (4 Мойсея 14:34) Отже „поганьский час" є то період 2520 років довгий, котрий зачався від скинення Задикеї, останного Ізраїльского царя. Задикея був скинений з престола 606 років перед Христом. Отже поганьский час мусів .скіньчитися 1914 року по Христі. Се знов зазначує, що тоді прийшов час для „того, що має право до його" перебрати справи світа в 1914 році. Під сим треба розуміти, що Господь був тоді присутний і перебрав у свої руки всі справи світа.

Ісус сказав, що Його „царство не од віку сього", над котрим то світом сатана був богом. (Йоана 18:36) Він сказав своїм ученикам, що коли прийде кінець світа, тоді Він буде присутний. Його ученики були обзнакомлені з

пророцтвами о приході Христа; і маючи се наввазі, вони ще більше шукали інформацій від Нього: „Скажи нам, коли се буде? й який знак твого приходу і кінця світу." (Маттея 24: 3) Слово „знак" в сім тексті означує доказ. Инакшими словами можна переказати їх питання так: 'Що можемо сподіватися бачити, щоб указувало нам на твою присутність і кінець світа?'

В сім питанню треба завважати дві наведені думки: (1) „Знак твого приходу"; і (2) „кінець світа." Се означувалоби, що при кінци світа буде якийсь певний обявлений знак присутности Христа, тому що се зазначить час перебирання власти над світом. Факти, які ми дотепер наводили, свідчать, що Господь був присутний ще від 1874 року, і що від тоді Він приготовляв церкву, себто збирав праведних. (Псальма 50:5) Від тоді Він привернув їм головні правди, що були заховані через еклезиястичну часть диявольскої орґанізації. — Маттея 17:11; Луки 11:52.

Факти дальше свідчать, що 1914 рік зазначив кінець поганьского часу, отже кінець світа. Від того часу треба було сподіватися якоїсь иншої роботи, більшої чим приготовання. Про сю то точку питали ученики; і Ісус дав їм відповідь пророчими словами, котрої не можна було зрозуміти аж по 1914 році. Він сказав своїм ученикам, що буде много воєн перед тим нім прийде кінець, і що вони не повинні тривожитися сим, бо се ще не буде кінець. А тоді Він додав: „Бо встане нарід на нарід і царство на царство, й буде голоднеча, й помір, і трус

по місцях. Все ж се почин горя." — Маттея 24:7,8.

У цілій історії чоловіка світова війна, котра зачалася 1. серпня, 1914 року, була одинока війна, що „встав нарід проти народу і царство проти царства." Всі сили народів були запряжені і примушені брати участь в тій війні. Чоловіки, жінки, гроші і проповідники, всі брали участь. Навіть маленьким дітям обмежено поживу, щоби військо на фронті мало досить поживи і щоб визискачі дістали їх хабара. Зараз по війні настала велика голоднеча і пошести в многих місцях Европи і Азії, і се знищило міліони людей більше чим погибло у війні. От сі всі нещастя, Ісус сказав, зазначать „початок горя."

Сі фізичні факти сталися точно на час 1914 року, і є доказом присутности Христа і кінця світу. Сі факти бачили всі люди, але розуміли їх лише ті, що пристусовували їх до пророцтв Біблії. Перед 1914 роком, Ісус Христос не міг виступити проти диявола і його організації, тому що Бог приказав йому чекати аж до назначеного часу. (Псальма 110:1) Від 1874 року, початку Його присутности, аж до 1914 року, Він робив ріжні приготовання для своєї церкви; а коли прийшов 1914 рік, тоді зачалися сповняти слова Божі: „Жезло сили твоєї пришле Господь із Сиона; царюй серед ворогів твоїх." — Псальма 110:2.

Тоді Ісус сказав до своїх учеників: „Тоді видавати муть вас на муки, й вбивати муть вас: і зненавидять вас усі народи задля імя мого." (Маттея 24:9) Слово „вас" безперечно відно-

ситься до дійсно посвячених і вірних Господеві. Ісусові апостоли спевностю не були на землі підчас сповнення сього пророцтва, себто світової війни. Але члени тої вірної кляси, вірні Христяни, котрі вірували і були послушні заповідям Божим, сі були зненавиджені всіма народами воюючими, і були переслідувані і увязнені і многі повбивані.

Ісус також предсказав, що в тім часі так звані Християни будуть зраджувати і ненавидіти один одного, і що многі відвернуться від Госда задля фальшивої науки і ненависти. Однак будуть і вірні послідувателі аж до кінця. Такі обставини складалися головно по 1917 році. Се є дальші докази Господньої присутности і кінця світа.

Єгова обіцяв Авраамові і його насінню віддати землю Палистину коли поганьский час скінчиться і коли той, що „має право до його" прийде. Для того можемо сподіватися, що Бог обявить свою ласку для Ізраїля і приверне сим людям їх землю Палистину. Ісус відносився до своєї присутности і кінця світа, коли Він сказав: „І топтати муть Єрусалим погани, доки сповняться часи поган." (Луки 21:24) Господня присутність зачалася від 1874 року, як про се повисше згадано. Се сталося 1878 року, коли перший раз ласка Божа зачалась привертати назад до Ізраїля. В тім році британський премієр Дезраель зачав старатися о добро Ізраїля. Кілька років пізнійше повстав рух так званий „Сіонізм" і від тоді Ізраїльтяни зачали повертати назад до їх землі.

Підчас світової війни, іменно, 2. падолиста,

1917 року, коли то зачався жидівський новий рік 1918, Британська Імперія згодилася дати Жидам Палестину з їх власним правительством. Всі инші передові народи згодолися на се, і Жиди на весну, 1918 року, зачали відбудовувати Палестину. Нині є всім добре відомий факт, що тисячі Жидів повернули назад до Палестини і відбудовують доми, управляють землю, і уліпшують край як раз так як Господь предсказав. Тут знову маємо фізичний факт або подію, що доказує, що наш Господь є присутний і кінець світа прийшов.

Знову инший доказ згаданий Ісусом був, що зараз по війні, і підчас Його присутности і кінця світа, буде „на землі переполох народів;... і омертвіють люди від страху і ожидання того, що прийде на вселенну." (Луки 21:25,26) Він сказав, що світова війна се початок горя, а потім додав, що то горе мусить продовжатися. Ніхто не потребує доказу, що нині народи знаходяться в заколоті, і що люди не вірять одні другим і жахаються від того, що приходить. Се є знову инший сильний доказ, що Господь є присутний і що кінець світа прийшов 1914 року.

Прихід до Його Храму

Нове сотворінне є уподоблене до будинку або храму і є назване „храм Божий." (Ефесян 2: 18-22; 2 Коринтян 6:16; 1 Петра 2:5) Вони є храмом Божим, котрого головою є Ісус Христос. (Жидів 3:6; 1 Коринтян 3:16,17) Сьому то храмові Господь поручив своє добро, або інтерес свого царства, підчас Християнської доби. Ісус ясно научав приповістями; і що наймень-

ше у двох приповістях Він уподобив себе чоловіку, що відїхав в далеку дорогу, і по довгім часі повернув, щоби взяти рахунок від своїх слуг. (Маттея 25:14-30; Луки 19:12-26) В сих приповістях говориться о талантах і о минах срібла. Переходячі події, що показують на сповненнє сих пророчих приповістий, є доказами, що Господь прийшов до свого храму.

Події, які переходили через три і пів року підчас місії Ісуса Христа, або від 30 до 33½ року Його служби, знаходять паралель в подіях при кінци християнської доби Його другої присутности. Ісус був помазаний на царя в Йордані. Три і пів роки по сім Він явився в Єрусалимськім храмі і вигнав з нього геть міняльників, а призвав вірних. (Маттея 21:1-13) Як се ми зазначили поперед, Христос перебрав власть 1914 року; і в тім часі, як Він предсказав, розбурхались народи. (Одкриття 11:17,18) Три і пів роки пізнійше, а іменно 1918 року, Він прийшов до свого храму. Фізичні факти або події свідчать, що се заключення є добре.

Єгова вислав свого возлюбленого Сина яко Заступника, і назвав Його своїм Післаньцем, щоб Він приготовив дорогу перед ним. Ся робота мусіла бути виконана, і була виконана від 1874 року до 1914. По сім наступив час ожиданння коли то члени тіла Христового ожидали на установленння Його царства; і коли вони так ожидали, Він негайно прийшов до свойого храму. Про сю подію Бог наперед предсказав через свого пророка: „Ось я посилаю ангела мого, а він приготовить дорогу передо мною, й негайно за сим прийде в храм свій, що його шука-

єте,—Ангел завіту, що його бажаєте; ось він йде, говорить Господь Саваот." — Малахія 3:1.

Точно, як пророк предсказав, так і сталося. Від 1914 року до 1918 року, правдиві послідувателі Ісуса Христа на землі голосили, що прийшов час установлення Його царства, і тому лильно ожидали сповнення бажань їх сердець. І тоді в 1918 році, негайно впала на них велика проба. Бог через свого пророка предсказав, що з приходом Господа в Його храм прийдуть острі проби на членів нового сотворіння: „Хто ж видержить день приходу його, й хто встоїть, як він явиться? Він бо-огонь розтоплюючий і як те зілля очищуюче; І засяде він до перетоплювання срібла й очистить синів Левіїних і переплавить їх, як золото і срібло, щоб приносили жертву Господеві в праведності." —Малахії 3:2,3.

Очевидно, що слово „срібло" ужите в сім тексті є символом правди. (Псальма 12:6) Се пророцтво означує, що правдиві послідувателі Христа будуть мати яснійше вирозуміння правди по сім, як Господь прийде до свойого храму в 1918 році. Про се також згадується в Одкриттю 11:19. Факти показують, що по сім часі вони дістали яснійше вирозуміння Божого пляну. „Сини Левіїні", згадані в пророцтві, були прообразом нового сотворіння, а слово „очищинне" показує, що в тім часі, себто з приходом Господа до Його храму, настав час проби для Його послідувателів. Ся подія є паралельом і позаобразом вичищення буквального храму в Єрусалимі 33 роки по Христі. Ціль очищення Його храму є, щоби Господь міг ма-

ти вірну і правдиву клясу свідків для несення свідоцтва о Його імени і Його роботі, заним прийде остаточне обявлення Його сили в часі великого горя.

Знов инший пророк Божий попирає повисшу думку і пояснює ціль Господнього приходу до Його храму. „Господь є в святому храмі своєму, на небесах престол Господній; очі його дивляться повіки його розглядають синів людських." (Псальма 11:4) Отже, єсли фізичні події пасують як раз до слів пророцтва, тоді вони є сповненнєм його; і єсли се сталося в 1918 році, так се є дальшим доказом, що Господь прийшов в тім часі до свойого храму.

Суд мусить розпочатися від дому Божого. (1 Петра 4:17) Той суд відбувається в правдивім домі Божім і рівночасно є звернений проти номінального дому Господнього. „Слухайте, всі народи, вважай, земле, й уся повня її! Нехай буде Господь Бог свідком проти вас, Господь із святого храму свого." (Михея 1:2) „А Господь у храму свому святому; нехай вся земля мовчить перед ним!" (Аввакума 2:20) Се пророцтво Аввакума є як раз тепер в процесі сповнення. Духовеньство зорганізувало много товариств, котрі вони назвали „церкви", але сі церкви не є правдивими, а лише з імена. Вони носять імя Господа на собі, але Йому не служать. Проба і суд на них мусить прийти також. Бог предсказав про се через своїх пророків, і факти показують, що сі пророцтва сповнилися.

Пророк Ісаія у видиві бачив Господа в Його храмі і на престолі. „В році, коли цар Озія по-

мер, бачив я Господа на високому й піднесеному престолі, а краї риз його наповнили храм." (Ісаії 6:1-11) Безсумніву, що згаданий престіл відноситься до Христа коли Він прийшов до свойого храму а не до Його престолу в тисяч-літтю коли Він буде судити всі племена землі. Ісус наводив се пророцтво Ісаії і пристусував його до духовеньства натурального Ізраїля. (Йоана 12:40) Се пророцтво мусить відноситись також до всіх визначних християнських віроісповідань, а головно до духовеньства, що є відбитком жидівського клєру.

Се пророцтво навіть показує обставини серед яких Господь прийшов у свій храм, а іменно, коли цар Озія помер. Ісаія каже, що його видіння було в тім році, коли Озія помер. Озія ясно представляє тут номинальні церкви, котрі через довгий час приписували собі представництво Господа. Озія був Ізраїльским царем через більше чим пятьдесять років. Через довгий час він робив те, що було угодно в очах Божих. У протязі того часу він був дуже успішним і став багатим. У многих битвах він боровся успішно і виходив побідоносно. Він також був великим будівничим. Однак самолюбство і зухвальство привело його до упадку. Він умер в проказі, що є символом гріха.

Духовеньство, або духовий Ізраїль, було зорґанізоване для доброї ціли. (Еремії 2:21) Через певний протяг часу люди в сій системі голосили про Бога. Вони побудували много церков, шкіл і шпиталів. Ся система спричинилася много до піднесення людства морально. Але зарозумілість і зухвальство допровадило її до

упадку. Апостол Павло перестерігав церкву проти сього. — Римлян 11:25.

Озія, яко цар, не мав права виконувати священничої служби. Але він так висико думав про себе, що вважав себе висшим над управителів храму, і тому спротивився і пішов і приніс офіру пахощів кадила. Уповажнений священник старався стримати його від сього, але Озія розгнівався на нього і вперто пішов приносити офіру кадила за що був поражений проказою. — 2 Паралоп. 26:16-21.

Через многі роки, перед 1918 роком, теперішна правда була голошена по цілім Християньстві. Однак духовеньство не зважало на се, а хвалилося своїм багацтвом і силою. Коли вибухла світова війна 1914 року, тоді номинальне Християньство зачало попирати війну. Його провідники затягали молодих людей в окопи до війни і казали їм, що коли вони помруть на полю битви то вони стануться частю примирної жертви Ісуса Христа. Хотяй від часу до часу їм зверталося увагу, що ся світова війна і инші обставини були доказом кінця світу і присутности Христа, то однак вони не хотіли слухати сього. Хотяй кільканайцять передових проповідників видали маніфесто до світа, і вказали на події, що показують на присутність Царя і зближенняся Його царства, то і на се вони не звертали уваги; а навіть і ті, що видали то маніфесто (відозву) опісля відріклися його. Номінальне Християньство не хотіло навчитися лєкції. Воно впилося духом торговлі і політикою світа і стало високим та гордим і зарозумілим.

Коли політикери під впливом багатерів засновали ліґу народів, що є продуктом диявольского пляну, тоді духовеньство, замість опрокинути ліґу, стали вихваляти і називати її яко „політичний вираз царства Божого на землі." Тут воно стало зухвальним, і неначе сказало до Єгови: 'Через от сю Ліґу Народів ми установимо твоє царство на землі для тебе.' Сим духовеньство відріклося Господа, і тому Господь на віки відрікся його. Се сталося в січню, 1919 року, і є паралєльом відкинення Ізраїля у першім приході Ісуса, Божого Представителя.

Приповість о талантах показує, коли Господь прийшов до свойого храму, тоді зачав брати перелік від своїх слуг; і до тих, що знайшов їх вірними, Він сказав: „Рече ж до него пан його: Гаразд, слуго добрий і вірний: у малому був єси вірен, над многими поставлю тебе. Увійди в радощі пана твого." (Маттея 25:21) Зараз по війні наступили голоднечі, пошести, землотруси і переслідування Християн. По сім, яко доказ Його присутности і кінця світу, Він предсказав роботу яку мають виконати Його вірні послідувателі, під Його наглядом. Безсумніву, що се є та кляса згадана в приповістях о талантах, котру запрошено перебрати все Його добро і увійти в Його радість.

Для всіх тих, що люблять Його прихід, доказ Його присутности становить радісну новину і дає їм невимовну радість. Ся радісна новина Його присутности і кінця світа муситься голоситися всім народам в свідоцтво. Се не значить навернути світ, але се значить, що Його вірні послідувателі мають бути свідками Йому.

До сих Він сказав: „І проповідувати меть ся євангеліє царства по всій вселенній на свідкування всім народам; і тоді прийде кінець" (Маттея 24:14) В доказ, що сі пророчі слова Ісуса Христа сповняються, наводимо слідуючі факти:

По цілім світі є розкинені тут і там маленька громадка Христян, котрі люблять Бога Єгову і служать Йому і Його возлюбленому Цареві, Ісусу Христу. В самім імени нема жадної заслуги, але вживаємо імя яко знак розріжнення. Ся громада Християн називається Міжнародні Дослідники Біблії. Вони вийшли з між ріжних народів і релігій. Вони відділилися від усіх світових союзів. Вони мають лише одну ціль у своїм життю, а се бути послушним Богу і прославляти Його. По сім, як війна скінчилася і переслідування Християн притихло, вони знов розпочали живу активність в даванню свідоцтва про імя Господа.

Для тої цілі видано міліони книжок, зміст котрих пояснює Божий плян, і доручено їх в людські руки. Велике число відчитів було виголошено і повідомлено людей, що царство небесне наближилося. З бігом часу, Бог дав радіо до вживання через що голошено радісну новину о царстві широко по світі. Через широке розкиненнє літератури даром, царі і управителі світа були повідомлені, що Бог посадив Царя на престолі, так як се Він предсказав. (Псальма 2:6) В 1926 році, в Льондоні принято ризолюцію, котра в короткім часі була переложена на многі язики, і около пядесять міліонів чисел роздано між людей і управителів світа. Згадана резолюція була предложена через Між-

народних Дослідників Біблії. Вона звучить як слідує:

СВІДОЦТВО
ДО УПРАВИТЕЛІВ СВІТА СЬОГО

„Міжнародне Товариство Дослідників Біблії, зібравшися на загальній конвенції, заявляють цілковите посвячення і піддання ся всемогущому Богу, засилають се свідоцтво управителям світа, а іменно:

ПЕРШЕ. Що найважнійшою річею для всіх людей є признати, що Єгова, сотворитель неба і землі, є правдивим і всемогущим Богом і окрім Його нема иншого Бога; що Його плян і замір відносно чоловіка є зазначений в Біблії, Його Слові Правди; що Ісус Христос є Виконателем всіх замірів Єгови; що тепер всі народи знаходяться в горю і в переполосі, і що надходить еще більший і страшнійший час горя, якого не було перед тим; що всі старання володарів завести відповідні правительства або держави невдалися; і що тепер, нехай се буде відомо вам, що Бог виконує свій плян взглядом чоловіка через котрий Він установить новий світ і вічний мир, добробут і щастя для людей; і що прийшов час для всіх правлючих сил над народами признати сі великі правди.

ДРУГЕ. Що причина теперішної недолі і замішання є, що чоловік непослухав правдивого Бога а піддався під злий вплив сатани, фальшивого бога; що Люцифер, колись правильний сторож чоловіка, задля його невірности до Бога стався сатаною, дияволем, автором всякого зла, ворогом Бога, і найбільшим ворогом чоловіка, через що чоловік стратив свій совершенний дім, своє право до життя і щастя; що від того часу чоловік старався зорґанізувати правительство і держави, щоб йому правити собою, але чинячи се, він зіґнорував Словом Божим і піддався під контролю сатани, диявола; що до тепер Бог не перешкаджав сатані панувати над чоловіком, тому щоби чоловік міг пізнати добре і зле, і щоби через досвід він навчився страшних наслідків гріха; і що прийшов час і Бог перешкодить правлінню сатани задля добра чоловіка.

ТРЕТЄ. Що Ісус Христос, задля його вірности аж до смерти, стався Відкупителем і Спасителем світа; що коли Він був на

землі Він учив, що визволення для людей прийде аж тоді, коли сей злий світ під правлінням диявола скінчиться, і що тоді Ісус Христос прийде в друге і установить своє царство справедливости і поставить людей на правдиву дорогу, і для того Він учив своїх учеників молитися: „Нехай прийде твоє царство, нехай буде твоя воля, як в Небі так і на землі"; що протягом того часу були зорґанізовані світові держави, котрі є названі у св. Письмі „звірями", тому що на чолі сих правительств були злучені політичні, торговельні і реліґійні провідники, котрі були і є під кермою і впливом сатани, бога світа сього, і котрі є воєнні, острі, жорстокі, гноблючі, і показали сатанського духа, їх володаря і бога; і що тепер крик пригноблених людей дійшов до ушей небесного Бога і Він визволить їх.

ЧЕТВЕРТЕ. Що Божі сповнені пророцтва і ті, що тепер сповняються, свідчать, що правління сатани скінчилося і прийшов час, коли Ісус Христос, Виконатель плянів Єгови і правильний Цар землі, викине сатану і зачне своє справедливе царство, через що Він установить волю Божу на землі; що від 1914 року, сповнені свідоцтва свідчать, що кінець сього злого світа був зазначений через світову війну, голоднечи, пошести, землотруси, революції, привернення Жидів до Палестини, і що пізнійше наступило загальне невдоволення і переполох народів у заколоті; що се свідоцтво о сповненню Божих пророцтв було ясно дане правительствам світа, і сим положено на плечах їх відвічальність від котрої вони не можуть ухилитися.

ПЯТЕ. Що хотяй Єгова дав ясний доказ, що світ скінчився і прийшов час для царювання через Його возлюбленого Сина, то однак се свідоцтво було зіґнороване, відкиніне, через тих, що повинні були знати лучше, і місто сього торговельні, політичні і реліґійні проводарі, проти Слова Божого, заснували Ліґу Народів, котру вони мильно і богохульно назвали „політичний вираз царства Божого на землі;" що дійсний автор і отець Ліґи Народів є сатана, диявол, бог сього світа, котрий звязав її яко останнє розпучливе змагання ошукати людей, щоб відвернути їх від правдивого Бога, і тримати їх під своїм злим впливом; що тепер, по сімох роках тяжкої праці зі сторони пропонувателів сеї ліґи щоби установити мир і добробут на землі, показалося, що ліґа народів є невдачою і в короткім часі цілковито упаде; і що навіть тепер коли прихильники стараються зібрати всі свої сили аби підтримати сю безчесну і грішну ліґу, то люди чують пересторогу Божого пророка про сю

федерацію держав, котрий каже: „Збирайтися собі, народи, та тремтіть; вважайте всі далекі землі!" —Ісаії 8:9,10.

ШЕСТЕ. Що задля осліплюючого впливу сатани уми управителів як і їх підданих є відвернені від правдивого Бога, і що по цілім світі злі сили тепер збираються на велику битву Господа Бога Всемогущого; що тепер зближається велике горе, якого світ ніколи перед тим не знав, і підчас сеї боротьби сатанські сили впадуть, щоб ніколи вже не встали, і тоді буде об'явлення Божої сили і всі народи зрозуміють, що Єгова є Бог і Ісус Христос є Цар над царями і Пан над панами.

СЕМЕ. Що у великім горю люди зрозуміють, що царство Боже прийшло, котре то царство буде спочивати на раменах Його возлюбленого Сина, Князя Мира, і котрому то царстві не буде кінця; що воно принесе бажання серць для всіх людей доброї волі, і в тім царстві сліпота і несвідомість людська буде навіки осунена, і тоді вони пізнають і осягнуть вічний мир, добробут, здоровля, життя, свободу і щастя; і що то царство буде цілковитим сповненнем пророчої пісні ангелів, „Мир на землі, і добра воля між людьми."

Отже ми щиро свідкуємо вам, що Єгова є один Бог, і що Він посадив на престолі свого Сина, Христа, яко Царя землі, і тепер велить вам слухати Його правельного Царя землі. Чиніть се самі і вживайте свого впливу, щоби звернути ум людський до ПРАВДИВОГО БОГА, щоб вам утікти від гніву Його. —Псальма 2:2-12.

АРМАҐЕДОН

Очевидно, Єгова бажає дати кождому довідома, що Господь Ісус Христос є присутний, щоб ніхто не мав вимівки, що він не знав. Як довго Він позволить давати свідоцтво у світі, ніхто з людей не знає. Коли се свідоцтво буде дане, Ісус каже, тоді прийде остаточний кінець, і той кінець буде зазначений найбільшим горем в історії світа. Він сказав так: „Буде бо тоді мука велика, якої не було від настання світу до сього часу, й не буде. І коли б тих днів не вкорочено, то жадне б тіло не спаслося; тіль-

ки ж бо задля вибраних укорочені будуть дні тиї." (Маттея 24:21,22) Безсумніву, що сі слова відносяться до того самого часу, про який Господь згадував в иншім місці: „Ось, йде з хмарами, й побачить Його всяке око, і ті, що Його прокололи; і заголосять перед Ним усі роди землі. Так, амінь." — Одкриття 1:7.

Докази, які свідчать о другій присутности Господа, постепенно були давані людям. Писання, як і рівнож свідоцтва подій показують, що друга присутність Господа зачалася від 1874 року; що від того часу аж до 1914 року був Божий день приготовання; що в 1914 році Господь Ісус Христос перебрав власть над світом і скинув диявола з неба; що 1918 року Господь прийшов до свого храму; що тепер по цілім світі голоситься радісна новина про Царя і Його царство, і коли ся робота голошення скінчиться, тоді буде так велике обявлення Божої сили, що всі народи землі пізнають, що Бог діє через свого Царя, котрого Він посадив на своїм престолі. І се буде сповнення повисше наведеного пророцтва Ісуса Христа.

ГОЛОВА 13

Ціль Нового Сотворіння

ЄГОВА має ціль у всіх своїх ділах. Сю ціль Він все виконує точно і до повної міри. „Я бо сказав—і доведу се до кінця; призначив —і здійсню." (Ісаії 46:11) Нове сотворінне, будучи архітвором рук Єгови, дає нам запевнення, що ціль Його мусить бути чудова. Його возлюблений, вірний і правдивий Син є Головою нового сотворіння, котрий посідає безсмертність, і є одягнений у всяку силу і власть, як в небі так і на землі. Члени нового сотворіння є частю Його; і коли вони будуть доповнені, будуть становити 144,000, і будуть носити імя і природу предвічного Отця.—Одкриття 7:4;14:1.

Сей факт, що Єгова відложив так богато часу і старання на вибір і розвій нового сотворіння є доказом, що Він має якусь важну функцію до виконання. Се булоб нерозумно припускати, щоби Бог через більше чим девятьнацять століть розвивав нове сотворіння лише для тої цілі, щоби забрати їх до неба і щоб вони там співали в Його честь на віки. Се правда, що нове сотворіння буде радуватися вічно прославляти Господа Єгову; але і се також є ясним, що Він має важне діло до виконання, як на землі, підчас їх розвою, так і в небесній славі.

Протягом більшої части Християнської доби люди були навчені вірувати, що Бог розпучливо старався забрати людей до неба, і що Він

навіть терпів задля сього, щоби їх забрати до неба і сим спасти їх від судьби вічних мук. Навіть вже в сих пізних часах, коли Християни спізнали, що наука про вічні муки є фальшива і походить від сатани, то однак многі посвячені дуже вузко і самолюбно дивилися на небесне покликання. Вони сподівалися утічи від клопоту і горя світа, а дістатися до безпечної пристані в небі; і там через цілу вічність тішитися сонцем Божої домівки. Вони мало застановлялися над сповненнєм місії даної помазанникам.

Сейно тоді, коли ми прийдимо до ясного вирозуміння Божого пляну, що ми можемо оцінити факт, що за чудове і блаженне відношення до Бога занимає нове сотворіннє, і що вони мають привилей служити Йому в Його імя яко Його посланники. Правдою є, що члени нового сотворіння, підчас свого побуту на землі, мають богато до виконання. Однак ще більше вони будуть виконувати, коли будуть забрані до небесних дворів. Лише ті, що радісно служать, будуть мати нагоду служити в небесних дворах; і лише тим, що вірно і безсамолюбства служать Господу, є дані дорогі обітниці, що вони стануться спільниками Божої природи і отримають щедрий вхід в царство небесне.—2 Петра 1:4-11.

Голова

Нове сотворіння було представлене через священника Мелхизедика. Про Голову нового сотворіння є написано так: „Клявся Господь, і не пожалує того: Ти священник по віки по постанові Мелхизедика." (Псал. 110:4; Жидів 7:17) Мелхизедек не був священником людським, а

був він священником всевишнього Бога. (1 Мойсея 14:18) Той священник представляв великого Божого Урядника. Його імя значить Цар Справедливости і Мира. Про нього є написано так: „Без батька, без матери, без родоводу, ні почину днів, ні кінця життя немаючи, подоблений же Сину Божому, пробуває священником вічним." (Жидів 7:3) Се є дивні слова, але коли застановитися над ними, то в них криється чудова красота.

Люди, котрі занимали священничі уряди по почину Аронового, насліджували сі становиська після порядку уродження. Але священьство Мелхизедека не мало отця ані матери. Св. Письмо не подає початку народження Льогоса Він був початком Божого творива, але в котрім часі він був сотворений, то про се нема згадано. (Приповісті 8:22-30) Та тепер Він дістав безсмертність і Його життя ніколи не скінчиться. Єгова дав своє слово і клявся своїм імям, що се священьство буде істнувати по віки. Се священьство є знарядом Бога Єгови для виконання Його плянів. Члени тіла Христового або нове сотворінне є почислене також за царське священьство. (1 Петра 2:9) Щоби члени нового сотворіння на землі могли мати понятя о Божий ціли щодо священьства, то Бог велів написати так: „Тим же браття святе, поклику небесного спільники, вважайте на Посланника і Первосвященника визнання нашого, на Христа Ісуса." — Жидів 3:1.

Помазанником Божим є Його возлюблений Син. Підчас Його посвячення і хрещення в Йордані, Він був помазаний святим духом Бо-

жим. (Маттея 3:16,17; Діян. Ап. 10:38) Се зазначило початок нового сотворіння. Помазати значить установити когось на позицію довіря, власти і сили. Ісус Христос був назначений Богом Єговою на приміра виконувати роботу назначену Отцем. Він сказав: „Я прийшов в імя Отця мого." (Йоана 5:43) „Бо зійшов я з неба, не щоб чинити волю мою, а волю Пославшого мене." (Йоана 6:38) „Не можу я робити від себе нічого: як чую, суджу; і суд мій праведний; бо не шукаю волі моєї, а волі пославшого мене Отця." (Йоана 5:30) Сі писання показують, що Ісус коли був на землі був Посланником, Слугою і Священником Бога Єгови.

Робота Христа на землі була назначена Богом тими словами: „Дух Господа Бога (спочив) на мені, бо Господь помазав мене на те, щоб принести благу вість убогим; післав мене сціляти сокрушених серцем; вістити невольникам визвол на волю, а увязненим — відчиненнє темниці; проповідувати рік примирення Господнього й день пімсти Бога нашого, потішити всіх засумованих." (Ісаії 61:1,2) Коли Ісус розпочинав свою місію, Він перечитав сі слова перед зібранням Жидів і тоді додав: „Сьогодні справдилося се писання в ушах ваших." (Луки 4:16-21) Він заявив, що Слово Боже є правда. (Йоана 17:17) Він проповідував радісну новину людям так як се було Йому приписано. Він сказав: „Мені треба робити діла Пославшого мене, поки дня." (Йоана 9:4) Ся робота включала і се що Він дав своє життя в жертву, щоби отворити людству дорогу до життя. — Маттея 20:28; Йоана 10:10.

Коли Ісус був на землі, Він служив під провідництвом і кермою Єгови. Він посвятив ввесь свій час для голошення правди. Він старався звеличати імя Єгови і розказував людям про розпорядження Боже для їх спасення. Він дав ясну науку для своїх учеників і вислав їх у світ роботи подібну роботу в імя Його Отця. При закінченню своєї роботи на землі, Він сказав: „Бо слова, що дав єси мені, дав їм, і вони прийняли й зрозуміли справді, що від Тебе прийшов я, і увірували, що Ти мене післав." (Йоана 17: 8) По своїм воскресенню і перед вознесеннєм на небо, Він сказав до своїх послідувателів: „Яко ж післав мене Отець, і я посилаю вас." — Йоана 20:21.

Члени

На світі жиє много міліонів так званих Християнів. Однак вони не є частю нового сотворіння, і тому дорогі Божі обітниці не можна пристосувати до них. Лише дійсні Християни є членами нового сотворіння і такими вони можуть позістати так довго, як довго вони будуть вірні і перебувати в Христі. Хто станеться правдивим Християнином той бере на себе відвічальність виконати певну роботу. Він отримав своє помазанне через Голову, Ісуса Христа; а Ісус отримав від Єгови. Се помазання є його висвячення або так сказати уповажнення проповідувати. Иншого правдивого висвячення або уповажнення нема. Так зване висвячення священників або проповідників людьми або громадою людей, є ошуством і сітею, і не є уповажнене Богом.

Післаництво Ісуса Христа дане Йому Єговою, відноситься також до членів Його тіла. Між иншими в тім післаництві говориться так: „Господь помазав мене на те, щоб проповідувати благу вість убогим." Ся блага вість або радісна новина є та сама вість котру принесли ангели з неба на землю при рождистві Ісуса. (Луки 2:9-11) В сій новині говориться, що прийде час і Бог повелить рознести сю радісну новину для всїх людей; що Бог Єгова дав Сина свого котрий стався Спасителем світа, і що всі люди зможуть вернути до Бога і до життя.

Ось така була чиста і радісна новина протягом цілого віку аж до тепер. Всяка ж наука противна сій, є неправдива і є зневагою для Божого імя. Ціль сатани була все зневажати імя Єгови, і се він робив через уживанне духованьства, котре научало фальшиву і зневажаючу науку о вічних муках. Післаництво дане новому сотворінню не уповажнює його членів жебрати нововірців, ані навіть не заохочувати нікого статися Християнином. Їх післаництво було: Проповідувати радісну новину смирним. Смирні є ті, що чесно бажають пізнати правду і хочуть бути навчені. Тому писання часто повтаряє слова: „Хто має ухо до слухання нехай слухає."

Павло, апостол Ісуса Христа і натхнений свідок Господа, так сказав до Його послідувателів: „Тим же браттє святе, поклику небесного спільники, вважайте на Посланника і Священника визнання нашого, на Ісуса Христа." (Жидів 3:1) Священництво згадане тут є по почину Мелхизедека членами котрого є нове сотворіння. Сі члени нового сотворіння, підчас їх побуту на

землі, повинні уважно приглянутися річам які Ісус, Голова того священьства, робив на землі, і опісля роботи подібно. Вони є покликані йти слідами Ісуса, що значить так роботи як Він робив. — 1 Петра 2:21.

Слідуючі слова є звернені до членів нового сотворіння: „Ви ж рід вибраний, царське священьство, нарід святий люде прибрані, щоб звіщали чесноти Покликавшого вас із темряви у дивне своє світло," (1 Петра 2:9) Вони яко посланники Єгови мусять вірно представляти і прославляти Його через виконання післаництва наданого їм. Се післаництво, однак, не уповажняє членів нового сотворіння співати в честь людей, котрі є або були їх провідниками або учителями. Чинити се значить зневажати Бога і відвертати людський ум від Єгови. Ані вони не повинні шукати похвали від людей ані навіть признання від чоловіка. Правдивий Християнин представляє лише Бога Єгову, а не себе. Про се натхнений свідок пише: „Чи нам же починати знов самих себе поручати? або треба нам, як иншим, поручальних листів до вас, чи од вас поручальних (листів?) бо ми не в силі від себе що думати, яко із себе; а сила наша від Бога." — 2 Коринтян 3:1,5.

Знов инших, що вважали себе за Християнів, сатана ошукав, накинувши їм вірування, що Бог старається взяти їх до неба, але щоби Бог міг се зробити, то вони мусять виробити собі так званий „характер." Се вдійсности є зводнича дилюзія, ціль котрої є відвернути ум від Господа, щоби вони перестали вповати на нього. Се допровадило много людей вірувати, що вони

мусять виробити собі характер, через прибрання побожного лиця, і лагідного способу мови, і денно виповняти ріжні формальности з удаваною побожностю. Такий зачинає вірувати, що він мусить практикувати певні церемонії, але що кождого дня в тижні,окрім неділі, він може заниматися всякими ріжними світськими справами.

Рівнож Слово Боже нігде не учить, щоби Християнин мав одягатися в довгі клєрикальні ризи, говорити побожним тоном, сидіти на підвисшенім місци і зложити побожно руки і шептати молитви задля людського ока, сего Слово Боже не каже. Се є овоч духовеньства, а виріс він з мильного розуміння о задачі Християнина. Таке поступованнє є диявольска дилюзія і сітка. Се правда, що Християнин мусить бути добрим, ласкавим і шляхотним, чистим в слові, думці і ділі, милосерним і несамолюбним; але думати про себе і свою побожність значить відвернути ум свій від Бога і від потреби заслуг жертви Ісуса Христа.

Християнин мусить тримати себе чистим і неопоганеним від світа. (Яков 1:27) Він є представителем Бога і Божої орґанізації. Він повинен відлучитися і стояти набоці від диявольської орґанізації, т. є. світа. (2 Коринтян 6:17, 18) Ніхто з людей не може бути вірним представителем Бога і рівночасно співчувати і помагати світу. (Яков 4:4) Він мусить виконати вірно припоручене йому післаництво, і голосити Божий плян, і Його царство.

Бог давно призначив і наперед присудив, що має бути нове сотворіннє. (Ефесян 1:5) Але

члени того нового сотворіння мусять бути подібні до їх Голови. (Римлян 8:29) Слово „образ" в сім тексті значить бути подібними до Господа. Се однак не значить, що вони мають бути подібні Йому фізично, але се значить, що вони мусять бути цілковито віддані Отцю так як Він був. Ісус сказав: „Я на се родився, і на се прийшов у світ, щоб свідкувати правді." (Йоана 18:37) Ісус був абсолютно і цілковито відданий справі свого Отця. Кождий Християнин знає, що Він не може ділати, говорити ані навіть думати совершенно, однак він знає, що він може цілковито посвятитися Господу і відмовитися робити компроміс з дияволом; і в тім то власни лежить його подобіє до Ісуса і чого вимагається від нього.

Божі Свідки

Робота нового сотворіння на землі може бути зсумована в кількох словах, а іменно: „Свідченнє для Єгови." Така думка міститься в післаництві нового сотворіння. В тім післаництві є зазначено, що нове сотворіннє мусить проповідувати радісну новину яко свідоцтво для Бога; перевязувати рани засумованим, розказувати їм о Божім ласкавім пляні для їх спасення і благословення; голосити новину вязням через проповідування новини о царстві, через котре Бог визволить їх; голосити рік примирення з Господом через голошення людям о виборі церкви; голосити день гніву Божого через розказуваннє людям, як Бог обявить своє імя у времені своїм; і потішати всїх, що сумують, через проповідуваннє потішаючої новини яка є зазначена

в Божім пляні; і що Бог є Отець милосердя і всякої потіхи. (2 Коринтян 1:3-5) Ось така є робота нового сотворіння підчас їх побуту на землі.

Чому Бог потребує, щоб хтось був Його свідком? Відповідь є: Через многі століття сатана ошукував людей, і чернив добре імя і славу Єгови. Та Бог не перешкаджав сьому, тому що Він замірив дати людям повну нагоду зазнати з досвідчення наслідків зла. Він виповняє свій плян у свій власний мудрий спосіб. Бог ніколи не примушує любити Його, але як бачимо, то Його плян є представляти правду о Його добрім імени, щоб люди не забували, що Він обіцяв благословити їх. Для тої причини Він всякого часу мав свідки на землі. Підчас християньскої доби Він уповажнив нове сотворінне бути свідками Його.

У сім двацятім столітю люди взагалі не знають Бога. Духовеньство, хотяй вважає себе за представителів Бога, то вдійсности є представителями диявола і відвертає людей від правдивого Бога. Але прийшов час і Бог посадив свого Сина на престолі і незадовго цілковито повалить диявольську орґанізацію і приведе до кінця його нікчемне правління. Та занім Він се зробить, Він велить давати свідоцтво всім народам землі. Для того Він каже до членів нового сотворіння: „Ви свідки у мене, що я Бог." (Ісаії 43:10,12) Нове сотворінне становить Божу орґанізацію; і тим членам, що ще жиють на землі, Він заповів представляти Єгову. Бути вірним Йому значить виконувати Його заповіди. Одна з Його заповідей головно від-

носиться до теперішнього часу, щоб бути Йому свідками. Иншої причини нема задля котрої Християнин мавби бути тепер на землі.

Видання книжок і брошур, зміст котрий пояснює Божий плян, і проповідування радісної новини через радіо, є тим знарядом для давання свідоцтва. Що ся робота нового сотворіння є тепер на часі, а головно від коли Господь прийшов до свого храму, то се можна знати по словах: „І проповідувати меть ся євангелия царства по всій вселенній на свідкованнє всім народам; і тоді прийде конець." (Маттея 24:14) Лише члени нового сотворіння мусять виконати сей приказ давання свідоцтва. Хто каже, що Він є Християнин а занедбує або відмовляється сповняти сю заповідь давання свідоцтва про Боже царство і Його Царя, такий не може мати надії, що він буде брати участь в будучій славній роботі нового сотворіння.

Нове сотворіннє є Слугою всемогущого Бога, котрим то Слугою Єгова радується. „Ось слуга мій, що я за руку держу Його; вибраний мій, що Його вподобала душа моя. Я положив духа мого на нього; Він звістить народам суд справедливий." (Ісаії 42:1) Слова слуга, міністер і посланник мають одно значіння. Слово „слуга" є ужите тут в тім числі особливо, тому що нове сотворіннє є одно. Всі члени тіла є зачислені яко часть Ісуса Христа, Голови. (Йона 17:16-21; І Коринтян 10:16,17; Ефесян 1:22, 23; Колосян 3:15; 1 Коринтян 12:13,14,18-27) До свого Слуги і Представителя, включаючи і членів на землі, Єгова тепер говорить: „Я, Господь, покликав тебе на правду, й буду держати тебе

за руку, й берегти тебе, й поставлю тебе у заповіт народам, за світло невірним; Щоб очі сліпим одчиняти; щоб виводити вязнів із вязниці, а сидячих у темряві—з темниці." — Ісаії 42:6,7.

Через многі століття люди були засліплені роботою ворога сатани. Тепер очі їх розуміння мусять бути отворені; і Господь виконає се через свого „Слугу", нове сотворінне. Много людей, що люблять Господа до певної міри знаходяться в темницях номинальних церков, де вони сидять в темноті. Тому Бог велить давати їм свідоцтво перед знищеннєм сатанської держави. Се свідоцтво мусить датися через членів нового сотворіння між 1918 роком а остаточним горем. Про се Він ясно говорить: „Ійдите ж, ходіти в ворота й дорогу народові рівняйте! Рівняйте, рівняйте дорогу, геть усе камінне з дороги счищайте, виставте знамено народам!" — Ісаії 62:10.

Вірність

Духовеньство навчило людей фальшиво вірувати, що всі члени їх церков підуть до неба, ба навіть і маленькі діти. Отже, самолюбне бажання безпеченьства, легкого і вигідного життя, спонукало багато людей ошуканих духовеньством, статися членами церков ріжних віроісповідань. І сим вони самі ошукують себе, віруючи, що вони Християнами. Але вони не є Християнами. Ніхто ніколи не буде мати місця в царстві небеснім хиба що він перше вірно сповнить Богом дане післаництво. (Ісаії 61:1, 2) А що до маленьких дітей, то вони навіть не можуть розуміти се післаництво, а тим більше

не можуть доказати свою вірність. Рівнож є се не можливим бути членом небесної кляси хто любить і попирає світ, що є диявольська орґанізація. Для тої причини є написано: „Не любіте ж світа, ані того, що світі. Коли хто любить світ, нема любови Отцівської в ньому." (1 Йоана 2:15) „Оце ж, хто хоче бути приятелем світа, той стається ворогом Бога." — Якова 4:4.

Жадний чоловік не може бути льоальним і вірним Богу, хиба що Він є послушний Божим заповідям. Бути льоальним значить чинити то, що Слово Боже приказує; і бути вірним значить виконувати прикази радісно. До такої вірности і льоальности може спонукати лише любов. Любов до Бога можна показати через несамолюбне служенне Йому, і не лише з точки надії на нагороду, але тому що се є радість чинити Його святу волю. Для того є написано: „Полюбіть Господа всі Його праведні! Вірних сохранить Господь." (Псальма 31:23) Таким вірним Бог дав свої дорогі обітниці. Між многими обітницями читаємо: „Будь вірний аж до смерти, і дам тобі вінець життя." (Одкриття 2: 10) Члени нового сотворіння будуть тішитися вічно життєм безсмертности.

Будуча Робота

Єгова заявив, що Він замірив дати нагороду новому сотворінню божественну природу. Ісус Христос Голова нового сотворіння, воскрес до Божої природи і був вивисшений до найвисшої сили і слави в небі. Його члени тіла будуть також мати божественну природу. (1 Петра 1:

3,4; 2 Петра 1:4) Дальше про се читаємо так: „Яко ж носили ми образ земного, так носити мем і образ небесного." — 1 Коринтян 15:49.

Нове сотворінне тепер умирає в тілі зотління. В воскресенню ж воно пробудиться в нетліннім і славнім тілі. „Инша слава сонця, а инша слава місяця, і инша слава зір; зоря бо від зорі відріжняється славою. Сіється в безчестю, устає в славі; сіється в немочі, устає в силі. Треба бо тлінному сьому одягнутися у нетлінне, і смертному сьому одягнутися у безсмертє. Як же тлінне се одягнеться в нетлінне і смертне се одягнеться в безсмертє, тоді станеться слово: Пожерта смерть побідою." — 1 Коринтян 15:41, 43,53,54.

Щире бажання правдивого послідувателя Христа на землі все було, щоб він колись міг пробувати в домі Господнім і бачити Його красоту. (Псальма 27:4) Давши обітницю життя членам нового сотворіння і вони, отримавши то життя в славі, Бог велів свому пророкові записати почуття їх сердець: „Бажання серця його дав єси йому, і не відкинув просьби уст його. Життя просив в тебе, ти дав йому довготу днів на всі часи і по віки. Велика слава його через спасенне твоє; царським сяєвом і красою окрасив його." — Псальма 21:2,4,5.

Члени нового сотворіння будуть становити небесну царську родину, але їх число буде маленьке. (Луки 12:32) Тоді люди знов спізнають, що духовеньство научало їх фальшиво, а іменно: що біліони душ пішли до неба і там вони становляють Христове небесне царство. Вірні отримають вічне життя на найвисшім по-

землі, однак не лише для того, щоб там жити в славі і честі. Бог має для них роботу в будуччині, що буде відповідати їх славній позиції.

Боже нове сотворіннє є Його знаряд, через котрий Він буде благословити рід людський. Коли Авраам стояв на горі з отвореним ножем, щоби в послушеньстві до Бога заколоти свого возлюбленого сина Йому в офіру, то сим чином він доказав свою віру в Бога. Тоді Єгова сказав до нього: „І благословляться в насінню твоєму всі народи землі, тим що послухав єси голосу мого." (1 Мойсея 22:18) Се обіцяне насіннє, через котре прийдуть благословеньства, є Христос, нове сотворіннє Боже. (Галат 3:8,16, 27-29) Много століть було відложено на вибираннє і на розвій того, „насіння", і тепер та робота вже майже наокінченню; свідоцтво нового сотворіння на землі вже кіньчиться. Незадовго зачнеться славна робота благословення.

Сі що побідять світ вірою в кров Христа і через своє цілковите підданнєся Богу, будуть становити членів нового сотворіння і будуть в будуччині благословити народи землі. Про їх славну роботу є написано: „Хто побідить, зроблю його стовпом в храмі Бога мого, і вже не вийде геть; і напишу на ньому імя Бога мого, і імя города Бога мого, нового Єрусалиму, сходящого з неба від Бога мого, і імя моє нове." — Одкриття 3:12.

Дальше про їх будучу силу і роботу писання свідкує: „Тільки, що маєте, держіть, аж поки прийду. І хто побідить, і хто хоронить аж до кінця діла мої, тому дам власть над поганами." (Одкриття 2:25,26) „Хто побідить, дам йому

сісти зо мною на престолі моїм, яко ж і я побідив, і сів з Отцем моїм на престолі Його." (Одкриття 3:21) Через одну тисячу років члени нового сотворіння з їх світлою Головою будуть служити в уряді, як священники Божі, щоб дати людям отримати життя, свободу і щастя, обіцяне Богом. „Блаженний і святий, хто має часть у первому воскресенню; над сими друга смерть не має власти, а будуть священниками Божими і Христовими, і царювати муть з Ним тисячу років." — Одкриття 20:6.

Коли робота научення, піднесення і благословення всіх народів скінчиться, тоді нове сотворінне буде дальше виконувати плян Єгови і дальше будуть участниками Його благословеньства. Апостол Павло, котрому було дано видінне будучої слави нового сотворіння, описує про се так: „Бог же, багатий на милость, по превеликій любові своїй, котрою полюбив нас, і нас, мертвих провинами, оживив укупі з Христом (благодаттю ви спасені), і воскресив з Ним, і дав нам сидіти вкупі на небесних (місцях) у Христі Ісусі, щоб показував у віках грядущих безмірне багацтво благодати своєї благостю до вас через Ісуса Христа." — Ефес. 2:4-7.

ГОЛОВА 14

Відродженнє

ЄГОВА приготовив плян для відродження роду людського. Се Він виконає в назначенім часі і той час вже близько. Щоби люди могли скористати, то вони перше мусять чути про сю велику правду. Щоби помочи людям отримати се знання, для тої одинокої ціли видається сю книжку. Вона не містить в собі людської мудрости, а лише пояснення Божих замірів на підставі Його Слова. Господь так розпорядив, що чоловік може утвердити свою віру в Його діла. Однак знанне мусить йти в парі з вірою; бо без віри не можна угодити Богу і отримати Його благословеньства. Отже знання е дуже важним.

Всі добрі бажання і почування чоловіка стрімлять до одної ціли, а іменно: Отримати життя і щастя. Без життя чоловік не може тішитися ніяким скарбом. Навіть сим коротеньким життєм, яке чоловік тепер посідає, він дорожить ним і підтримує його всіма силами. Лікарі, шпиталі, дієтетики, відділи здоровля, прогульки і много инших знаних річей він вживає, щоби лише продовжати сю хвилю життя. Але в короткім часі всі Його змагання невдаються і чоловік умирає. Через многі століття чоловіку було предложено множество винаходів і плянів для осягнення життя. Диявол достарчав сих всіх зводничих річей для людей в тій ціли,

щоби тримати їх далеко від Бога. Але чоловік через досвід навчився, що всі сі пляни є фальшиві, зводничі!

Тепер цілий світ знаходиться в клопоті і замішанню. Страх обнимає всіх людей; вони бояться, щоб не загубити того трохи, що вони мають, бо й надії на будучність також не мають. Прийшов час скрайности для чоловіка, а з тою скрайностю прийшла Божа нагода. Знаючи, що практикованнє гріху заведе чоловіка в теперішні обставини, Бог так уложив свій плян, щоби у сій критичній хвилі показати йому дорогу до життя. Дуже мало людей є обзнакомлені з Божим пляном для їх спасення. Причину несвідомости муситься приписати духовеньству, учителям диявольських наук, бо вони одні тримали людей в незнанню правди. Для того то у світі істнує голод почути Слово Боже. — Амос 8:11.

Зараз по упадку чоловіка Бог зачав робити прообраз нового сотворіння. Тепер то нове сотворіннє є майже наукіньченню. Тож питання заходить: Чому Бог мав розвивати се нове сотворіння, єслиб судьба кождого чоловіка була запечатана при його смерти, після наук священників? Дальше, єсли Бог приготовив небо для кількох, а пекло для маси людей, то чому Він відложив так богато часу і енергії на приготовлення нового сотворіння? Та тепер люди зачинають бачити, що духовеньство блудило і блудить, і що їх наука є фальшива, і тому вони тепер зачинають звертатися до Божого Слова Правди. Сі релігійні системи, витворені духовеньством і названі церквами, є лише

ввесь Ізраїльский нарід. Ся перша угода була названа Угода через Закон або угода коло Синай. Головна ціль сьої угоди була, щоби навчити людей о приході Христа Месії, і щоби представити Нову Угоду, котру пізнійше Бог зробив з Христом за всіх людей. Отже Бог через услівя Новоі Угоди відродить усіх послушних із роду людського.

Угода є то урочиста умова між двома або більше сторонами, чим вони зобовязуються чинити або не чинити услівя зазначені в тій угоді. Колиж одна сторона тої угоди задля певної причини не є відповідна, тоді ту невідповідну сторону може хтось відповідний заступити і ділати як посередник. Посередник є той, хто заступає і ділає за невідповідного, і є післанцем відповідної сторони тої угоди.

Закон значить право ділання: приказує то, що є добре, а забороняє то, що є зле. Після фундаментального закона всі инші правительственні права мусять бути уложені і згідними.

Статут містить ухвали, присуди і постанови зроблені і оголошені в повній гармонії з фундаментальними законами. Статут є то збір законів або прав, що є зроблені в гармонії і згідно з фундаментальними або конституційними засадами. Конституція Злучених Держав є головним законом краю. Всі акти конґресу, що є ухвалені і признані в гармонії з Конституцією, становлять права або закони того краю.

Фундаметальний закон, напідставі котрого була зроблена Угода коло гори Синай, знаходиться в десяти заповідях Божих, (2 Мойсея

20:1-17) Присуди і постанови зроблені Єговою для правительства Його народу становили статут Божий. Воля Божа є Його закон, і той закон був показаний в десяти заповідях. Статут містить в собі присуди і постанови Єгови для контролі, правління, і добра людей. Всякі питання які виринали між Ізраїльским народом щодо їх їди, напитку, ділання, поступування і відношенняся до їх ближнього, були рішені на підставі Божого статуту.

Коротко сказати: угода є умова; закон, се десять приказань або фундаментальні правди; а статут, се Божі приписані правила для кермования людей. Угода коло Синай представляла Нову Закон Угоду, котра буде установлена нім вони будуть могли отримати обіцяні благословеньства.

Життя

Закон Угода була зроблена між Богом а Ізраїльским народом, посередником котрої був Мойсей. За те, що Мойсей мав віру, Бог йому приписав праведність, і він був відповідний представляти Ізраїльский нарід в тій угоді. (2 Мойсея 19:5-8; Жидів 11:23-28) В законі тої угоди було зазначено, що, єсли Ізраїльтяне будуть дотримувати услівя тої угоди, тоді Бог буде благословити їх тіло, їх родини, їх поля, їх отари, і вони будуть називатися іменем Господним. Але, єсли вони занедбають або відмовляться дотримувати услівя угоди, тоді на них впаде прокляття і нещастя. (5 Мойсея голова 27 і 28) Бог так ласкаво розпорядив, що єслиби вони були дотримували услі-

вя угоди, то вони би були отримали життя. (Римлян 10:5) „І будете сповняти установи мої й суди мої, котрі сповняючи, чоловік жити буде. Я Господь." — 3 Мойсея 18:5.

Закон Угода впала, тому що Ізраїльтяни, будучи упавшими людьми, не могли дотримати її і тому що Мойсей, їх посередник, був несовершенним чоловіком і не міг доповнити недостаточностей Ізраїля. Сі змагання Ізраїльтян учать велику лєкцію, а іменно: що чоловік своїми власними силами не може дістати життя, і що несовершенний чоловік не може помочи нікому отримати життя;і що життя є дарунок від Бога, через Ісуса Христа, Його возлюбленого Сина, Посередника Нової Угоди. (Римлян 6:23; 8:2,3; Жидів 8:6,7) Дальше се представляло, що в будуччині Бог зробить Нову Угоду, з Ісусом Христом яко Посередником, і що та нова угода буде зроблена для добра Ізраїля як і для всіх людей; якож бо написано:

„Докоряючи бо їх глаголе: Ось ідуть дні, глаголе Господь, і зроблю з домом Ізраїлевим і здомом Юдовим завіт новий, не по завіту, що зробив я з отцями вашими, того дня, як узяв за руку, щоб вивести їх із землі Єгипецької: бо вони не пробували в завіті моїм, і я занедбав їх глаголе Господь. Тим се завіт, котрий зроблю домі Ізраїлевому по тих днях, глаголе Господь: Давши закони мої в думку їх і на серцях їх напишу їх, і буду їх Бог, а вони будуть мені народ. І не вчити ме кожен ближнього свого, говорючи: Познай Господа; бо всі знати муть мене від малого та й до великого між ними. Тим що милостив буду на

неправди їх, і гріхів їх і беззаконий їх не згадувати му більше." — Жидів 8:8-12.

Треба завважати, що повисші слова звертають особлившу увагу на се, що напідставі Нової Угоди люди не лише будуть послушними, але що Бог буде вчити їх і вложить свій закон в їх серце; що вони будуть порушені несамолюбним бажанням угодити Йому; що вони будуть Його народом і Він буде їх Богом; що всі будуть знати Господа від найбільшого до найменьшого. Повисші слова роблять натиск на факт висказаний Ісусом: „Се є життя вічне в тому, щоб знали Тебе, єдиного справедливого Бога, та кого післав єси, Ісуса Христа." — Йоана 17:3.

Жертва викупу Ісуса Христа буде тоді ужита яко офіра за гріх людський, що коли вони приймуть вірою і будуть увільнені від їх ріжних слабостей. (Римлян 5:18,19) Позаяк сей подарунок викуп Христа є даний для всіх людей, тому всі люди мусять перше бути навчені о правді, щоб вони могли приняти той подарунок. (1 Тимоттея 2:3-6) Христоѓ буде совершенним Посередником Нової Угоди, котру Бог зробить для чоловіка і через котру він буде відроджений. — Жидів 8:6;9:15; 12:24.

Ся Нова Угода припише право або установить статут після котрого люди будуть мусіли руководитись і застосовуватися. Всі права будуть виходити від Христа, яко великого Урядника Бога Єгови; і всі, що будуть заховувати Його слова з радостю в серцю, будуть жити і ніколи невмирати , тому що так є написано: „Істинно, істинно глаголю вам: Коли хто слово

моє хоронити ме, смерти не побачить по вік." (Йоана 8:51) „І всякий, хто живе й вірує в мене, не вмре по вік." (Йоана 11:26) Тоді злі люди, єсли відвернуться від свого беззаконня і будуть чинити справедливість, будуть жити, не вмруть. Езекиїла 18:27,28.

Христос є той великий „Шілог" до котрого будуть зібрані всі народи землі. (1 Мойсея 49:10 анґ. перек.) Мойсей був Його прообразом. (5 Мойсея 18:15,18) Всякий хто не послухає Його, той смертю умре, хто ж слухати ме Його, той відродиться і буде жити вічно. „І пішле наперед проповіданого вам Ісуса Христа, котрого мусіло небо приняти аж до часу новостання всього, що глаголав Бог устами всіх своїх пророків од віку. Мойсей бо до отців промовив: Що пророка підійме вам Господь Бог ваш із братів ваших, як мене. Сього слухайте у всьому, що глаголати ме вам. Буде ж, що всяка душа, котра не слухати ме пророка того, погубиться з народу." — Діян. Ап. 3:20-23.

Христос, Посередник Нового Завіту, є „насіння Авраама", через котре мусять сплинути благословеньства для всіх народів і племен землі. (1 Мойсея 22:18; Галат 3:8,16,27-29) Підчас коли Христос буде відроджувати рід людський, сатані не буде дозволено зводити людей в ніякий спосіб. (Одкриття 20:1-3) Тоді люди будуть приведені до ясного вирозуміння правди, і всі що будуть послушні правам Нової Уговди, будуть жити.

Підчас свого царювання Христос знищить

найбільшого ворога смерть. „Мусить бо Він царювати доки положить усіх ворогів під ноги Його. Останній ворог зруйнується—смерть." (1 Коринтян 15:25,26) Коли всі послушні з роду людського будуть відроджені і привернені, тоді не буде вже більше ані смутку, ані слабостей, ані болю, ані смерти. (Одкриття 21:1-5) Земля буде наповнена совершенними чоловіками і жінками, котрі будуть тішитися життєм, свободою, і щастєм і будуть радісно прославляти великого Сотворителя.

Тепер великий простір землі лежить пусткою, що не є відповідна для мешкання чоловіка. В многих місцях земля лежить єще дикою пустинию. Божа творча робота відносно землі є ще не скінчена. Протягом періоду відродження чоловіка Господь постепенно приведе землю до совершенного стану культури. Се діло Він довершить через поучення чоловіка що робити і як робити. Про се писання так говорить: „Возвеселиться пустиня й суха земля, возрадується країна безлюдна й зацвіте нарцизом: велично цвести ме й радіти, буде веселитись, співати; красота Ливану буде їй дана, роскіш Кармеля й Сарону." — Ісаії 35:1,2.

Протягом часу відродження очі сліпих отворяться і уші в глухих почують. „Тоді прозрять очі в сліпих, і уші в глухих відтворяться. Тоді хромий підскочить, як олень, а язик в німого піснею озветься; бо проторгнуться в пустині води, й в степу — потоки. І обернеться безвідє в озеро, а земля прагнуща — в жерела водні; на леговищах шакалів, де вони спочи-

вали, буде рогіз та сітник зеленіти." — Ісаії 35:5-7.

Тоді пустиня станеться відповідним і веселим місцем для мешкання чоловіка, яко ж бо написано: „А спустошену землю будуть знов порати, тую землю,що лежала опустілою перед очима в кождого, хто мимо проходив, — тоді будуть мовляти: Ось, та опустіла земля зробилась, наче сад Едемський, а ті порозвалювані, порозбивані, обезлюділі міста—тепер утверджені, й залюднені!" (Езекиїла 36:34,35) Чим рай в Едені був для совершенного чоловіка, тим ціла земля буде для відродженого роду людського. Бог сотворив землю для мешкання чоловіка; і коли рід людський відродиться, тоді і земля станеться відповідним місцем для їх вічного мешкання. (Ісаії 45:12,18) Се все Бог робить для чоловіка не з самолюбства, але з любови, бо Бог є любов.

Єгова так все устроїв, що навіть Його бездушні творива свідчать про Його мудрість і любов. Із многих прекрасних місць сотворених на землі є полуднева Каліфорнія. Із вершка гори Гелікс можна бачити її чудовий краєвид. Від півночи на полудень тягнуться півколом ряд поважних гір, що стоять там через довгі віки. У певній порі року висші гори є покриті снігом, що є символом чистоти і слави Сотворителя і Його царства. Низші гори є покриті все-зеленою ростиною, що є символом вічного життя, котре виходить з царства Божого. Побіч гір долинами, серед зелені і цвітів, пливуть річки чистої води на захід до великого океану, котрого филі спокійно гра-

ються по березі. Символічно се говорить про блаженне жерело Єгови, з котрого виходить струя правди, що дає життя, і провадить людей до Божого безмірного океану мудрости і слави.

Можемо уявити собі, що город Еден був подібний до сього чудового місця. Посеред дерев і текучих річок того города, серед співу совершенних птиць, проходжалась совершенна пара, чоловік і жена.

Аж до нашого часу сі сотворені річи стоять яко свідки для великого Творця. Разом із пророком вони говорять: „Земля є Господня і вся повнота її. Він сотворив її для чоловіка. Всі діла Його є повні красоти і слави, окрім чоловіка. Він один став зіпсутий. Але Бог дав слово і клявсь імям своїм, що Він відродить Його, і що тоді знання слави Божої наповнить усю землю, як море водою. Тоді всі люди будуть знати, що Єгова є Бог; що всі діла Його справедливі і вічні. Тоді всі творива будуть славити Його. Тоді совершенний чоловік, йдучи за проводом головного Музиканта, прилучиться до сьої веселої пісні, і заспіває:

„Милість твоя, о Єгово, сягає на небеса;
Вірність твоя під хмари!
Справедливість твоя, як високі гори,
Суди твої, як глибінь велика;
Ти, Єгово, хорониш людей і скотину.
Як дорога благість твоя, о Боже! ...
Діла твої, Єгово, є великі,
Явні всім, хто любується ними.

Діла Його краса і величие;
І справедливість Його по віки.
Він сотворив чудесні діла Його, щоб незабути."

— Псальма 36:5-7; 111:2-4, Поправл. Версія.

Конець

Давид Назвав Біблію

Гарфа Божа

З ДЕСЯТОМА СТРУНАМИ

Три із сих струн або правд Біблії, ми певні, що ви знаєте, а може навіть годні пояснити - - - сотворенне чоловіка, смерть Ісуса, і другий прихід Господа.

АЛЕ ЩО ОЗНАЧУЮТЬ ПРОЧІ СІМ?

Чотири міліони примірників сеї книжки, Гарфи Божої, з під пера судді Рутерфорда, знаходится в руках людських!

КОШТУЄ ЛИШЕ 35 Ц.

В полотняній оправі - - з золотою написю
378 сторін - - ілюстрована

Замовлення шліть до:
I.B.S.A., 117 Adams St., Brooklyn, N. Y.

В Канаді, до:
I.B.S.A., 40 Irwin Ave., Toronto, Ont.

ЩО ЗА МІШАНИНУ

зробили священики і богослови з простої і розумної

науки Біблії про ДИЯВОЛА!

Хто він є?

Чи Бог сотворив його?

Де він знаходиться?

Чому Бог не знищить його?

КОТРИЙ СВЯЩЕНИК

або проповідник може дати
льоґічну, розумну і напідставі
писання відповідь на сі питтаня?
Жадний! Противно, їх смішні виводи
про Диявола, його орґанізацію, пекло,
злі духи і. т. п. спричинили, що міліони
чесних людей, шукаючих правди, відкинули
Біблію набік яко негідну для розважування
розумними людьми. Аж тепер суддя Рутерфорд,
адвокат, з умом незакрашеним забобонами і теольоґічними гокус-покус, вишукав факти єього предмету і дає відповідь своїм читачам так згідну і розумну, що для них Біблія стає новою і чудовою книжкою.

ВИЗВОЛЕННЄ

є книжка, котру варта студіювати, і коштує лише 35 ц. з пересилкою. Пишіть по сю вельми займаючу книжку до:

I.B.S.A., 117 Adams St., Brooklyn, N. Y.

В Канаді, до:

I.B.S.A., 40 Irwin Ave., Toronto, Ont.

Скільки Се Варта Для Вас Отримати

Правдиве задоволення
Дійсну потіху
Немовне щастя і
Безконечну радість

через розвязання четирьох загадочних і старинних питань:

Де є Пекло, і що Воно є?
Де Знаходяться Померші?
Коли Прийде Господь в друге?
Війна Чи Мир?

Всі сі книжочки, кожда із них відповідає на одно питання, можна набути за 25 ц.

Не є се здогади, ані гокус-покус, ані регіґійні забобони; але дійсність, доказ і здоровий розсудок.

Всі чотири книжочки з пересилкою коштують лише 25 ц.

Замовлення шліть до:
I.B.S.A., 117 Adams St., Brooklyn, N. Y.

В Канаді до:
I.B.S.A., 40 Irwin Ave., Toronto, Ont.

The Headquarters of the

WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY

and the International Bible Students Association

are located at

117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Branches in other countries:

Alleppo, Rue Salibe
Athens, Lombardou 51
Atzcapotzalco, Mexico
Constitucion 28
Berne, Allmendstrasse 39
Bombay 5,
40 Colaba Rd.
Brussels,
21 Av. des Pagodes
Buenos Aires,
Calle Bompland 1653
Cape Town, 6 Lelie St.
Copenhagen,
Ole Suhrsgade 14
Demerara,
Box 107, Georgetown
Haarlem, Postbus 51
Helsingfors,
Temppelikatu 14
Honolulu, T. H., Box 681
Jamaica,
Kingston, Box 18
Jullenfeld, Brunn,
Hybesgasse 30
Kaunas,
Laisves Aleja 32/6
Lisbon, Rua Francisco
Foreiro 7-10
London,
34 Craven Terrace
Madrid, Apartado de
Correos 321
Magdeburg,
Leipzigerstrasse 11-12
Oslo, Parkveien 60
Paris 18, Rue des
Poissonniers 105
Pinerolo, Prov. Torino
Via Silvio Pellico 11
Reval,
Kreutzvaldi 17, No. 12
Riga,
Sarlotes Iela 6 Dz. 9
Rio de Janeiro,
Box 2652
Argyrokastro,
A. Idrisis
Sierra Leone, Freetown,
29 Garrison St.
Stockholm,
Luntmakaregatan 94
Sydney, N. S. W.,
7 Beresford Rd.,
Strathfield
Tokyo, Kyobashi-Ku,
13 Tatami-Cho
Toronto, 40 Irwin Av.
Trinidad,
Port of Spain, Box 194
Vinckovci, Ilija Jaksic
Warsaw, Nowy Zjazd 1
Wien XII,
Hetzendorferstr. 19

Please write directly to the Watch Tower Bible and Tract Society at the above addresses for prices of our literature in those countries. Some of our publications are printed in thirty-six languages.

